

De la autoarea cărții *Anna în Veșmânt de Sânge*
KENDARE BLAKE

TREI

COROANE

ÎNTUNECATE

LEDA EDGE

KENDARE BLAKE

**TREI COROANE
ÎNTUNECATE**

Original: *Three Dark Crowns* (2016)

Traducere din limba engleză:
ROXANA OLTEANU

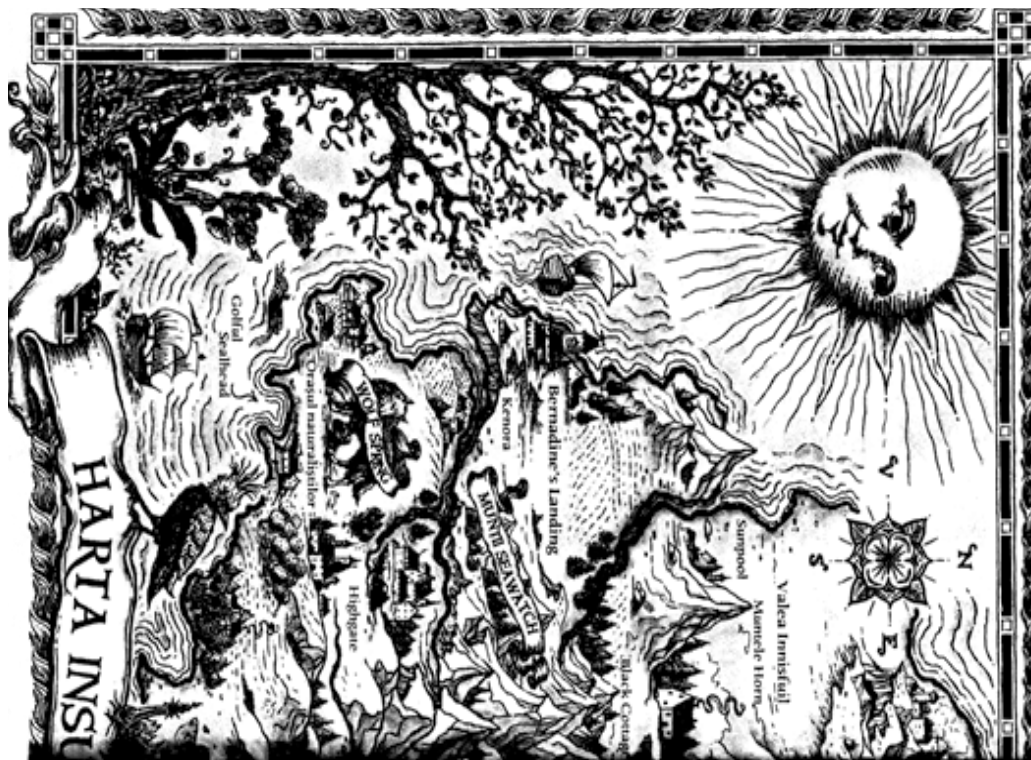

GRUPUL EDITORIAL CORINT
2017

*Trei surori întunecate
născute într-o vâlcea,
trei surori delicate,
nicicând nu se vor iubi.*

—

*Trei surori întunecate,
toate trei frumoase,
două vor fi devorate
și doar una regină va fi.*

ANIVERSAREA DE ȘAISPREZECE ANI A REGINELOR

21 decembrie
Cu patru luni înainte de Beltane

CONACUL GREAVESDRAKE

O tânără regină stă în picioare, desculță, pe un postament de lemn, cu brațele întinse în lături. Nu are nimic cu care să se apere de frig, doar cămașa subțire de noapte și părul ei negru și lung. Are nevoie de toată puterea trupului său fragil ca să-și țină bărbia sus și umerii dreapți.

Două femei înalte se plimbă în jurul postamentului din lemn. Bat nervos cu vârfurile degetelor în brațele încrucișate la piept, iar pașii lor răsună pe podeaua rece de lemn tare.

— E numai piele și os, spune Genevieve și îi lovește ușor coastele, de parcă i-ar fi teamă să nu le spargă. Și încă e mărunță. Reginele mărunte nu inspiră prea multă încredere. Cei din consiliu nu vor mai înceta cu comentariile.

O studiază pe regină cu dezgust, oprindu-se cu privirea asupra fiecărei imperfecțiuni: obrații supti, tenul palid. Urmele lăsate de sumacul otrăvitor care se mai văd pe mâna ei dreaptă. Dar nu cicatrice. Întotdeauna au avut grijă să nu rămână cicatrice.

— Lasă mâinile jos, spune Genevieve și se răsucesce pe călcâie.

Regina Katharine se uită mai întâi la Natalia, cea mai înaltă și mai vârstnică dintre surorile Arron. Natalia încuviințează din cap și sângele începe să curgă din nou în degetele lui Katharine.

— Va trebui să poarte mănuși în seara asta, spune Genevieve.

În tonul ei se simte limpede nemulțumirea. Dar Natalia este cea care stabilește programul de pregătire al reginei, iar dacă Natalia vrea să-i frece mâinile cu sumac otrăvitor cu o săptămână înainte de aniversare, atunci așa va face.

Genevieve apucă o șuviță din părul lui Katharine. Apoi o trage tare.

Katharine clipește. A fost împunsă și îmbrâncită de mâinile lui Genevieve din clipa în care s-a suit pe postament. Uneori smucită așa de tare, de parcă Genevieve ar fi vrut să cadă, ca să îi poată

reproșa că are vânătaii.

Genevieve o trage iar de păr.

— Măcar nu-i cade părul. Dar cum e posibil ca un păr negru să fie atât de tern? Și a rămas așa de mărunta.

— E cea mai mică dintre triplete, născută ultima, spune Natalia, cu vocea ei joasă și calmă. Anumite lucruri, surioară, nu pot fi schimbate.

Când Natalia face un pas în față, Katharine se stăpânește cu greu să nu o urmărească cu privirea. Natalia este singura persoană pe care Katharine o consideră cât de cât ca o mamă. În fusta ei de mătase s-a ascuns ea când avea șase ani, când au luat-o de la Black Cottage și au adus-o la conacul Greavesdrake, plângând în hohote după despărțirea de surorile ei. În ziua aceea, nu vedeai nimic regal la Katharine. Dar Natalia a lăsat-o. I-a permis să plângă și să-i murdărească rochia. A mângâiat-o pe păr. E cea mai veche amintire pe care o are Katharine. Prima și ultima oară când Natalia i-a permis să se poarte ca un copil.

În lumina piezișă, indirectă, din salon, cocul blond al Nataliei pare aproape argintiu. Dar ea nu e în vârstă. Natalia nu va îmbătrâni niciodată. Are prea mult de muncă și prea multe responsabilități ca să-și permită asta. Este capul familiei de toxici Arron și cel mai puternic membru al Consiliului Negru. Ea este cea care o educă pe viitoarea lor regină.

Genevieve o prinde pe Katharine de mână arsă de otravă, își trece degetele peste zgârieturi și, când o găsește pe cea mai adâncă, trage de coajă, ca să sângereze.

— Genevieve, o avertizează Natalia. Ajunge.

— Presupun că o să fie în regulă cu mânuși, spune Genevieve, deși pare și acum nemulțumită. Niște mânuși deasupra cotului vor da o formă brațelor.

Lasă mâna lui Katharine, iar mâna cade și se lovește de șold. Katharine e pe postament de peste o oră și mai e mult până să se termine ziua. Până la căderea serii, apoi până la petrecerea ei și *Gave*

Noir. Festinul toxicilor. Numai gândul la asta o face să i se strângă stomacul și să se înfioare ușor.

Natalia se încruntă.

— Te-ai odihnit? o întreabă.

— Da, Natalia, spune Katharine.

— Ai mâncat doar terci subțire și apă?

— Da.

Nu a mâncat nimic altceva de zile bune, și totuși s-ar putea să nu fie de ajuns. E posibil ca otrava pe care va trebui s-o înghită, imensa cantitate de otravă, să anuleze eforturile depuse de Natalia. Desigur, dacă puterea de toxic a lui Katharine e mare, n-o să aibă nimic.

Când stai pe postament, pereții salonului întunecat par să te apese. Se împing în tine, îngreunați de atâția Arroni în casă. Au venit de pe tot cuprinsul insulei pentru asta. Aniversarea de șaisprezece ani a reginelor. De obicei, Greavesdrake pare doar o cavernă tăcută și mare, pustie; nu e nimeni aici în afară de Natalia și de servitori, de surorile ei, Genevieve și Antonin, și de verii ei, Lucian și Allegra, care mai vin uneori din casa lor din oraș. Azi e aglomerată și plină de finețuri. Plină până la refuz de otrăvuri și de toxici. Dacă o casă ar putea să zâmbească, acum Greavesdrake ar rânji.

— Trebuie să fie pregătită, spune Genevieve. Ceea ce se va întâmpla în seara asta se va auzi în toate colțurile insulei.

Natalia își înalță capul spre sora ei. Din gest se vede imediat cât aprobă cele spuse de ea și cât de iritată e să audă asta din nou.

Natalia se întoarce și privește pe fereastră, peste dealuri, spre orașul capitală, Indrid Down. Cele două turnuri negre ale palatului Volroy, acolo unde locuiește regina în timpul domniei sale și unde își are sediul Consiliul Negru, se ridică deasupra hornurilor din care iese fum.

— Genevieve. Ești mult prea încordată.

— Prea încordată? întreabă Genevieve. Intrăm în Anul

Ascensiunii cu o regină slabă. Dacă pierdem... Eu la Prynn nu mă mai întorc!

Vocea surorii ei devine atât de ascuțită, încât Natalia începe să râdă. Prynn. Odinioară era orașul toxicilor, dar acum numai cei mai slabi locuiesc acolo. Toată capitala Indrid Down e acum a lor. Așa a fost de mai bine de o sută de ani.

— Genevieve, nici măcar nu ai fost vreodată la Prynn.

— Să nu cumva să râzi de mine.

— Atunci nu mai fi caraghioasă. Câteodată nu știu ce se întâmplă cu tine.

Se uită din nou pe geam, spre turnurile negre ale palatului Volroy. Cinci membri ai familiei Arron fac parte din Consiliul Negru. Niciodată nu au fost mai puțin de cinci membri, de trei generații încoace, numiți acolo de regina toxicilor.

— Nu vreau să-ți spun decât ceea ce ție ți-a scăpat, fiind atât de desprinsă de activitatea consiliului, tot educând-o și pregătind-o pe regină.

— Nimic nu mi-a scăpat, spune Natalia și Genevieve lasă ochii în jos.

— Desigur. Îmi cer scuze, soră. Numai că în consiliu îngrijorarea e tot mai mare, de când templul îi susține deschis pe elementali.

— Templul este pentru zilele de sărbătoare și pentru rugăciuni de însănătoșire a copiilor bolnavi, replică Natalia, apoi se întoarce și o bate ușor pe Genevieve sub bărbie. Pentru toate celelalte, toată lumea se adresează consiliului. De ce nu te duci tu la grajd, să iei un cal și să te plimbi, Genevieve? sugerează ea. O să-ți calmeze nervii. Sau du-te înapoi la Volroy. Sunt convinsă că mai sunt chestiuni de rezolvat.

Genevieve strânge buzele. Pentru o clipă, pare că se va răzvrăti sau că va întinde mâna spre postament ca să-i dea o palmă lui Katharine, numai ca să-și descarce nervii. Apoi spune:

— E o idee bună. Atunci, ne vedem diseară, soră.

După ce Genevieve a plecat, Natalia îi face lui Katharine un semn

cu capul.

— Poți să cobori.

Picioarele subțiri ale fetei tremură în timp ce coboară de pe postament, cu grijă să nu se împiedice.

— Du-te în apartamentul tău, spune Natalia, pe urmă se întoarce spre masă și începe să studieze un teanc de hârtii. O s-o trimit pe Giselle cu un castron de terci. Apoi nu mai iei altceva decât câteva înghițituri de apă.

Katharine înclină capul și face o mică reverență, pe care Natalia o observă cu coada ochiului. Dar tot nu pleacă.

— Este... începe Katharine. Este așa de rău cum spune Genevieve?

Natalia se uită scurt la ea, cu aerul că se gândește dacă e cazul să-i răspundă sau nu.

— Genevieve e mai alarmistă, spune ea în cele din urmă. Așa a fost de mică. Nu, Kat. Nu e chiar așa de rău.

Întinde mâna și îi așază fetei o șuviță de păr după ureche. E un gest pe care îl face de multe ori când e mulțumită.

— Reginele toxicilor stăteau pe tron cu mult înainte să mă nasc eu. Și vor mai sta mult timp după ce noi două nu vom mai fi.

Își pune mâinile pe umerii ei. Natalia e înaltă, de o frumusețe rece. Cuvintele spuse de ea nu admit contraziceri, nu lasă loc de îndoieli. Dacă și Katharine ar semăna mai mult cu ea, atunci familia Arron nu ar avea de ce să se îngrijoreze.

— În seara asta e o petrecere, spune Natalia. Pentru tine, de ziua ta. Bucură-te de ea, regină Katharine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru celelalte.

Așezată în fața oglinzii, regina Katharine se studiază, în timp ce Giselle îi piaptăna părul negru cu mișcări lungi și liniștite. Katharine este și acum în cămașă de noapte și halat, și încă îi e frig. Greavesdrake este un loc friguros și întunecat. Uneori, i se pare că și-a petrecut toată viața în întuneric și înghețată până la oase.

În stânga sa e o casetă de sticlă. În casetă este șarpele ei coral, îndopat cu greieri. Katharine îl are de când era mică și este singura creatură veninoasă de care nu se teme. Șarpele recunoaște vibrațiile glasului lui Katharine și mirosul pielii ei. Nu a mușcat-o niciodată, nici măcar o dată.

Katharine îl va avea cu ea la petrecere, încolăcit în jurul încheieturii mâinii, ca o brățară caldă și musculoasă. Natalia va purta o mamba neagră. O brățară dintr-un șarpe mic nu e la fel de elegantă ca un șarpe mare în jurul umerilor, dar lui Katharine îi place mai mult mica ei bijuterie. Este mai drăguță, roșu cu galben și cu negru. Culori toxice, se spune. Accesoriul perfect pentru o regină a toxicilor.

Katharine atinge sticla casetei și șarpele își ridică spre ea capul rotund. Katharine a fost învățată să nu îi dea vreodată un nume șarpelui, i s-a spus mereu că nu e un animal de companie. Dar în mintea ei, Katharine i-a spus mereu „Dulceață”.

— Să nu bei prea multă șampanie, o sfătuiește Giselle, în timp ce îi împarte părul în secțiuni. Sigur este înveninată, sau măcar botezată cu suc toxic. La bucătărie am auzit că se pun bobite de vâsc roz.

— Un pic va trebui să beau, spune Katharine. În fond, vor toasta pentru aniversarea mea.

Pentru aniversarea ei și a surorilor ei. Pe tot cuprinsul insulei, lumea sărbătorește cei șaisprezece ani împliniți de ultima generație de regine triplete.

— Atunci să-ți înmoi doar buzele, spune Giselle. Nu mai mult. Nu numai la otravă trebuie să ai grijă, ci și la băutura în sine. Ești mult prea slabă ca să bei mai mult fără să-ți pierzi concentrarea.

Giselle îi împletește părul în codițe pe care le răsuțește sus, în spatele capului, și le strânge într-un fel de coc. Atingerea ei e blândă. Nu o trage de păr. Știe că toți acei ani de intoxicare i-au slăbit scalpul.

Katharine întinde mâna spre cutia cu farduri, dar, cu un tâțâit,

Giselle o avertizează să se oprească. Regina este deja mult prea albă de atâta pudră – în încercarea de a ascunde oasele ascuțite ale umerilor slabi și adânciturile din obraji. Este slabă de la otravă. Noaptea acelea de transpirație și vomă îi făcuseră pielea să devină fragilă și translucidă ca o coală de hârtie udă.

— Ești destul de drăguță și așa, îi spune Giselle și îi zâmbește în oglindă. Cu ochii ăia mari și negri de păpușă.

— Genevieve e mai alarmistă, spune ea în cele din urmă. Așa a fost de mică. Nu, Kat. Nu e chiar așa de rău.

Întinde mâna și îi așază fetei o șuviță de păr după ureche. E un gest pe care îl face de multe ori când e mulțumită.

— Reginele toxicilor stăteau pe tron cu mult înainte să mă nasc eu. Și vor mai sta mult timp după ce noi două nu vom mai fi.

Își pune mâinile pe umerii ei. Natalia e înaltă, de o frumusețe rece. Cuvintele spuse de ea nu admit contraziceri, nu lasă loc de îndoieli. Dacă și Katharine ar semăna mai mult cu ea, atunci familia Arron nu ar avea de ce să se îngrijoreze.

— În seara asta e o petrecere, spune Natalia. Pentru tine, de ziua ta. Bucură-te de ea, regină Katharine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru celelalte.

Așezată în fața oglinzii, regina Katharine se studiază, în timp ce Giselle îi piaptăna părul negru cu mișcări lungi și liniștite. Katharine este și acum în cămașă de noapte și halat, și încă îi e frig. Greavesdrake este un loc friguros și întunecat. Uneori, i se pare că și-a petrecut toată viața în întuneric și înghețată până la oase.

În stânga sa e o casetă de sticlă. În casetă este șarpele ei coral, îndopat cu greieri. Katharine îl are de când era mică și este singura creatură veninoasă de care nu se teme. Șarpele recunoaște vibrațiile glasului lui Katharine și mirosul pielii ei. Nu a mușcat-o niciodată, nici măcar o dată.

Katharine îl va avea cu ea la petrecere, încolăcit în jurul încheieturii mâinii, ca o brățară caldă și musculoasă. Natalia va

purta o mamba neagră. O brățară dintr-un șarpe mic nu e la fel de elegantă ca un șarpe mare în jurul umerilor, dar lui Katharine îi place mai mult mica ei bijuterie. Este mai drăguță, roșu cu galben și cu negru. Culori toxice, se spune. Accesoriul perfect pentru o regină a toxicilor.

Katharine atinge sticla casetei și șarpele își ridică spre c. I capul rotund. Katharine a fost învățată să nu îi dea vreodată un nume șarpelui, i s-a spus mereu că nu e un animal de companie. Dar în mintea ei, Katharine i-a spus mereu „Dulceață”.

— Să nu bei prea multă șampanie, o sfătuiește Giselle, în timp ce îi împarte părul în secțiuni. Sigur este înveninată, sau măcar botezată cu suc toxic. La bucătărie am auzit că se pun bobite de vâsc roz.

— Un pic va trebui să beau, spune Katharine. În fond, vor toasta pentru aniversarea mea.

Pentru aniversarea ei și a surorilor ei. Pe tot cuprinsul insulei, lumea sărbătorește cei șaisprezece ani împliniți de ultima generație de regine triplete.

— Atunci să-ți înmoi doar buzele, spune Giselle. Nu mai mult. Nu numai la otravă trebuie să ai grijă, ci și la băutura în sine. Ești mult prea slabă ca să bei mai mult fără să-ți pierzi concentrarea.

Giselle îi împletește părul în codițe pe care le răsuțește sus, în spatele capului, și le strânge într-un fel de coc. Atingerea ei e blândă. Nu o trage de păr. Știe că toți acei ani de intoxicare i-au slăbit scalpul.

Katharine întinde mâna spre cutia cu farduri, dar, cu un tâțâit, Giselle o avertizează să se oprească. Regina este deja mult prea albă de atâta pudră – în încercarea de a ascunde oasele ascuțite ale umerilor slabi și adânciturile din obraji. Este slabă de la otravă. Noptile acelea de transpirație și vomă îi făcuseră pielea să devină fragilă și translucidă ca o coală de hârtie udă.

— Ești destul de drăguță și așa, îi spune Giselle și îi zâmbește în oglindă. Cu ochii ăia mari și negri de păpușă.

Giselle e bună. E favorita ei între cameristele de la Greavesdrake. Dar până și camerista este mult mai frumoasă decât regina, din mai multe puncte de vedere, are șolduri pline, culoare în obraji și un păr blond strălucitor, deși a trebuit să fie vopsit în blondul acela de gheață care îi place Nataliei.

— Ochi de păpușă, repetă Katharine.

Posibil. Dar nu sunt frumoși. Niște globuri mari și negre pe o față bolnăvicioasă. Când se uită în oglindă, își vede corpul ca pe niște piese separate. Oase. Piele. Sânge prea puțin. Nu e nevoie de cine știe ce efort ca s-o reduci la zero, să scoți de pe oase mușchii ăia slabi, să scoți organele dinăuntru și să le lași să se usuce la soare. De multe ori se întreabă dacă surorile ei sunt la fel de slabe. Și dacă pe sub piele sunt la fel ca ea. Niciuna nu e toxică, una e naturalistă și alta elementală.

— Genevieve e convinsă că nu mă voi descurca, spune Katharine. Spune că sunt prea mică și prea slabă.

— Ești o regină toxică, spune Giselle. Altceva ce mai contează? Și apoi, nu ești prea mică. Am văzut eu altele mai mici și mai slabe ca tine.

Natalia, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată, intră în cameră pe nesimțite. Ar fi trebuit s-o audă, să-i audă tocurele răsunând pe podea și ecoul lor reverberat până în tavan. Nu au fost atente.

— Este gata? întreabă Natalia și Katharine se ridică în picioare.

Să fii îmbrăcată de șeful casei Arron este o cinste rezervată zilelor speciale. Și celor mai importante aniversări.

Giselle îi întinde rochia. Este neagră și lungă. Grea. Nu are mâneci, dar are niște mânuiși negre de satin care să îi acopere rănila făcute de iedera otrăvitoare.

Katharine își pune rochia, iar Natalia se apucă să-i închidă nasturii. Stomacul lui Katharine se strânge. Deja începe să se audă de jos zgomotul făcut de invitații care se adună. Natalia și Giselle îi pun mânuișile. Giselle deschide caseta șarpelui. Katharine îl ia de acolo pe Dulceață, iar acesta i se încolățește docil pe încheietura

mâinii.

— Este sedat? întreabă Natalia. Poate ar trebui să-l sedăm.

— Nu e nevoie, spune Katharine și îl mângâie ușor pe Dulceață. E foarte manierat.

— Cum zici tu.

Natalia o întoarce pe Katharine cu fața la oglindă și își pune mâinile pe umerii ei.

Niciodată până atunci nu mai domniseră în succesiune trei regine cu același har. Sylvia, Nicola și Camille fuseseră ultimele. Toate erau toxice, crescute de clanul Arron. Dacă mai venea încă una, s-ar putea întemeia o dinastie; poate că numai regina toxică va avea dreptul să trăiască, iar surorile ei vor fi înecate imediat după naștere.

— Nu va fi nimic prea surprinzător la *Gave Noir*, spune Natalia. Nimic din ce nu ai văzut până acum. Dar, ca și până acum, să nu mănânci prea mult. Folosește-ți trucurile. Fă așa cum am exersat.

— Ar fi un semn bun, spune Katharine încet, dacă m-ar atinge harul chiar în seara asta. De ziua mea. Așa cum s-a întâmplat cu regina Hadly.

— Iar ți-ai băgat nasul prin istoriile din bibliotecă.

Natalia pulverizează puțin parfum de iasomie pe gâtul lui Katharine și apoi îi pipăie codițele adunate la spate. Părul blond-argintiu al Nataliei este aranjat într-un mod asemănător, poate în semn de solidaritate.

— Regina Hadly nu a fost toxică. Ea avea harul războiului. E altceva.

Katharine dă din cap, în timp ce e întoarsă în toate părțile, ca un manechin, nu ca o persoană, ca o bucată de argilă pe care Natalia o modelează cu măiestria ei toxică.

— Tu ești puțin cam costelivă, remarcă Natalia. Camille nu a fost niciodată costelivă. Era aproape dolofană. Aștepta *Gave Noir* așa cum un copil așteaptă să se ducă la bălci.

Katharine ciulește urechile la numele reginei Camille. Cu toate că

a fost crescută ca sora vitregă a lui Camille, Natalia nu vorbește aproape niciodată despre fosta regină. Mama lui Katharine, deși Katharine nu se poate gândi la ea ca la o mamă. Legile templului spun că reginele nu au nici mamă, nici tată. Sunt numai fiicele Zeiței. În plus, regina Camille a părăsit insula împreună cu regele-consort imediat după ce și-a revenit după naștere, la fel cum fac toate reginele. Zeița trimisese noile regine, așa că domnia celei vechi se încheiase.

Și totuși, lui Katharine îi place să audă poveștile despre cele de dinaintea ei. Singura poveste pe care i-a spus-o Natalia despre Camille se referă la episodul în care și-a luat coroana. Cum și-a otrăvit surorile, cu atâta viclenie și pricepere, că a durat mult timp ca acestea să moară. Cum arătau ele de împăcate când totul s-a sfârșit, încât, dacă nu ar fi fost spuma de pe buzele lor, ai fi putut crede că au murit în somn.

Natalia văzuse cu ochii ei chipurile lor liniștite după otrăvire. Dacă și Katharine va reuși, va mai vedea încă două astfel de chipuri.

— Dar și tu ești într-un fel precum Camille, spune Natalia și oftează. Și ei îi plăceau cărțile alea prăfuite din bibliotecă. Și ea arăta ca tine, așa de tânără. De fapt, *era* tânără. Nu a domnit decât șaisprezece ani după încoronare. Zeița i-a trimis devreme tripletele.

Tripletele reginei Camille au fost trimise devreme de Zeiță pentru că regina era slabă. Așa se șoptește pe la colțuri. Katharine se întreabă uneori cât timp va avea ea însăși. Câți ani își va conduce supușii, înainte ca Zeița să aprecieze că trebuie schimbată. Probabil că pe cei din clanul Arron nu-i interesează asta. Consiliul Negru conduce insula până la instalarea noii regine și, cât timp poartă ea coroana, tot el controlează insula.

— Camille mi-a fost ca o soră mai mică, aș putea spune, adaugă Natalia.

— Asta înseamnă că eu îți sunt nepoată?

Natalia o apucă de bărbie.

— Nu fi așa de sentimentală, spune ea și îi dă drumul. Camille și-

a otrăvit surorile cu eleganță tocmai pentru că părea așa de tânără. De la început a fost o toxică foarte bună. Harul ei s-a vădit devreme.

Katharine se încruntă. Și una dintre surorile ei își vădise harul devreme. Mirabella. Marea elementală.

— O să le ucid pe surorile mele la fel de ușor, Natalia, spune Katharine. Îți promit. Deși e posibil ca la final să nu pară că sunt adormite.

Sala de bal din nordul clădirii este plină până la refuz de toxici. Ai impresia că au venit la Indrid Down toți cei care pretind că au sânge de Arron, plus mulți alți toxici din Prynn. Din capul scării principale, Katharine studiază mulțimea. Numai cristal, argint și nestemate peste tot, și grămezi violacee de beladonă strălucitoare, înfășurată în vată de zahăr.

Oaspeții i se par chiar mult prea rafinați; femeile poartă coliere de perle negre și diamante negre, bărbații poartă cravate negre de mătase. Și au o grămadă de carne pe ei. O grămadă de putere în brațe. O vor judeca și vor considera că nu are ce trebuie. Vor râde de ea.

În timp ce se uită la ei, o femeie cu părul roșu-închis își dă capul pe spate. O fracțiune de secundă îi vede măselele – chiar și gâtletul, de parcă falca i se desfăcuse cu totul. În urechile lui Katharine, conversațiile politicoase se transformă în vaiere, iar sala de bal pare că e plină cu monștri împodobiți de bijuterii.

— Nu pot să fac asta, Giselle, șoptește ea, iar camerista încetează să-i mai îndrepte fusta voluminoasă și o apucă de umeri, din spate.

— Ba poți, spune ea.

— Sunt mai multe trepte ca până acum.

— Nu e adevărat, spune Giselle și începe să râdă. Regină Katharine. O să fii perfectă.

Jos, în sala de bal, muzica se oprește. Natalia a ridicat mâna.

— Ești gata, spune Giselle și mai verifică o dată faldurile rochiei.

— Vă mulțumesc tuturor, se adresează Natalia oaspeților cu

vocea ei vibrantă și profundă, că sunteți alături de noi într-o zi atât de importantă. O zi importantă în oricare an. Dar acest an este mai important ca toți. Acum Katharine împlinește șaisprezece ani!

Oaspeții încep să aplaude.

— Iar la primăvară va veni Festivalul Beltane, și va fi mai mult decât o sărbătoare obișnuită. Va fi începutul Anului Ascensiunii. În timpul festivalului, toată insula va fi martora puterii toxicilor la Ceremonia Revelării! Iar când se va încheia Festivalul Beltane, vom avea cu toții plăcerea de a vedea cum regina noastră își va otrăvi surorile cu mare pricepere. Natalia face un gest spre scări: Să înceapă deci festivalul din acest an, iar la anul să avem festivalul coroanei.

Alte aplauze. Râsete și strigăte de aprobare. Ei cred că o să fie foarte simplu. Un singur an în care să otrăvească două regine. O regină puternică ar putea face asta într-o lună, dar Katharine nu e puternică.

— Dar în această seară, spune Natalia, pur și simplu vă veți bucura de compania ei.

Natalia se întoarce spre scara abruptă, acoperită cu mochetă vișinie. Special pentru această ocazie, peste mochetă fusese așezată și o traversă neagră și lucioasă. Poate special ca s-o facă pe ea să alunece.

— Rochia asta e mai grea decât părea când atârna în șifonier, spune Katharine, iar Giselle chicotește.

În clipa în care iese din umbră pe scări, simte toate privirile atinse asupra ei. Toxicii sunt prin definiție severi și riguroși. Pot să te taie cu o privire la fel ca și cu un cuțit. Cei din insula Fennbirm devin mai puternici când au o regină. Naturaliștii devin mai puternici când sunt conduși de o regină naturalistă. Elementalii devin mai puternici când sunt conduși de o elementală. După ce la domnie au avut trei regine, toxicii sunt mai puternici ca niciodată, iar cei din clanul Arron mai mult ca toți.

Katharine nu știe dacă ar fi cazul să zâmbească. Știe doar că nu

trebuie să tremure. Sau să se împiedice. Aproape că uită să respire. O vede cu coada ochiului pe Genevieve, care stă în dreapta Nataliei, puțin mai în spate. Ochii liliachii ai lui Genevieve sunt ca niște pietre. Par în același timp furioși și speriați, ca și cum ar provoca-o pe Katharine să facă o greșeală. Ca și cum abia așteaptă s-o plesnească peste față.

Când picioarele lui Katharine ating podeaua sălii de bal, paharele se ridică și dinții albi sticlesc. Inima lui Katharine pare că se așază la loc în piept. O să fie bine, cel puțin pentru moment.

Un servitor îi oferă un pahar de șampanie; ea îl ia și se strâmbă ușor – șampania miroase puțin a stejar și parcă a măr. Dacă a fost otrăvită, atunci nu au făcut-o cu vâsc roz, așa cum bănuia Giselle. Totuși, ia numai o înghițitură, abia dacă își umezește buzele.

După ce și-a făcut intrarea, muzica a început să răsună din nou, iar conversațiile au fost reluate. Toxicii îmbrăcați la patru ace vin spre ea în valuri și pleacă la fel de repede. Sunt așa de mulți, vin și fac plecăciuni politicoase, spun ceva amabil, rostesc o mulțime de nume, dar singurul care contează e Arron. După câteva minute, o cuprinde neliniștea. Dintr-odată i se pare că rochia începe s-o strângă și că în cameră este foarte cald. O caută din ochi pe Natalia, dar nu o vede nicăieri.

— Vă simțiți bine, regină Katharine?

Katharine clipește nedumerită, uitându-se la femeia din fața ei. Nu-și mai amintește despre ce vorbea.

— Da, spune ea. Desigur.

— Ei, ce credeți? Serbările surorilor dumneavoastră ar putea fi la fel de strălucitoare ca aceasta?

— Evident că nu! spune Katharine. Naturaliștii probabil că își frig acum pești pe băț.

Toxicii râd.

— Iar Mirabella... Mirabella...

— Aleargă cu picioarele goale prin bălțile lăsate de ploaie.

Katharine se întoarce. Un tânăr frumos, cu ochi albaștri și părul

blond-argintiu al Nataliei, îi zâmbeste. Îi întinde mâna.

— În fond, ce altceva fac elementalii? întreabă el. Regina mea. Dansați?

Katharine acceptă s-o conducă pe ringul de dans și se lasă trasă spre el. Pe reverul lui stâng este prins un splendid scorpion ucigaș, albastru cu verde. Încă nu e mort de tot. Picioarele i se mișcă încetișor, o bijuterie de o frumusețe grotescă. Katharine se îndepărtează ușor. Veninul scorpionilor ucigași este oribil. A fost înțepată și vindecată până acum de șapte ori, dar tot nu rezistă prea mult la efectul înțepăturii.

— M-ai salvat, îi spune ea. Dacă mai trebuia să stau să caut ce să-i spun, cred că o luam la fugă.

Zâmbetul lui este într-atât de atent, încât o face să roșească. Se învârt împreună în ritmul muzicii și ea îi studiază trăsăturile ferme.

— Cum te cheamă? îl întreabă. În mod sigur ești un Arron. Ai trăsăturile lor. Și părul. Sau poate ți l-ai vopsit special.

— Poftim? râde el. Adică, așa cum fac servitorii? Of, mătușa Natalia și gria ei pentru aparențe!

— Mătușa Natalia? Deci ești un Arron.

— Sunt, spune el. Numele meu este Pietyr Renard. Mama mea a fost Paulina Renard. Tatăl meu este fratele Nataliei, Christophe. O atrage într-o piruetă. Dansezi foarte bine, îi spune.

Mâinile îi alunecă pe spatele ei, iar Katharine se încordează când ajung în dreptul umerilor, unde ar putea să simtă asprimea pielii, cauzată de vechile otrăviri.

— E de mirare, spune ea, având în vedere greutatea acestei rochii. Am senzația că o să-mi țâșnească sângele pe la încheieturi.

— Ei, nu trebuie să permiți asta. Se spune că cele mai puternice regine toxice au sânge otrăvit. Nu mi-ar plăcea să sară pe tine vulturii ăștia, în dorința de a-l gusta.

Sânge otrăvit. Ce dezamăgiți ar fi dacă l-ar gusta pe al ei!

— Vulturi? exclamă ea. Nu cumva mulți dintre acești oameni fac parte din familia ta?

— Ba chiar așa.

Katharine râde și se oprește numai când se apropie prea mult cu fața de scorpionul ucigaș. Pietyr este înalt, mai înalt decât ea aproape cu un cap. Ar putea foarte bine să danseze privind scorpionul drept în ochi.

— Ai un răs foarte plăcut, spune Pietyr. Dar mi se pare ciudat. Mă așteptam să fii neliniștită.

— Sunt neliniștită, spune ea. *Gave...*

— Nu în legătură cu *Gave*. În legătură cu anul acesta. Cu Revelarea de la Festivalul Beltane. Cu începutul tuturor lucrurilor.

— Începutul tuturor lucrurilor, repetă ea încet.

De multe ori Natalia îi spusese să ia lucrurile exact așa cum vin. Să nu se lase copleșită. Până acum nu fusese prea greu. Pe de altă parte, Natalia reușește întotdeauna să facă să pară simple toate lucrurile.

— O să fac față, așa cum trebuie, spune ea, iar Pietyr chicotește.

— E atâta groază în vocea ta. Sper că o să ai mai mult entuziasm când îți vei cunoaște curtezanii.

— Asta nu contează. Indiferent ce rege-consort voi alege, acela mă va iubi când voi fi regină.

— Nu ai prefera să te iubească dinainte? o întreabă el. Eu aș fi zis că toată lumea vrea asta – să fie iubit pentru propria persoană, nu pentru rang.

Ea e gata să se lanseze în discursul obișnuit, că a fi regină nu e un rang. Nu oricine poate fi regină. Numai ea, sau una dintre surorile ei, are o astfel de apropiere de Zeiță. Numai ele pot primi următoarea generație de triplete. Dar înțelege ce vrea să spună Pietyr. Ar fi plăcut să fie iubită cu toate defectele ei, să fie dorită pentru ea însăși, nu pentru puterea pe care o va avea.

— Și nu ai prefera să te iubească *toți*, nu doar unul singur?

— Pietyr Renard, spune ea. Probabil că tu vii de foarte departe dacă nu știi ce se spune. Toată lumea de pe insulă știe către cine se îndreaptă preferințele curtezanilor. Se spune că sora mea Mirabella

e frumoasă ca o rază de soare. Mie nu mi s-a făcut niciodată un astfel de compliment.

— Dar poate că e doar atât, spune el. Un compliment. Și se mai spune că e pe jumătate nebună. Că are isterii și crize de furie. Că e o fanatică și o sclavă a templului.

— Și că e suficient de puternică încât să dărâme o casă.

El își aruncă ochii spre plafon, iar Katharine zâmbește. Nu se referise la Greavesdrake. Nu există nimeni în lumea asta destul de puternic să clatine fundațiile casei Greavesdrake. Natalia nu ar permite așa ceva.

— Dar ce zici de sora ta Arsinoe, naturalista? întrebă Pietyr, binedispus.

Încep să râdă amândoi. Nimeni nu zice nimic de Arsinoe.

Pietyr face din nou o piruetă cu Katharine. Dansează de mult timp. Lumea începe să se uite la ei.

Melodia se încheie. Al treilea dans împreună, poate chiar al patrulea. Pietyr se oprește și îi sărută reginei vârfurile degetelor acoperite de mănuși.

— Sper să ne mai vedem, regină Katharine, spune el.

Katharine dă din cap. Nu observase ce liniște se făcuse în sala de bal decât după ce el pleacă, atunci când încep iar discuțiile; vorbele se lovesc de peretele de sticlă din sud și stârnesc ecouri până în casetele sculptate ale plafonului.

Natalia îi surprinde privirea lui Katharine din mijlocul doamnelor cu rochii negre. Ar trebui să mai danseze cu cineva. Dar masa lungă, acoperită cu material negru, este deja înconjurată de servitori, ca niște furnici, care așază acolo tăvi de argint pentru ospaț.

Gave Noir. Uneori i se mai spune „ospățul negru”. O sărbătoare rituală cu otrăvuri, susținută de reginele toxicilor la fiecare festival important. Și la fel, cu mai mult sau mai puțin har, trebuie s-o susțină și Katharine. Trebuie să reziste până la ultima porție de otrăvă, până când va ajunge în siguranță în apartamentul ei. Nimeni

dintre toxicii care vin în vizită nu are voie să vadă ce se întâmplă după serbare. Transpirația, frisoanele, sângele.

Când se aude violoncelul, e gata s-o ia la fugă. Parcă e prea repede. Parcă ar mai fi avut nevoie de timp.

Toți toxicii care contează sunt în seara asta în sala de bal. Toți Arronii din Consiliul Negru: Lucian și Genevieve, Allegra și Antonin. Natalia. N-ar suporta s-o dezamăgească pe Natalia.

Musafirii se îndreaptă spre masă. De data asta, mulțimea îi e de ajutor, se apropie de ea ca un val negru și o obligă să se miște.

Natalia poruncește servitorilor să ridice capacele de argint de pe tăvile cu mâncare. Grămezi de fructe strălucitoare. Păsări umplute cu sos de cucută. Scorpioni glazurați și suc dulce cu leandru. Mâncare apetisantă în care sticlesc roșii și negre fructele de ochiul-crabului. La vederea lor, lui Katharine i se usucă gura. Dintr-odată parcă o strâng și șarpele de la încheietură, și corsajul.

— Ți-e foame, regină Katharine? o întreabă Natalia.

Katharine își trece degetul peste solzii calzi ai lui Dulceață. Știe bine ce trebuie să răspundă. Face parte din scenariu. E repetat.

— Sunt lihnită de foame.

— Ceea ce pentru alții ar fi moartea, pentru tine va fi hrană, continuă Natalia. Zeița ne-a oferit toate astea. Ești mulțumită?

Katharine înghite în sec.

— Ofranda este potrivită.

Tradiția cere ca Natalia să facă o plecăciune. Când o face, pare așa de nenaturală, de parcă ar fi un vas de lut care începe să crape.

Katharine își așază mâinile pe masă. Ceea ce urmează depinde acum de ea: cum decurge, cât durează, care e ritmul. Poate sta jos sau în picioare, cum vrea. Nu e obligată să mănânce, dar cu cât mănâncă mai mult, cu atât e mai impresionant. Natalia a sfătuit-o să nu folosească tacâmuri, să mănânce cu mâna. Să lase să i se scurgă sucurile pe bărbie. Dacă ar fi fost o toxică așa de puternică pe cât e Mirabella ca elementală, ar fi trebuit să devoreze toată mâncarea.

Mâncarea miroase excelent. Dar stomacul lui Katharine nu mai

poate fi amăgit. Încearcă să se închidă și se strânge dureros.

— Pasărea, spune ea.

Un servitor i-o așază în față. Camera e apăsătoare, plină de ochi, toți așteaptă. Ar fi în stare s-o bage cu fața în pasărea aia dacă ar trebui.

Katharine își îndreaptă umerii. Șapte dintre cei nouă membri ai consiliului stau în fața mulțimii. Cei cinci din clanul Arron, desigur, dar și Lucian Marlowe și Paola Vend. Ceilalți doi fuseseră trimiși din curtoazie la serbările surorilor ei.

Sunt numai trei preotese în asistență, dar Natalia spune că preotesele nu contează. Marea Preoteasă Luca a fost dintotdeauna de partea Mirabellei, abandonând neutralitatea templului și fiind convinsă că Mirabella va fi mâna de fier care îi va lua Consiliul lui Negru puterea. Dar acum pe insulă la putere e Consiliul Negru, iar preotesele nu sunt decât niște relicve sau dădace.

Katharine rupe o bucată de carne albă de pe pieptul umflat al păsării, zona cea mai îndepărtată de umplutura otrăvitoare. O bagă în gură și mestecă. Se teme o clipă că nu va putea să înghită. Dar îmbucătura se duce, iar mulțimea se relaxează.

Apoi cere să i se aducă scorpion glazurat. Țștia sunt mai simplu de mâncat. Dulci și simpatici, în sicriele lor de zahăr. Tot veninul e în coadă. Katharine mănâncă patru rânduri de clești și apoi cere mâncarea otrăvită cu ochiul-crabului.

Ar fi trebuit s-o lase la urmă. Otrava asta nu are cum s-o evite. Boabele de ochiul-crabului sunt în toate. Pe fiecare buchiță de carne, în fiecare strop de sos.

Inima lui Katharine începe să bată cu putere. Undeva, în sala de bal, Genevieve o înjură pentru cât e de proastă. Dar nu se mai poate face nimic. Trebuie să ia o înghițitură, ba chiar să-și lingă degetele. Ia o gură de suc otrăvit și apoi își clătește gura cu apă rece și curată. Începe s-o doară capul și, în timp ce pupilele i se dilată, i se tulbură vederea.

Nu mai e mult până i se va face rău. Până când va da greș. Simte

pe umerii ei greutatea acelor mulți ani care s-au scurs. Greutatea așteptării lor. Ei vor ca ea să termine. Dorința lor e așa de puternică, încât are impresia că o și aude.

Urmează apoi plăcinta cu ciuperci sălbatice, pe care o mănâncă repede. Pulsul deja e neregulat, dar nu-și dă seama dacă asta e din cauza otrăvurilor sau doar a nervilor. Viteza cu care mănâncă lasă impresie bună, de entuziasm, iar cei din clanul Arron aplaudă. O ovaționează. Asta o distrage și înghite mai multe ciuperci decât avea de gând. Una dintre ultimele îmbucături are gust de *Russula*, deși nu ar trebui. Sunt mult prea periculoase. Stomacul i se strânge. Toxina e rapidă și agresivă.

— Fructele.

Ia două boabe și le bagă în gură, păstrându-le în gură, apoi întinde mâna după paharul cu vin otrăvit. Mare parte din el i se scurge pe gât și pe pieptul rochiei, dar asta nu contează. *Gave Noir* s-a încheiat. Izbește cu palmele în masă.

Toxicii încep să urle.

— Aceasta e doar o degustare, declară Natalia. Petrecerea de *Gave Noir* de la Revelare va fi ceva de poveste.

— Natalia, trebuie să plec, spune ea, apucând-o de mânecă.

Mulțimea amuțește. Natalia își trage discret mâneca.

— Poftim? face ea.

— Trebuie să plec! strigă Katharine, dar e prea târziu.

Stomacul i se strânge brusc. Așa de repede, că nu are timp nici măcar să se întoarcă cu spatele. Se apleacă și vomită toată mâncarea de *Gave* pe masă.

— E în regulă, spune ea, luptându-se cu greața. Cred că am răcit.

Stomacul i se revarsă din nou. Dar mai tare decât zgomotul vomei se aud exclamațiile de dezgust. Foșnetul rochiilor care se îndepărtează de masa murdară.

Cu ochii injectați și plini de lacrimi, Katharine le vede strâmbăturile. Rușinea ei este reflectată în fiecare expresie.

— Vă rog, să mă ducă cineva în apartamentul meu, spune

Katharine, cu un icnet de durere.

Dar nu vine nimeni. Genunchii i se lovesc cu putere de podeaua de marmură. Nu e o stare de rău ușoară. Este udă de transpirație. Vasele de sânge i s-au spart în obraz.

— Natalia, spune ea. Îmi pare rău.

Natalia nu spune nimic. Katharine mai poate să vadă doar pumnii ei încheștați și mișcarea pe care o face cu brațele, poftindu-i pe oaspeți să părăsească sala de bal, cu un gest tăcut și plin de furie. Katharine simte în aer graba lor, pașii zoriți cu care se îndepărtează cât mai mult de ea. I se face rău din nou, și în cădere trage fața de masă peste ea.

Camera de bal se întunecă. Servitorii încep să debaraseze mesele, în timp ce o crampă puternică face să i se cutremure trupul mic.

Așa dezonorată cum e, nici măcar ei nu vor face vreo mișcare ca s-o ajute.

WOLF SPRING

Camden urmărește un șoarece prin zăpadă. Un șoarece mic și brun, care s-a trezit în mijlocul unui luminiș, și oricât de repede aleargă el pe zăpadă, labele mari ale lui Camden înaintează și mai repede, chiar dacă se afundă până la genunchi.

Jules privește jocul macabru amuzată. Șoarecele este îngrozit, dar hotărât. Iar Camden se repede asupra lui amenințătoare, de parcă ar fi vorba de o căprioară sau de o ciozvârtă de miel, nu de un șoarece care abia dacă îi ajunge pe o măsea. Camden este o pumă, un leu de munte, și, la cei trei ani ai săi, a ajuns la talia adultă, masivă. Nici nu mai seamănă cu puiul cu ochi lăptoși care a venit după Jules din pădure, așa de mic, încât blana lui mai avea încă pete și era mai mult puf. Acum blana e lucioasă și aurie, și singura urmă de negru se mai păstrează la extremități, la urechi, la labe și în vârful cozii.

Zăpada zboară din labele pumei în timp ce aleargă, iar șoarecele încearcă disperat să ajungă la ascunzișul tufelor desfrunzite. Deși există între ei o legătură veche, Jules nu știe nici acum dacă șoarecele va fi cruțat sau mâncat. În orice caz, speră să se termine repede. Bietul șoarece mai are mult până să ajungă la adăpost, iar urmărirea asta începe să semene tot mai mult cu o tortură.

— Jules. Nu merge deloc.

Regina Arsinoe stă în mijlocul luminișului, îmbrăcată în negru din cap până în picioarele, ca toate reginele, și pare o pată de tuș în mijlocul zăpezii. Încercase să facă să se deschidă un boboc de trandafir, dar acesta rămăsese verde și închis ferm în palma ei.

— Roagă-te, spune Jules.

Au jucat acest joc de mii de ori în anii ăștia. Iar Jules știe ce urmează.

Arsinoe întinde mâna.

— De ce nu mă ajuți?

Pentru Jules, bobocul reprezintă energie și posibilități. Poate să

miroasă fiecare strop de parfum ascuns în el. Știe ce nuanță de roșu va avea când se va deschide.

O astfel de misiune e simplă pentru orice naturalist. Pentru o regină, însă, ar trebui să fie și mai ușoară. Arsinoe ar trebui să poată înflori toate tufișurile și să înverzească șesul cu totul. Dar harul ei încă nu s-a vădit. Din cauza acestei slăbiciuni, nu se așteaptă nimeni ca Arsinoe să supraviețuiască Anului Ascensiunii. Jules însă nu vrea să renunțe. Nici acum, când regina împlinește șaisprezece ani și mai sunt doar patru luni până la Festivalul Beltane, care se ridică în fața lor ca o umbră amenințătoare.

Arsinoe își mișcă degetele, iar bobocul se rostogolește în palma ei.

— Doar un mic impuls, spune ea. Doar începutul.

Jules oftează. Ar vrea să spună nu. Ar trebui să spună nu. Dar bobocul neînflorit e ca o mâncărime care are nevoie de scărpinare. Bietul de el e mort, tăiat de pe planta mamă din seră. Nu poate să-l lase să se ofilească și să se usuce încă verde.

— Concentrează-te, spune ea. Odată cu mine.

— Îhî, încuviințează Arsinoe din cap.

Nu trebuie așa de mult. Doar un gând. O șoptă. Bobocul se deschide ca o boabă de porumb aruncată în ulei încins, iar în mâna lui Arsinoe apare un trandafir cu petale splendide, roșii. Roșii ca sângele și mirosind a vară.

— Gata, declară Arsinoe și pune trandafirul în zăpadă. N-a fost prea rău, zic eu. Cred că eu am deschis toate petalele alea din mijloc.

— Hai să mai facem unul, spune Jules, absolut convinsă că ea făcuse totul.

Poate că ar trebui să încerce și altceva. Venind dinspre casă, auzise niște grauri. Ar putea să-i cheme aici, să umple ramurile dezgolate ale tufișurilor. Să vină cu miile, să nu mai rămână niciun graur în Wolf Spring, și pădurea să se facă neagră de siluetele lor pestrițe.

Bulgărele aruncat de Arsinoe o lovește pe Camden în față, dar

lovitura o simte și Jules: uimirea și tresărirea de iritare pe care o are puma în timp ce se scutură de zăpadă. Al doilea bulgăre o lovește pe Jules în umăr, suficient de sus ca zăpada să-și găsească drum pe lângă gulerul hainei, pe gât. Arsinoe râde.

— Ești așa de copilăroasă! țipă Jules enervată, iar Camden mârâie și sare.

Arsinoe abia are timp să se ferească. Își acoperă fața cu mâinile și se apleacă, iar ghearele pumei trec peste spatele ei.

— Arsinoe!

Camden se retrage și se dă într-o parte, rușinată. Dar nu e vina ei. Ea simte ce simte și Jules. Acțiunile ei sunt acțiunile lui Jules.

Jules se repede la regină și o inspectează rapid. Nu sângerează. În haina lui Arsinoe nu sunt urme de gheare sau rupturi de la labelle lui Camden.

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, Jules. Arsinoe îi pune mâna pe braț, ferm, dar degetele îi tremură. Nu s-a întâmplat nimic. De câte ori nu ne împingeam noi din copaci când eram copii?

— Nu e același lucru. Atunci ne jucam. Jules se uită la pumă cu tristețe. Cam nu mai e pui. Are gheare și colți ascuțiți și e rapidă. De acum încolo va trebui să fiu mai atentă. O să fiu mai atentă.

Ochii i se fac mari.

— Ai cumva sânge la ureche?

Arsinoe își scoate de pe cap toca neagră și își scutură părul negru, scurt și ciufulit.

— Nu. Vezi? Nu m-a atins. Știu că nu ai putea să-mi faci vreodată rău, Jules. Nici tu, nici Camden.

Întinde mâna, iar Camden se strecoară sub ea. Felul în care toarce, tare și insistent, e felul ei de a-și cere scuze.

— Chiar nu am vrut să fac asta, spune Jules.

— Știu. Amândouă suntem încordate. Nu te mai gândești la asta. Arsinoe își pune iar pe cap toca. Și nu-i spune bunicii Cait. Are destule pe cap.

Jules dă din cap. Nu e nevoie să-i povestească bunicii Cait ca să știe ce va spune. Sau să-și imagineze dezamăgirea și îngrijorarea de pe fața ei.

După ce pleacă din luminiș, Jules și Arsinoe trec pe lângă docuri, prin centrul orașului, îndreptându-se către piața de iarnă. Când ajung în dreptul golfului, Jules îl salută cu mâna ridicată pe Shad Millner, care stă în picioare în barca lui, abia întors din cursă. El dă din cap în semn de salut și le arată mândru un calcan gras, maroniu. Familiarul lui, un pescăruș, bate din aripi plin de el, dar Jules se îndoiește că pasărea a prins peștele.

— Sper să nu primesc vreunul din ăsta, spune Arsinoe și arată cu capul spre pescăruș.

Dimineață îl chemase pe familiarul ei. Așa cum făcea în fiecare dimineață de când plecase de la Black Cottage, când era copil. Dar nu venise nimeni.

Și-au continuat drumul prin centru, Arsinoe intrând direct prin bălțile de apă, iar Camden urmându-le cu limba scoasă, nefericită că fusese nevoită să părăsească întinderile albe ale câmpului ca să vină pe pietrele reci ale orașului. Urâtenia iernii stăpânește ferm Wolf Spring. Luni întregi de ger și dezghețuri trecătoare au acoperit străzile pietruite ale orașului cu un fel de prundiș mărunț. Ceața acoperă ferestrele, iar zăpada a căpătat o culoare maronie, călcată în picioare de atâtea ghetе pline de noroi. Cu norii aceia grei deasupra, ai senzația că vezi totul în jur printr-un geam murdar.

— Ai grijă, murmură Jules când trec prin fața prăvăliei surorilor Martinson.

Arată cu bărbia spre lăzile goale de fructe. Trei copii neastâmpărați se ascund în spatele lăzilor. Una este Polly Nichols, are pe cap vechea pălărie de tweed a tatălui său. Pe ceilalți doi nu îi știe. Dar știe ce vor să facă.

Toți au pietre în mâini.

Camden vine lângă piciorul lui Jules și scoate un mârâit puternic. Copiii îl aud. Se uită la Jules și încearcă să se ascundă mai bine. Cei

doi copii necunoscuți par să renunțe, dar Polly Nichols își îngustează ochii. A făcut atâtea obrăznicii câți pistrui are pe față, iar mama ei știe asta.

— Să nu arunci cu piatra, Polly, spune Arsinoe, dar asta pare că o întărește și mai mult.

Buzele ei subțiri se strâng așa de tare, încât nici nu se mai văd. Sare din spatele lăzilor și aruncă piatra cu putere.

Arsinoe o blochează cu palma, dar piatra alunecă în lateral și o lovește în cap.

— Au!

Arsinoe presează locul unde a lovit-o piatra. Jules strânge pumnii și o trimite pe Camden după copii; aceasta mârâie și încearcă cu tot dinadinsul s-o trântască pe Polly pe pavaj.

— N-am nimic, cheam-o înapoi, spune Arsinoe. Își șterge cu mâna dâra de sânge care i se prelinge pe obraz. Copii obraznici.

— Obraznici? Niște afurișiți! șuieră Jules. Ar trebui să fie bătuți cu biciul! Las-o pe Cam măcar să-i rupă pălăria aia caraghioasă!

Dar Jules o cheamă înapoi pe Camden, iar felina se oprește la colțul străzii, scuipând.

— Juillenne Milone!

Jules și Arsinoe se întorc. Este Luke, proprietarul librăriei Gillespie; arată foarte bine, cu haina lui cafenie, cu părul blond pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă fața frumoasă.

— Mică de stat, dar puternică precum un leu, spune el, apoi râde. Haideți înăuntru la un ceai.

Când intră în librărie, Jules se ridică pe vârfuri ca să oprească sunetul clopoțelului de alamă de deasupra ușii. Se duce după Luke și Arsinoe, trecând pe lângă rafturile înalte, verzi-albăstrui, și urcă pe scări până sus, unde se află o masă plină cu sandviciuri și o tavă încărcată de prăjituri gălbui și cremoase.

— Stați jos, spune Luke și pleacă la bucătărie să aducă ceainicul.

— De unde știai că o să venim? îl întreabă Arsinoe.

— De aici văd bine până pe deal. Aveți grijă la pene. Hank

năpârlește.

Hank este familiarul lui Luke, un splendid cocoș negru cu verde. Arsinoe suflă o pană de pe masă și se întinde spre farfuria cu brișe mici. Alege una și se uită atent la ea.

— Cumva cheștiile alea mici și negre sunt picioare? o întreabă Jules.

— Și scoici, spune Arsinoe.

Brișe cu gândaci, ca să-l ajute pe Hank să-i crească alte pene.

— Păsări, face ea, și pune jos brișa.

— Și tu îți doreai o cioară, la fel ca Eva, îi amintește Jules.

Eva este familiarul bunicii Cait. O cioară mare, frumoasă și neagră. Mama lui Jules, Madrigal, are și ea o cioară. O cheamă Aria. Este o pasăre cu oase mult mai delicate decât ale Evei, și mai răutăcioasă, seamănă cu Madrigal. Multă vreme, Jules a crezut că și ea va avea o cioară. Obişnuia să supravegheze cuiburile, așteptând ca vreun pui negru și pufos să-i cadă în palme. Dar în secret ar fi vrut un cățel, la fel ca spanielul alb al bunicului Ellis, Jake. Sau ca ogarul ciocolatiu al mătușii Caragh. Acum, evident, nu ar da-o pe Camden pentru nimic în lume.

— Cred că mi-ar plăcea un iepure, spune Arsinoe. Sau un raton din ăla cu mască neagră, isteț, care să mă ajute să fur scoici prăjite de la Madge.

— O să ai ceva mult mai grozav decât un iepure sau un raton, spune Luke. Tu ești regină.

El și Arsinoe se uită la Camden, care este atât de înaltă, încât capul și umerii ei se văd pe deasupra mesei. Familiar de regină sau nu, nimic n-ar putea fi mai grozav decât o pumă.

— Poate un lup, ca regina Bernadine, spune Luke.

Îi toarnă ceai lui Jules, la care adaugă frișcă și patru cuburi de zahăr. Ceai ca pentru copii, așa cum îi place ei, dar cum nu are voie să bea acasă.

— Un alt lup în Wolf Spring, mormăie Arsinoe, cu gura plină de prăjitură. La cum stau lucrurile acum, aş fi bucuroasă să am... un

gândac din briosele lui Hank.

— Nu fi pesimistă. Nici tatăl meu nu și-a căpătat familiarul decât la douăzeci de ani.

— Luke, spune Arsinoe și râde. Reginele fără har nu ajung până la douăzeci de ani. Se întinde și își ia un sandvici. Poate de-asta nu s-a înghesuit nici familiarul meu până acum, spune ea. Știe că într-un an oricum o să fiu moartă. Vai!

Îi picurase sânge pe farfurie. Piatra aruncată de Polly îi făcuse o tăietură, ascunsă de păr. O altă picătură se scurge pe eleganta față de masă pusă de Luke. Hank sare și începe să ciugulească.

— Ar trebui să mă duc să mă curăț puțin, spune Arsinoe. Scuze, Luke. Îți iau alta.

— Nu-ți bate capul, o asigură Luke, în timp ce ea se îndreaptă spre baie.

Luke își sprijină bărbia în palme, trist.

— Ea o să fie încoronată la Beltane, în primăvara viitoare, Jules. O să vezi.

Jules privește fix în ceașca de ceai, așa de plină de frișcă, încât lichidul e aproape alb.

— Mai întâi, trebuie să trecem de festivalul din primăvara *asta*, spune ea.

Luke se mulțumește să zâmbească. E foarte sigur pe el. Numai că de trei generații încoace au fost ucise regine naturaliste mai puternice decât Arsinoe. Clanul Arron e mult prea potent. Otrava lor reușește întotdeauna. Și chiar dacă nu reușește, lupta lor o să fie cu Mirabella. Toate corăbiile care vin din nord-est aduc povești despre feroasele Furtuni Shannon care se năpustesc asupra orașului Rolanth, acolo unde își au casa elementalii.

— Tu doar sperii asta, știi? Ca și mine. Pentru că nu vrei să moară Arsinoe. Pentru că o iubești.

— Evident că o iubesc, spune Luke. Dar și cred în ea. Sunt convins că Arsinoe e regina aleasă.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știu. Altfel de ce ar fi pus Zeița un naturalist așa de puternic ca tine s-o apere?

Sărbătorirea aniversării lui Arsinoe se ține în piața orașului, în niște corturi mari, negru cu alb. În fiecare an, corturile astea se încing de atâta mâncare și oameni care sunt acolo, încât trebuie să se deschidă ferestrele ca să intre aerul de iarnă. În fiecare an, majoritatea participanților sunt beți înainte de a apune soarele.

Arsinoe înaintează, cu Jules și Camden la mică distanță în urma ei. Atmosfera este veselă, dar se poate schimba într-o clipă.

— A fost o iarnă lungă, aude Jules pe cineva. Dar nebunia nu a fost așa de mare. E de mirare că nu s-au pierdut mai mulți pescari, loviți în cap de harpoane.

Jules o împinge pe Arsinoe de la spate, ca să nu dea curs conversației. Sunt mulți oameni pe care trebuie să-i vadă înainte de a se așeza la masă.

— Astea sunt foarte bine făcute, spune Arsinoe și se apleacă să miroasă un buchet mare de flori de câmp.

Buchetul e aranjat cu crenguțe pline de flori roz și violet și orhidee mari. E frumos ca un buchet de nuntă, înflorit timpuriu prin harul naturaliștilor. Fiecare familie a adus un aranjament floral, iar unii au adus și în plus, pentru decorarea meselor.

— Betty a noastră le-a făcut anul ăsta, spune bărbatul de lângă Arsinoe.

Face mândru cu ochiul unei fetițe aflate pe partea cealaltă a mesei; fetița, care roșește, are în jur de opt ani, e îmbrăcată cu un pulover tricatat, negru, iar la gât are un colier de piele împletită.

— Adevărat, Betty? Ei bine, sunt cele mai frumoase de anul acesta.

Arsinoe îi zâmbeste, Betty îi mulțumește, iar dacă cineva observă că o fetiță poate face flori așa de elegante, în timp ce regina nu e capabilă să deschidă nici măcar un trandafir, cel puțin nimeni nu lasă să se vadă asta.

Ochii lui Betty încep să strălucească la vederea lui Camden, iar felina se apropie de ea și o lasă să o mângâie și s-o bată pe spate. Tatăl fetei privește. Apoi înclină capul respectuos spre Jules când ele pleacă mai departe.

Cei din familia Milone sunt naturaliștii cei mai prosperi din Wolf Spring. Câmpurile lor sunt bogate și livezile pline. Pădurile lor gem de vânat. Iar acum o au și pe Jules, cea mai puternică naturalistă din ultimii șazeci de ani, după cum se spune. Din aceste motive și din altele, ei au fost aleși să aibă grijă de regina naturaliștilor și ei își asumă toate responsabilitățile care derivă de aici, inclusiv să fie gazde pentru membrii consiliului care vin în vizită. Ceva nu tocmai firesc.

În cortul principal, bunica și bunicul lui Jules stau de o parte și de alta a invitatului de onoare, Renata Hargrove, unul dintre membrii Consiliului Negru, trimis tocmai din capitala Indrid Down. Acolo ar fi trebuit să fie și Madrigal, dar scaunul ei este gol. A dispărut, ca de obicei. Bieții Cait și Ellis. Blocați în scaunele lor. Pe bunicul Ellis îl vor dura obrăjii mai târziu, de atâta zâmbet fals. Pe genunchii lui e Jake, micul lui spaniel, cu un rânjet care nu prea seamănă cu un zâmbet, mai mult cu o sticlire de dinți.

— Tu doar sperii asta, știi? Ca și mine. Pentru că nu vrei să moară Arsinoe. Pentru că o iubești.

— Evident că o iubesc, spune Luke. Dar și cred în ea. Sunt convins că Arsinoe e regina aleasă.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știu. Altfel de ce ar fi pus Zeița un naturalist așa de puternic ca tine s-o apere?

Sărbătorirea aniversării lui Arsinoe se ține în piața orașului, în niște corturi mari, negru cu alb. În fiecare an, corturile astea se încing de atâta mâncare și oameni care sunt acolo, încât trebuie să se deschidă ferestrele ca să între aerul de iarnă. În fiecare an, majoritatea participanților sunt beți înainte de a apune soarele.

Arsinoe înaintează, cu Jules și Camden la mică distanță în urma

ei. Atmosfera este veselă, dar se poate schimba într-o clipă.

— A fost o iarnă lungă, aude Jules pe cineva. Dar nebunia nu a fost așa de mare. E de mirare că nu s-au pierdut mai mulți pescari, loviți în cap de harpoane.

Jules o împinge pe Arsinoe de la spate, ca să nu dea curs conversației. Sunt mulți oameni pe care trebuie să-i vadă înainte de a se așeza la masă.

— Astea sunt foarte bine făcute, spune Arsinoe și se apleacă să miroasă un buchet mare de flori de câmp.

Buchetul e aranjat cu crenguțe pline de flori roz și violet și orhidee mari. E frumos ca un buchet de nuntă, înflorit timpuriu prin harul naturaliștilor. Fiecare familie a adus un aranjament floral, iar unii au adus și în plus, pentru decorarea meselor.

— Betty a noastră le-a făcut anul ăsta, spune bărbatul de lângă Arsinoe.

Face mândru cu ochiul unei fete aflate pe partea cealaltă a mesei; fetița, care roșește, are în jur de opt ani, e îmbrăcată cu un pulover tricotat, negru, iar la gât are un colier de piele împletită.

— Adevărat, Betty? Ei bine, sunt cele mai frumoase de anul acesta.

Arsinoe îi zâmbeste, Betty îi mulțumește, iar dacă cineva observă că o fetiță poate face flori așa de elegante, în timp ce regina nu e capabilă să deschidă nici măcar un trandafir, cel puțin nimeni nu lasă să se vadă asta.

Ochii lui Betty încep să strălucească la vederea lui Camden, iar felina se apropie de ea și o lasă să o mângâie și s-o bată pe spate. Tatăl fetei privește. Apoi înclină capul respectuos spre Jules când ele pleacă mai departe.

Cei din familia Milone sunt naturaliștii cei mai prosperi din Wolf Spring. Câmpurile lor sunt bogate și livezile pline. Pădurile lor gem de vânat. Iar acum o au și pe Jules, cea mai puternică naturalistă din ultimii șaizeci de ani, după cum se spune. Din aceste motive și din altele, ei au fost aleși să aibă grijă de regina naturaliștilor și ei își

asumă toate responsabilitățile care derivă de aici, inclusiv să fie gazde pentru membrii consiliului care vin în vizită. Ceva nu tocmai firesc.

În cortul principal, bunica și bunicul lui Jules stau de o parte și de alta a invitatului de onoare, Renata Hargrove, unul dintre membrii Consiliului Negru, trimis tocmai din capitala Indrid Down. Acolo ar fi trebuit să fie și Madrigal, dar scaunul ei este gol. A dispărut, ca de obicei. Bieții Cait și Ellis. Blocați în scaunele lor. Pe bunicul Ellis îl vor durea obrajii mai târziu, de atâta zâmbet fals. Pe genunchii lui e Jake, micul lui spaniel, cu un rânjet care nu prea seamănă cu un zâmbet, mai mult cu o sticlire de dinți.

— Anul acesta nu au trimis decât un reprezentant, spune Arsinoe în șoaptă. Unul din nouă. Și unul lipsit de har. Ce crezi că vrea să ne sugereze consiliul?

Chicotește și apoi mușcă dintr-un picior de crab gătit în unt, cu ierburi. Arsinoe se ascunde întotdeauna în spatele unui zâmbet degajat. Întâlnește privirea Renatei, iar aceasta înclină ușor capul. Nu arată prin asta decât că o vede. Mai mult, nu, iar Jules simte că i se ridică părul de pe ceafă de furie.

— Toată lumea știe că locul ei în consiliu a fost cumpărat cu bani grei de familia ei lipsită de har, mormăie ea. Dacă i s-ar cere, ar linge otrava de pe pantofii Nataliei Arron.

Jules aruncă o privire spre cele câteva preotese care au binevoit să vină de la templul din Wolf Spring. Să trimiți aici un singur membru al consiliului e o insultă, dar oricum e mai decent decât ce a făcut templul. Marea Preoteasă Luca nu a venit la ziua ei nici măcar o dată. S-a mai dus din când în când la Katharine, în primii ani. Acum nu există decât Mirabella, Mirabella, Mirabella.

— Preotesele alea ar face bine să nu-și arate mutrele pe aici, mormăie Jules. Templul nu ar trebui să fie părtinitor.

— Liniștește-te, Jules, spune Arsinoe. O bate ușor pe braț și schimbă subiectul: Captura de pe mare e impresionantă.

Jules întoarce capul spre masa încărcată de pește și crabi. Captura

ei este piesa centrală: un cod negru imens, cu doi heringi la fel de imenși. Îi chemase din adâncuri în dimineața asta, înainte ca Arsinoe să se trezească. Acum sunt așezați pe mormane de cartofi, ceapă și varză albă de iarnă.

— N-ar trebui să iei lucrurile așa ușor, o avertizează Jules. E ceva important.

— Lipsa de respect? o întreabă Arsinoe și pufnește. Nu, nu e importantă. Mai mănâncă un picior de crab și continuă: Știi, dacă reușesc să trec de Anul Ascensiunii, mi-ar plăcea să am ca piesă centrală la masă un rechin.

— Un rechin?

— Un rechin alb mare. Nu te zgârci când e vorba de încoronarea mea, Jules.

Jules râde.

— *După ce* treci de Anul Ascensiunii, o să-ți farmeci și singură rechinul alb mare, spune ea.

Zâmbesc amândouă. În afară de fardul consistent, Arsinoe nu prea arată a regină. Părul ei e aspru și nimeni nu poate s-o convingă să nu și-l tundă. Pantalonii negri sunt la fel cu cei pe care îi poartă întotdeauna, la fel și jacheta subțire și neagră. Singurul obiect mai fin pe care au reușit s-o convingă să-l poarte cu ocazia asta e o eșarfă nouă pe care Madrigal o luase de la *Pearson's*, făcută din lâna iepurilor lor pufoși, cu urechi blegi. Dar asta probabil nu e rău. Wolf Spring nu e un oraș al finețurilor. Este un oraș cu pescari, fermieri și docheri, și nimeni nu își pune hainele negre mai bune decât la Beltane.

Arsinoe studiază tapiseria agățată în spatele mesei principale și se încruntă. În mod normal, tapiseria stă la primărie, dar la fiecare serbare de ziua lui Arsinoe este luată de acolo. Ilustrează încoronarea ultimei mari regine naturaliste de pe insulă, Bernadine, care încărca ramurile livezilor cu fructe când trecea pe lângă ele și avea ca familiar un imens lup cenușiu. În tapiserie, Bernadine este înfățișată lângă un măr plin de fructe, cu lupul lângă ea. În colții

lupului este gâtul sfâșiat al uneia dintre surorile ei, al cărei cadavru zace la picioarele reginei.

— Detest chestia asta, spune Arsinoe.

— De ce?

— Pentru că îmi amintește de ceea ce nu sunt.

Jules o îmbrânțește ușor pe regină cu umărul.

— În cortul pentru desert e prăjitură cu chimen, spune ea. Și cu dovleac. Și pandișpan cu glazură de căpșune. Hai să-l căutăm pe Luke și să mergem să mâncăm și noi.

— Bine.

Pe drum, Arsinoe se mai oprește să vorbească cu oamenii și să le mângâie familiarii. Majoritatea sunt păsări sau câini, gardienii obișnuiți ai naturaliștilor. Thomas Mintz, cel mai bun pescar din insulă, îl pune pe leul lui de mare să-i ofere lui Arsinoe un măr pe care îl ține în echilibru pe nas.

— Pleci? întreabă Renata Hargrove.

Jules și Arsinoe se întorc, uimite că Renata se deranjase să plece de la locul ei la masa principală.

— Numai până la cortul cu dulciuri, spune Arsinoe. Vrei să... îți aducem ceva și ție?

Îi aruncă o privire mirată lui Jules. Până acum, niciun membru al Consiliului Negru nu o băgase în seamă pe Arsinoe, deși erau în fiecare an invitați la petrecerea ei. Doar mâncau, făceau conversații politicoase cu cei din familia Milone și apoi plecau, criticând calitatea mâncărilor și dimensiunea camerelor de la Hanul Wolverton. Dar Renata ai zice că se bucură că le vede.

— Dacă plecați, o să ratați anunțul meu, spune Renata și zâmbește.

— Despre ce anunț vorbești? întreabă Jules.

— Vreau să anunț că exilul lui Joseph Sandrin s-a încheiat. Deja a pornit spre insulă și în două zile ar trebui să fie aici.

Golful Sealhead se întinde de-a lungul docului de lemn.

Scândurile vechi și cenușii ale pontonului scârțâie în vântul puternic, iar valurile agitate ale mării, luminate de lună, sunt oglinda respirației tremurate a lui Jules.

Joseph Sandrin vine acasă.

— Jules, stai.

Pașii lui Arsinoe tropăie spre Jules, iar Camden vine după ea, șovăitor. Felina nu a fost niciodată prea încântată de apă, iar scândurile subțiri și îndoite nu i se par prea sigure.

— Te simți bine? o întreabă Jules, din obișnuință.

— De ce mă întrebi asta?

Arsinoe își ascunde mai bine gâtul în fular, sub bătaia vântului.

— Nu trebuia să te las singură.

— Ba da, trebuia, spune Arsinoe. Se întoarce acasă. După atâta timp.

— Crezi că o fi adevărat?

— Ca să mintă așa, la ziua mea, Arronii ar trebui să aibă mai mult tupeu decât au.

Se uită amândouă la marea întunecată, peste golf, peste digul de nisip care protejează malul de furia apelor și de curenți și care acum e sub ape.

Trecuseră mai mult de cinci ani de când au încercat să fugă de pe insulă. De când Joseph furase o barcă de-ale tatălui său, ca să le ajute să fugă.

Jules se reazemă de umărul lui Arsinoe. Cu același gest de încurajare pe care îl făceau de când erau mici. Indiferent cât de mult îi costase încercarea lor de evadare, Jules nu regretase niciodată că au încercat. Ar fi făcut-o din nou, dacă ar fi avut vreo speranță de reușită.

Dar nu e niciuna. Sub ponton, apa clipocește, exact cum se auzea atunci când se lovea de barca lor, ținându-i captivi în cețurile din jurul insulei. Oricât s-au străduit să direcționeze pânzele, oricât au vâslit, a fost imposibil. I-au găsit înghețați și speriați, săltând în barcă în apele portului. Pescarii i-au certat. Le-au spus că Jules și

Joseph nu aveau decât să o facă, să se piardă pe mare sau să ajungă la țărm. Dar Arsinoe era regină. Iar insula n-ar fi lăsat-o niciodată să plece.

— Cum crezi că este el acum? se întreabă Arsinoe.

Probabil nu mai e așa micuț, cu obrajii murdari și unghiile negre. Acum nu mai e copil. A crescut și el.

— Mi-e teamă să-l văd, spune Jules.

— Ție nu ți-e teamă de nimic.

— Dacă s-a schimbat?

— Dacă nu s-a schimbat?

Arsinoe bagă mâna în buzunar, scoate o piatră plată și vrea s-o arunce în apă, dar sunt prea multe valuri.

— Mi se pare așa de potrivit, spune ea. Să vină acasă. Pentru asta. Ultimul nostru an. Am senzația că așa și trebuia să fie.

— Ca și cum e voința Zeitei? o întreabă Jules.

— Nu am vrut să spun asta.

Arsinoe se uită în jos și zâmbește. O scarpină pe Camden între urechi.

— Hai să mergem, spune Jules. O pneumonie nu are cum să îmbunătățească situația.

— Cu siguranță, nu, mai ales dacă ți se înroșesc ochii și ți se umflă nasul.

Jules o împinge pe Arsinoe înainte, spre port și spre lungul drum serpuit care duce la casa Milone.

Camden fuge după ele și împinge cu botul în spatele genunchilor lui Arsinoe. Nici Jules și nici felina nu vor dormi prea mult în noaptea asta. Datorită Renatei Hargrove, prin capul lor au început să se perinde toate amintirile cu Joseph.

Când ajung în dreptul ultimului doc, Camden încetinește și ciulește urechile spre oraș. La câțiva pași în fața ei, Arsinoe se plânge că nu a mâncat prăjitura cu căpșune. Nu aude nimic. Nici Jules nu aude, dar ochii galbeni ai lui Camden îi spun că ceva s-a întâmplat.

- Ce e? întreabă Arsinoe, oprindu-se lângă ele.
- Nu știu. Probabil vreo încăierare.
- Câțiva bețivi care au plecat de la petrecerea mea, cu siguranță.

Se întorc repede spre piață. Cu cât se apropie, cu atât felina merge mai repede. Ajung la librăria Gillespie, iar Jules îi spune lui Arsinoe să bată la ușă și să aștepte înăuntru.

— Dar, Jules... dă să spună Arsinoe, numai că Jules și Cam deja au dispărut în fugă pe stradă, pe lângă corturile goale, care flutură în bătaia vântului, spre aleea din spatele bucătăriei de la *Heath and Stone*.

Jules nu recunoaște vocile. Dar recunoaște sunetul pumnilor care încep să lovească.

- Ajunge! țipă ea și sare în mijlocul lor. Oprți-vă!

Cu Camden lângă ea, oamenii încep să dea înapoi. Doi bărbați și o femeie. Se bat dintr-un motiv care pentru ea nu are importanță. Care dimineață nu va mai avea importanță nici pentru ei, după ce aburii alcoolului se vor împrăștia.

— Milone, mârâie unul dintre bărbați. Ești mare și tare cu puma aia a ta. Dar nu faci tu legea.

— E adevărat, nu eu o fac, spune Jules. Dar Consiliul Negru o face, și dacă nu vă opriți, o să-i las să pună mâna pe voi. Să vă otrăvească până o luați razna, sau până muriți în piața din Indrid Down.

- Jules, spune Arsinoe, pășind din umbră. E totul în regulă?

- E în regulă, spune Jules. Doar o ciondăneală.

O ciondăneală, dar una care escaladează. În mâna femeii bete este o mică bătă.

- Ce-ar fi să-ți vezi tu de regina ta, zice femeia, și să pleci?

Femeia ridică bătă și o agită amenințător. Jules face un salt înapoi, dar vârful bătei o atinge totuși în umăr și o lovește dureros. Camden mârâie, iar Jules își încleștează pumnii.

— Idioato! țipă Arsinoe și se așază între Jules și femeie. Nu o enerva. Nu mă enerva.

— Pe tine? face unul dintre bărbații beți și apoi râde. Când va veni adevărata regină, îi vom oferi capul tău înfipt într-un băț.

Jules strânge din dinți și sare. Îl lovește direct în falcă, înainte ca Arsinoe s-o prindă de braț.

— Trimite-l la Indrid Down! strigă Jules. Te-a amenințat!

— Lasă-l să amenințe, spune Arsinoe.

Se întoarce și îl îmbrâncește pe bărbatul care își ține mâna la falca sângerândă. Camden scuipă, iar ceilalți doi se trag înapoi.

— Plecați de aici! țipă Arsinoe. Dacă vreți să vă răzbunați pe mine, o să aveți timp! Toți vor avea timp, după ce se termină Beltane.

ROLANTH

Pelerinii se adună sub cupola de nord a templului din Rolanth, cu buzele lipicioase de la prăjitura cu caramel sau de la puiul dulce stropit cu lămâie, cu umerii acoperiți de mantiile negre și largi.

Regina Mirabella stă lângă altarul Zeiței. Transpiră, dar nu de căldură. Elementalii nu par prea afectați de temperatură, sau, chiar dacă sunt, nimeni nu se plânge. Templul Rolanth este un templu deschis spre est și spre vest, acoperișul se sprijină pe piloni și coloane groase de marmură. Aerul circulă bine, indiferent de anotimp, și nimeni nu tremură de frig, în afară de preotese.

Mirabella abia a umplut aerul cu fulgere. Lumini splendide, strălucitoare, care brăzdează cerul, căzând în șuvoaie de foc din toate părțile. Lovituri lungi, repetate, care luminează interiorul ca ziua. Este încântată. Fulgerul este preferatul ei. Fulgerul și furtuna, electricitatea care se strecoară prin corpul ei și care face să-i vibreze oasele.

Dar, dacă te uiți la expresia celor din jur, ai impresia că nu a făcut nimic. În lumina portocalie a lumânărilor, e limpede așteptarea din ochii lor mari. Au auzit șoaptele, zvonurile despre tot ce poate ea să facă. Și vor să vadă totul. Focul, vântul, apa. Vor să o vadă zguduind pământul până când pilonii templului vor crăpa. Poate că vor chiar ca ea să prăbușească de tot faleza neagră și s-o arunce în apă, astfel încât templul să plutească în golful de dedesubt.

Mirabella se strâmbă. Poate, într-o bună zi. Dar în momentul ăsta i se pare că i se cere prea mult.

Cheamă vântul. Acesta începe să bată, stinge jumătate dintre lumânări și trimite în aer scânteii portocalii și jarul tăciunilor. Țipetele de plăcere îi răsună în urechi când mulțimea se ferește bucuroasă din fața scânteilor.

Nici nu așteaptă să se potolească vântul și amplifică flama ultimei torțe, iar flăcările se ridică atât de sus, încât ard pictura de

pe perete, care o înfățișează pe regina Elo, cea care respira foc; apare în pictură în corabia ei de aur, incendiind o flotă de corăbii dușmane, pe care le scufundă în apele portului Bardon.

Și încă mai vor. Înghesuiți unul în altul, oamenii sunt extaziați ca niște copii. Niciodată nu văzuse atât de mulți, umpluseră templul și curtea din fața lui. Marea Preoteasă Luca îi spusese înainte de începerea ceremoniei că drumul spre templu este luminat de lumânările susținătorilor ei.

Nu toți cei care au venit sunt elementali. Harul ei i-a inspirat și pe alți credincioși, pe naturaliști sau pe cei mai rari, cu harul războiului. Pe mulți care nu au niciun har. Vin numai să vadă dacă zvonurile sunt adevărate, dacă Mirabella este următoarea regină din Fennbirn și dacă lunga domnie a toxicilor a ajuns la final.

Brațele Mirabellei tremură. Nu și-a mai pus așa la încercare harul de multă vreme. Poate de când a venit în Rolanth, la familia Westwood, atunci când a fost separată de surorile ei; avea șase ani, și a încercat să distrugă casa Westwood cu vântul și cu fulgerele. Aruncă o privire spre micul bazin reflector din dreapta ei, luminat frumos cu lumânări plutitoare.

Nu. Apă, nu. Apa e cel mai prost element al ei. Cel mai greu de controlat. Trebuia să fi făcut prima oară asta. Și ar fi făcut-o, dacă mintea ei nu i-ar fi fost așa de întunecată de la nervi.

Mirabella se uită peste capetele mulțimii, în spate, unde Marea Preoteasă Luca stă lângă zidul curbat de sud, înfășurată în robe grele. Mirabella îi face un mic semn din cap, cu fruntea asudată, iar Marea Preoteasă înțelege.

Vocea Preotesei, limpede și autoritară, acoperă rumoarea sălii.

— Încă unul.

Mulțimea e influențabilă și, în câteva clipe, murmurul „încă unul” se transformă în strigăte entuziaste.

Încă unul. Unul singur. O singură altă demonstrație.

Mirabella se concentrează, invocând-o în tăcere pe Zeiță, mulțumindu-i pentru har. Dar asta numai pentru că așa sună

învățăturile templului. Mirabella nu are nevoie de rugăciuni. Harul elemental este în pieptul ei. Respiră adânc și apoi lasă aerul să iasă. Pe sub picioarele celor din jur trece o undă de șoc. Cutremură templul și pe toți cei aflați înăuntru. Undeva, cade o vază și se sparge. Cei de afară simt reverberațiile și scot strigăte de uimire.

Iar în templu mulțimea începe, în sfârșit, să urle în extaz.

Face să curgă sângele surorii ei cu o foarfecă de argint. Ceea ce trebuia să fie o simplă îndreptare de păr a devenit o tunsoare de ureche.

— *Asta e o poezioară pentru copii, surioară? o întreabă sora ei. Vreo poveste cu zâne?*

— *Am auzit-o eu odată, spune Mirabella și se uită la rana cea roșie.*

Lasă urechea să cadă în poala surorii ei și își trece vârful degetului peste lama ascuțită a foarfecii.

— *Ai grijă să nu te tai. Pielea noastră regală e fragilă. În plus, păsările mele te vor vrea întreagă. Cu tot cu ochi și cu urechi. Să nu bei. Ea a transformat vinul nostru în sânge.*

— *Cine? întreabă Mirabella, deși știe foarte bine răspunsul.*

— *Vinul în sânge, și sângele în vin, în venele și în cupele noastre.*

Undeva, în turn, răsună vocea unei fete care cântă; cântecul se ridică pe scări, ocolește zidurile turnului, ca un laț care se strânge.

— *Nu este sora mea.*

Sora ei ridică din umeri. Din rana deschisă, sângele curge ca o cascadă pe gâtul ei.

— *Este sora ta, și eu la fel. Amândouă suntem.*

Foarfeca se deschide și se închide. Cade și cealaltă ureche în poala surorii ei.

Mirabella se trezește din somn cu un gust de sânge în gură. A fost doar un vis, dar un vis atât de real. Aproape că se așteaptă să găsească în pumnul ei bucăți din surorile ei.

Urechea lui Arsinoe căzuse așa de ușor în poala ei. Deși nu era, de fapt, Arsinoe. Trecuseră atâția ani, încât Mirabella nici nu mai

știe cum arată Arsinoe. Lumea i-a spus că e urâtă, cu un păr scurt, ca niște paie, și cu o față banală. Dar Mirabella nu crede. Ei spun ceea ce își imaginează că vor ea să audă.

Mirabella aruncă cearșafurile de pe ea și ia o gură mare de apă din paharul așezat pe noptieră. Vastele încăperi ale casei Westwood sunt tăcute. Își imaginează că tot orașul Rolanth este tăcut, cu toate că lumina soarelui indică ora prânzului. Petrecerea de ziua ei se lungise până târziu în noapte.

— Te-ai trezit.

Mirabella se întoarce spre ușa deschisă și îi zâmbește slab micuței preotese care intrase în cameră. E mărunțică și tânără. Brațările negre de la încheieturile ei sunt chiar brățări, nu tatuaje.

— Da, spune Mirabella. Chiar acum.

Fata dă din cap și vine lângă ea s-o ajute să se îmbrace, cu încă o inițiată care stătuse până atunci în umbră.

— Ai dormit bine?

— Destul de bine, minte ea.

În ultimul timp, visele sunt tot mai rele. Luca spune că era de așteptat. Că așa se întâmplă cu reginele, și că după ce surorile ei vor fi moarte, visele vor înceta.

Mirabella stă complet nemișcată în timp ce mica preoteasă îi piaptăna părul și o îmbracă într-o rochie comodă, după vestmintele neplăcute purtate la festivitate. Apoi se retrag, în sfârșit, în umbre. Sunt întotdeauna alături de ea, preotesele astea. Chiar și în casa Westwood. Din clipa în care Marea Preoteasă a văzut forța harului ei, a intrat sub protecția templului. Uneori ar vrea să nu le mai vadă.

Pe holul care duce la bucătărie se întâlnește cu unchiul Miles, care ține o compresă pe frunte.

— Prea mult vin? îl întreabă ea.

— Prea mult din toate, spune el, apoi face o plecăciune stângace și se retrage spre camera lui.

— Sara unde e?

— În salon, îi răspunde el peste umăr. Nu s-a mișcat de acolo de

la micul dejun.

Sara Westwood. Matroana-tutore. O femeie blândă și devotată, puțin cam înclinată spre neliniște. A avut multă grijă de Mirabella, și are un har destul de bun, e specializată în elementul apă. În timp ce Mirabella își ia ceaiul în sufragerie, aude din când în când gemetele Sarei, care răsună pe scări din salonul unde stă întinsă pe canapea. Excese se plătesc.

Dar noaptea fusese un succes. Așa spusese Luca. Toate preotesele spusese așa. Oamenii din Fennbirn vor vorbi despre ea ani la rând. Vor povesti că au fost acolo când s-a ridicat noua regină.

Mirabella își suie picioarele pe scaunul tapizat cu catifea verde, din fața canapelei. Este terminată. Își simte harul ca pe un cauciuc în stomac, tremurător și enervant. Dar își va reveni.

— A fost un spectacol pe cinste, regina mea.

Bree stă rezemată de ușă, apoi intră în cameră cu mișcări leneșe. Se trânteste alături de Mirabella, pe canapeaua lungă de satin. Părul ei lucios, castaniu-auriu, nu e prins în coada obișnuită și, cu toate că și ea pare epuizată, e binedispusă.

— Nu-mi place să-mi spui așa, spune Mirabella și zâmbește. Unde ai fost?

— Fenn Wexton mi-a arătat grajdurile mamei lui.

— Fenn Wexton! pufnește Mirabella. E un măscărici caraghios.

— Dar ai văzut ce brațe are? o întreabă Bree. Și aseară nu a fost așa de caraghios. Au rămas cu noi o vreme și Tilda și Annabeth. Am luat o carafă de vin îndulcit cu miere și am stat pe acoperișul hambarului, sub cerul liber. Era gata să cad prin putreziciunea aia!

Mirabella stă cu ochii în tavan.

— Poate așa te scoteam și pe tine de acolo, spune Bree, și Mirabella chicotește.

— Bree, mi-au pus clopoței la glezne. Clopoței mari, sunători, de parcă eram o pisică. De parcă erau convingși că aveam s-o șterg de acolo.

— Păi nu ar fi fost prima oară, spune Bree și zâmbește.

— Niciodată când a fost ceva important! protestează Mirabella. Mi-am făcut mereu datoria când a contat. Dar ei vor să știe în permanență unde sunt. Ce fac. Ce gândesc.

— O să te țină și mai din scurt acum, că se apropie Anul Ascensiunii, spune Bree. Rho și preotesele alea care te păzesc. Se răsucesc pe burtă. Mira, o să fii vreodată liberă?

Mirabella se uită la ea dintr-o parte.

— Nu mai fi așa de dramatică, spune ea. Acum du-te și aranjează-te. După-amiază avem probă la croitor.

Treapta șubredă a scării scârțâie de șase ori consecutiv și, o clipă mai târziu, șase preotese înalte umplu camera. Bree face o mutră nemulțumită și se întinde leneș.

— Regina mea, spune una dintre preotese. Marea Preoteasă Luca dorește să te vadă.

— Prea bine.

Mirabella se ridică. Se gândea să nu fie vreo treabă mai enervantă. Dar o vizită la Luca îi face întotdeauna plăcere.

— Aveți grijă s-o aduceți înapoi pentru proba de după-amiază, spune Bree și își flutură degetele încet, de rămas-bun.

Mirabella se îndoiește că o va mai vedea pe Bree în ziua aceea. Probă sau nu, nu sunt prea multe lucruri care pot s-o împiedice pe Bree să facă fix ce vrea ea și, cum este unica și preaiubita fiică a Sarei Westwood, nimeni nu a încercat vreodată s-o forțeze. Dacă nu ar fi iubit-o așa de mult, Mirabella ar fi condamnat-o pentru libertinajul ei.

Afară, Mirabella merge cu pași repezi, subtila ei formă de răzbunare pe preotesele care o țin sub observație. Majoritatea sunt încă mahmure după petrecere, la fel ca Sara, iar mersul acesta rapid le face să se cam înverzească la față.

Dar nu e o cruzime prea mare. Casa Westwood este aproape de templu. Când Mirabella era mai mică și reușea mai ușor să scape de sub pază, uneori se strecura în templu s-o viziteze singură pe Luca, sau să alerge în jurul lui până spre stâncile cenușii ale falezelor de

bazalt de la Shannon's Blackway. Îi e dor de locurile acelea. De intimitatea ei. Când pășea cum voia sau când azvârlea cu pietre în copaci. Când putea să se dezlănțuie, așa cum trebuie să se dezlănțuie o regină a elementalilor.

Acum e înconjurată de robe albe. Trebuie să-și înalțe capul ca să poată vedea peste ele orașul de dedesubt. Rolanth. Orașul elementalilor, cu centrul lui de piatră și cu apele care curg repede din dealurile mereu verzi. Canalele de apă trec printre clădiri precum niște artere venind dinspre mare, transportând oameni și mărfuri cu feribotul, prin ecluze. De la înălțimea asta, casele se văd albe și mândre. Canalele sunt aproape albastre. Nu îi e greu să-și închipuie cum strălucea orașul atunci când era bogat și fortificat. Apoi toxicii au pus mâna pe tron și pe consiliu și nu le-au mai lăsat.

— E o zi plăcută, spune Mirabella, ca să spargă tăcerea.

— Într-adevăr, regina mea, răspunde una dintre preotese. Zeița ne răsfață.

Apoi tac. Mirabella nu știe numele niciuneia dintre escorte. În ultimul timp au venit așa de multe preotese la Templul Rolanth, încât nu le mai poate ține minte. Luca spune că în toate templele din insulă se simte o revigorare. Forța harului pe care îl are Mirabella a făcut să renască în oameni credința. Uneori, Mirabella și-ar dori ca Luca să nu atribuie chiar totul forței harului său.

Luca o întâmpină chiar de la intrare, nu o așteaptă sus, în camerele ei. Bătrâna preoteasă își deschide larg brațele. O ia pe Mirabella din mijlocul preoteselor și o sărută pe obraji.

— Nu arăți prea obosită, spune ea. Poate ar fi trebuit să te las totuși să lucrezi și cu apa aseară.

— Dacă mă lăsai, nu ai fi văzut nimic, răspunde Mirabella. Sau poate aș fi înecat pe cineva din greșeală.

— Din greșeală, repetă Luca ironic.

Prima oară când s-a întâlnit cu Luca, Mirabella a încercat s-o îneece, invocând un elemental de apă din lacul Starfall și trimițându-l în gâtul mării preotese. Dar asta a fost demult.

Luca își retrage mâinile pe sub multele rânduri de stofă și blană ale robelor sale. Mirabella nu știe ce har avusese Luca înainte de a deveni preoteasă, dar sigur nu era un har elemental. Este mult prea sensibilă la frig.

O preoteasă care trece prin apropiere se împiedică, iar Luca o prinde repede de mână, s-o echilibreze.

— Fii atentă, copilă, spune Luca și fata dă din cap. Robele astea sunt prea lungi. O să ajungi să te rănești. Caută pe cineva să ți le mai scurteze.

— Da, Luca, șoptește fata.

Este o simplă inițiată. Încă mai poate eșua la serviciul ei din templu. Încă se mai poate răzgândi, încă mai poate pleca acasă.

Fata se îndreaptă cu pași mai lenți spre zidul de sud, unde mai sunt încă trei inițiate care încearcă să repare pictura care o înfățișează pe regina Shannon. Artistul a surprins-o extraordinar de bine. Ochii ei negri parcă te străpung din frescă, atenți și hotărâți, în ciuda ploii și furtunii care îi ascund partea de jos a feței.

— Întotdeauna a fost favorita mea, spune Mirabella. Regina Shannon cu furtunile ei.

— A fost una dintre cele mai puternice. Până la tine. Într-o bună zi, chipul tău îl va eclipsa pe al ei de pe zid.

— Să sperăm că nu, replică Mirabella. Niciuna dintre picturile de pe ziduri nu înfățișează vremuri de pace.

Luca oftează.

— Vremurile de azi nu sunt prea liniștite, după decenii în care toxicii au ocupat capitala. Iar Zeița nu te-ar fi făcut așa de puternică dacă nu ai fi avut nevoie de multă putere. Luca o ia de braț și o conduce spre domul de sud. Într-o bună zi, spune ea, poate după ce vei fi încoronată, te voi duce la Templul Reginei Războiului, din orașul Bastian. Nu sunt picturi murale acolo, dar este o statuie a lui Emmeline, cu lancea însângărată ridicată deasupra capului și cu săgeți – o statuie suspendată sub plafon.

— Suspendată sub plafon?

— Cu mult timp în urmă, când harul războiului era puternic, o regină a războiului putea ridica lucrurile în aer numai cu puterea minții.

Mirabella face ochii mari, iar Marea Preoteasă începe să râdă încetisor.

— Cel puțin, așa se spune.

— De ce ai vrut să mă vezi, Mare Preoteasă?

— Pentru că s-a ivit o misiune.

Luca se întoarce cu spatele la pictură și își împreunează mâinile. Pornește spre nord, către altarul Zeiței, iar Mirabella merge alături de ea.

— Am vrut să mai aștept, continuă ea. Știam că ești obosită, chiar a doua zi după un asemenea spectacol. Dar oricât aș încerca eu să te fac să rămâi mică și să stai cu mine în locul acesta liniștit, nu pot. Ai crescut. Ești o regină și, dacă nu cumva harul tău a ajuns să fie capabil să dilate timpul, Revelarea se apropie. Nu mai putem amâna lucrurile care trebuie să fie făcute. Luca își așază palma fină pe obrazul Mirabellei. Dar dacă nu ești gata, totuși le voi amâna, adaugă ea.

Mirabella îi acoperă mâna cu mâna ei. Ar fi vrut s-o sărute pe frunte pe bătrâna preoteasă, dacă celelalte nu s-ar fi uitat la ele. Nicio Mare Preoteasă nu a arătat vreodată că o favorizează pe o anumită regină, așa cum făcuse Luca. Și nici nu stârnise un asemenea scandal, părăsindu-și apartamentul din templul din Indrid Down ca să se instaleze mai aproape de favorita ei.

— Sunt gata, spune Mirabella. Voi face bucuroasă orice îmi ceri.

— Bine, răspunde Luca și o bate ușor pe umăr. Bine.

Preotesele o însoțesc pe Mirabella afară din templu, prin pădurea de brazi, spre falezele de bazalt de deasupra mării. Mirabella fusese dintotdeauna îndrăgostită de aerul acela sărat, iar acum se bucură de briza ușoară, mergând repede.

Când au venit s-o cheme de la templu, nu i-au spus ce vor de la

ea. Preoteasa Rho este în fruntea escortei, așa că Mirabella presupune că probabil este vorba de o vânătoare. Rho conduce întotdeauna vânătoria. Toate inițiatele din templu se tem de ea. Se știe că a și lovit-o pe una care nu îi plăcea. A fi preoteasă înseamnă să nu ai trecut, dar Mirabella e convinsă că Rho posedă harul războiului.

Totuși, azi Rho arată întunecată și rece. Preotesele au sulite de vânătoare, dar nu și ogarii obișnuiți. Iar zonele bune de vânat au rămas mult în urmă, în adâncul pădurii.

Ajung la stânci, dar continuă să înainteze spre nord, departe, pe înălțimi unde Mirabella nu a mai fost niciodată.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Nu mai avem mult, regina mea, spune Rho. Nu mai e mult deloc. Îi face un semn preotesei de lângă ea. Ia-o înainte, îi spune. Vezi să fie totul pregătit.

Preoteasa dă din cap, apoi o ia la fugă și dispare după o stâncă.

— Rho? Ce trebuie să facem? Ce trebuie să fac eu?

— Porunca Zeiței și datoria reginei. Oare nu e întotdeauna asta?

Se uită peste umăr la Mirabella și zâmbește răutăcios; de sub glugă îi iese o şuviță de păr, roșu ca sângele.

Pașii se aud zgomotos pe stâncă și pietriș, constanți. Nimeni în afară de fata care fugise înainte nu vrea să meargă mai repede, oricât ar încerca Mirabella să accelereze ritmul. Renunță după puțin timp să mai încerce, pentru că se simte stupid, ca o pasăre care se izbește inutil de o colivie de robe.

În fața lor, cărarea cotește, iar ele înaintează prin canionul de piatră întunecată. Mirabella vede în sfârșit ceva din ce i se pregătise. Nu îi spune prea mult ceea ce vede. O adunare de preotese în veșminte albe și negre. Un mangal înalt, unde arde ceva care abia scoate fum. Și un butoi. Când preotesele din grup le aud că se apropie, se întorc spre ele și se aliniază.

Niciuna nu e inițiată. Doar două sunt novice. Una dintre novice este îmbrăcată ciudat, cu o rochie simplă, neagră, și are pe umeri o

pătură. Părul ei castaniu se revarsă pe umeri și, cu toată pătura pe care o are pe ea, pielea ei pare rece și palidă. Se uită fix la Mirabella cu ochi mari și plini de recunoștință, de parcă ar fi venit s-o salveze.

— Ar fi trebuit să-mi spui, șoptește Mirabella. Ar fi trebuit să-mi spui, Rho!

— De ce? întreabă Rho. Ce importanță ar fi avut?

Face un semn cu capul. Fata pășește în față, își dă jos pătura de pe umeri și înaintează spre ele cu picioarele goale, tremurând.

— Ea face acest sacrificiu pentru tine, îi spune încet Rho. Nu o dezonoara.

Tânăra preoteasă îngenunchează în fața Mirabellei și ridică ochii spre ea. Privirea ei e limpede. Nici măcar nu au drogat-o, ca să nu simtă durerea. Întinde mâna, iar Mirabella o prinde, șovăitor, și rămâne așa, amorțită, în timp ce fata se roagă. După ce termină, se ridică și se duce spre marginea falezei.

Totul e acolo. Apă în butoi. Foc în mangal. Vântul și fulgerul în vârful degetelor ei, ca întotdeauna. Sau ar putea să prăvălească stâncile și s-o îngroape. Poate așa ar fi mai puțin dureros, măcar.

Fata care urmează să se sacrifice îi zâmbește Mirabellei și apoi închide ochii, ca să fie mai simplu. Dar nu e mai simplu.

Pierzându-și răbdarea, Rho face semn din cap preotesei de lângă foc, iar aceasta aprinde o torță.

— Dacă nu o faci tu, regina mea, atunci o vom face noi. Iar dacă o facem noi, moartea va fi mai lentă.

CONACUL GREAVESDRAKE

Giselle toarnă apă caldă peste bășicile umflate de pe pielea reginei Katharine. Acestea se întind ca niște benzi pe tot spatele, pe umeri și pe brațe, lucioase și pline de sânge. Bășicile vin de la tinctura de urzici. Natalia a uns-o pe Katharine cu ea de dimineață, cu tampoane de vată înmuiate în soluție.

— N-a fost atentă, bombăne Giselle. Vor rămâne cicatrice. Nu te mișca, Katharine.

O atinge foarte ușor, iar pe obrazul tinerei regine alunecă o lacrimă.

Natalia nu ar fi făcut niciodată o tinctură așa de puternică. Dar de data asta nu o făcuse ea. Ci Genevieve.

— Când o să vadă ce a făcut, cum s-au umflat bășicile, o să poruncească s-o biciuiască în piață pe sora aia a ei.

Katharine reușește să râdă puțin. Ce i-ar mai plăcea să vadă asta! Dar nu va vedea. Natalia va fi nemulțumită când va da cu ochii de răni. Dar dacă Genevieve va primi vreo muștrare, asta va fi între ele două, fără să știe nimeni.

Expiră adânc când Giselle îi toarnă ușor apă pe umeri. Camerista făcuse o infuzie cu mușețel pentru baie, ca să mai vindece rănila, dar chiar și așa, vor trece multe zile până când Katharine se va putea îmbrăca normal, fără să se teamă că o să i se spargă bășicile.

— Apleacă-te puțin, Kat.

Ea se apleacă și începe din nou să plângă. Prin ușa întredeschisă de la baie, vede dormitorul și măsuța de toaletă, pe care stă goală caseta lui Dulceață. Micul ei șarpe se speriasc când Katharine căzuse la *Gave Noir*. S-a desprins de la încheietura ei și a dispărut. Probabil că acum e deja mort, pierdut pentru totdeauna undeva între pereții reci ai casei Greavesdrake.

Otrăvirea cu urzică nu a fost o pedeapsă. Așa spusese Natalia, așa o asigurase cu vocea ei calmă și egală, în timp ce îi aplica bandă

după bandă. Dar Katharine știe foarte bine. Este prețul pe care trebuie să-l plătești când dezamăgești un Arron, prețul pe care și reginele trebuie să-l plătească.

Putea să fie și mai rău. Cunoscând-o pe Genevieve, ar fi putut să-i injecteze venin de păianjen, care i-ar fi lăsat pentru totdeauna cicatrice de la țesuturile necrozate.

— Cum poate să-ți faci așa ceva? întreabă Giselle și îi așază un prosop cald pe ceafă.

— Știi de ce, spune Katharine. Face toate astea ca să devin mai puternică. O face ca să-mi salveze viața.

Toate încăperile și coridoarele din casa Greavesdrake sunt minunat de tăcute. În sfârșit, după atâtea plecări și venituri din ultimele zile, casa s-a liniștit, iar Natalia se poate relaxa și ea în singurătatea biroului ei, în moliciunea fotoliului ei de piele. Până când bate cineva la ușă.

Când vede servitorul intrând cu mâinile goale, se încruntă.

— Speram să-mi aduci un ceai de mătrăgună.

— Desigur, stăpână, spune el. Să aduc o ceașcă și pentru oaspetele dumneavoastră?

Ea se mai întoarce puțin spre ușă, să vadă silueta care așteaptă pe coridorul întunecat. Dă din cap scurt, iritată, iar oaspetele e poftit înăuntru.

— După treizeci de ani petrecuți în casa asta, ai fi zis că servitorul meu știe că nu-mi place să primesc oaspeți după ce abia mi s-a golit casa, spune ea și se ridică.

— Chiar mă întrebam unde a dispărut toată lumea. Până și servitorii au devenit fantome.

— Le-am spus eu să plece de dimineață.

Se săturase de fețele lor. De privirile lor disprețuitoare și acuzatoare.

— Ce mai faci, Pietyr?

Nepotul se apropie și o sărută pe obraz. Până la bal, nu îl mai

văzuse de ani de zile pe unicul fiu al fratelui ei, Christophe. Era copil când fratele ei renunțase la consiliu pentru a-și petrece viața la țară. Dar acum nu mai era copil, se făcuse un tânăr arătos.

— Bine, mătușă Natalia, spune el.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale? Credeam că acum ești deja acasă, la țară, cu fratele meu și cu Marguerite.

El se încruntă ușor la auzul numelui mamei sale vitrege. Natalia nu îl învinovățește. Prima soție a lui Christophe fusese de departe superioară. Ea nu l-ar fi îndreptat niciodată spre templu.

— Tocmai asta e, spune Pietyr. Sper că îmi vei spune că nu sunt obligat să mă mai întorc acolo vreodată.

Trece pe lângă ea fără să aștepte invitația și se servește cu un păhăruț de coniac puțin otrăvit. Când îi vede fața șocată, spune:

— Iartă-mă. Vrei și tu un pahar? Mi s-a părut că ai cerut ceai.

Natalia își încrucișează brațele la piept. Își amintește acum că Pietyr a fost întotdeauna preferatul ei dintre toți nepoții, ba chiar și dintre nepoate. Este singurul care are pomeții ei înalți și ochii albaștri ca gheața. Aceeași gură serioasă și același tupeu.

— Dacă nu ai de gând să te întorci la țară, atunci ce intenționezi? Vrei să te ajut să-ți găsești vreo slujbă prin capitală?

— Nu, spune el și zâmbește. Sper să rămân aici, cu tine. Vreau să te ajut cu regina.

— Deci tu ești cel care a dansat cu ea așa de mult, spune Natalia.

— Eu sunt.

— Iar acum ți se pare că știi cum poate fi ajutată.

— Știu că are nevoie de ceva, răspunde el. Dimineață eram afară când o otrăveai. I-am auzit țipetele.

— Harul ei se încăpățânează să rămână slab, spune ea. Dar o să vină.

— Da? Înseamnă că ai observat o creștere a imunității, nu? Dar asta se datorează harului ei sau – coboară vocea – priceperii tale?

— Nu contează. Intoxicarea ei e foarte bună.

— Mă bucur să aud.

Dar Natalia știe că lui Katharine îi trebuie mai mult decât atât. Nicio regină a clanului Arron nu a fost nevoită până acum să înfrunte o rivală cu atâta har ca Mirabella. Trecuseră o mulțime de generații de când insula nu mai văzuse o regină care să aibă măcar jumătate din puterea ei. Chiar și în Indrid Down lumea vorbește că reginele Arron sunt mai slabe pe an ce trece. Se spune că Nicola putea fi îmbolnăvită cu ciuperci otrăvitoare, iar Camille nu suporta veninul de șarpe. Că rezistența la toxine pe care o avea Camille era așa de mică, încât Natalia le omorâse în locul ei pe celelalte două surori.

Și ce-i cu asta? Harurile contează tot mai puțin. Acum coroanele nu se mai câștigă, se construiesc prin politici și alianțe. Și nicio familie de pe insulă nu poate naviga pe aceste ape mai bine ca familia Arron.

— Desigur, familia Westwood ne suflă și acum în ceafă, spune Pietyr. Sunt convinși că Mirabella este aleasa. Că este de neatins. Dar noi doi știm că dacă e încoronată Mirabella, nu ea va conduce, ci templul.

— Da, spune Natalia. De când Luca a început să arate că-i favorizează pe cei din familia Westwood, aceștia sunt la degetul mic al Marii Preotese.

Proștii. Dar numai fiindcă sunt proști, nu înseamnă că amenințarea e mai mică. Dacă Mirabella obține coroana, se va folosi de dreptul ei de regină pentru a-i înlocui pe toți toxicii din consiliu cu elementali. Cu membri ai familiei Westwood. Iar cu un consiliu condus de familia Westwood, insula va cădea.

— Dacă ai vreo sugestie, nepoate, atunci spune.

— Katharine are alte calități, începe Pietyr. Alte puteri.

Își ridică paharul în lumină și se uită prin el. Cu siguranță în casa lui Marguerite nu există un coniac atât de fin.

— După ce se termină Beltane, continuă el, curtezanii delegați se vor afla în apropierea celorlalte regine. Ar putea ușor să le otrăvească, iar noi am avea mâinile curate.

— Curtezanii cunosc foarte bine regulile. Niciunul nu va risca să fie prins.

— Poate ar risca, dacă ar fi îndrăgostit de Katharine.

— E adevărat, admite Natalia. Băieții sunt în stare să facă multe pentru o fată pe care cred ei că o iubesc. Din nefericire, Katharine nu este prea bine dotată să inspire o astfel de loialitate. Este drăguță, dar mult prea timidă. Și Genevieve are dreptate când spune că e prea slabă. Poți să îmbunătățești tu situația asta?

— Pot, spune el. Când voi termina, va fi o adevărată nestemată pentru care vor uita cu toții de politici și alianțe. Vor gândi doar cu inima.

Natalia pufnește.

— Ar fi tot atât de bine și dacă ar gândi cu ce au între picioare.

— Și asta vor face.

Servitorul revine cu un ceai de mătrăgună, dar Natalia îl respinge cu un gest. Preferă să bea un coniac, spre a pecetlui înțelegerea. Chiar dacă acei curtezani nu vor reuși otrăvirea, tot vor fi utili, măcar pentru că nu ar fi atrași de Mirabella.

— Și ce dorești în schimbul ajutorului tău? întreabă ea.

— Nu foarte mult, spune Pietyr. Doar să nu mă mai întorc la debilul meu tată și la soția lui stupidă. Și – ochii lui albaștri au o sclipire – după încoronarea lui Katharine, vreau un loc în Consiliul Negru.

Katharine stă tăcută în picioare, într-o robă neagră și subțire, în timp ce Giselle și Louise scot cearșafurile de pe pat. După noaptea de *Gave* și dimineața plină de dureri, sunt distruse, pline de pete întunecate de transpirație și sânge. Poate totuși mai pot fi salvate. Louise a învățat o mulțime de trucuri în privința spălării de când i-a devenit cameristă. E obișnuită să facă curățenie după otrăviri grele.

Katharine își strânge roba mai tare și clipește din cauza durerii pe care o simte când materialul îi atinge rănila. În fața ei a rămas deschisă caseta lui Dulceață, acum goală. Sărmanul ei șarpe pierdut.

Trebuia să fi avut grijă de el când a căzut. Trebuia să i-l fi dat unui servitor înainte de a începe masa. La cât i-a fost de rău, nu și-a dat seama decât dimineața că Dulceață a dispărut. Mult prea târziu. Dar ceea ce îi sfâșie cu adevărat inima e gândul că, deși trebuie să fi fost foarte speriat, Dulceață nici măcar nu a mușcat.

Katharine tresare când Louise scoate un țipăt, iar Giselle o ciupește tare de umăr pe cameristă. Louise a fost mereu cam aiurită. Dar expresia ei de uimire este îndreptățită. În dormitorul reginei este un băiat.

— Pietyr, spune Katharine, iar el face o plecăciune.

— S-a întâmplat ceva cu șarpele tău? întreabă el și arată spre cutia goală.

— Da, spune ea. A dispărut după... după...

— Natalia nu a pus servitorii să îl caute în sala de bal?

— Nu am vrut s-o mai deranjez.

— Sunt convinsă că nu ar fi fost deranjată, replică el.

Dă din cap spre Louise, care face o reverență și dă fuga să-i spună Nataliei. După ce pleacă ea, Pietyr o trimite și pe Giselle de acolo.

Katharine își strânge tare roba pe lângă ea, cu toată durerea pe care o simte. Roba aceea e departe de a fi haina potrivită când ai musafiri.

— Îmi cer scuze că am intrat aici neanunțat, spune Pietyr. Nu sunt obișnuit să urmez tradiții și protocoale. Acolo de unde sunt eu, la țară, ne luăm tot felul de libertăți. Sper că mă vei ierta.

— Desigur, răspunde Katharine. Dar de ce... de ce ai venit? Toți cei care au fost la bal au plecat acasă.

— Eu nu, spune el, ridicând din sprâncene. Acum am stat de vorbă cu mătușa mea și, după cât se pare, voi rămâne aici.

Face un pas spre ea, dar în ultima clipă își îndreaptă atenția spre sticlele de parfum de pe măsuța ei de toaletă. Zâmbetul lui exprimă viclenie și un fel de secret comun, sau poate secrete pe care urmează să i le împărtășească.

— Rămâi? Aici?

— Da, spune el. Cu tine. Sunt pe punctul de a deveni cel mai bun prieten al tău, regină Katharine.

Katharine își lasă capul într-o parte. Treaba asta e probabil vreo farsă complicată de-a Nataliei. Katharine nu i-a înțeles niciodată glumele.

— A, face ea. Și ce fel de lucruri vom face?

— Presupun că o să facem toate lucrurile pe care le fac de obicei prietenii. Pietyr o cuprinde ușor de mijloc. Când te vei înzdrăveni destul ca să le facem.

— Știu deja să dansez.

— Mai există și alte lucruri în afară de dans.

Se apleacă spre ea s-o sărute, dar ea se trage înapoi. Gestul a fost așa de brusc. Încearcă să formuleze bâlbâit o scuză. Deși nici nu știe de ce trebuie să-și ceară ea scuze, când el a fost cel care a exagerat. Oricum, Pietyr nu pare supărat.

— Vezi? zice el și zâmbeste. Ai stat prea mult doar în compania mătușilor mele și a cameristelor tale. Nu te-au pregătit să-ți seduci curtezanii, cum nu te-au pregătit nici pentru ospățul otrăvit.

Katharine roșește violent.

— Cine te crezi tu, să spui așa ceva?

— Sunt servitorul tău, răspunde el și o atinge ușor pe obraz. Sunt sclavul tău. Sunt aici ca să mă asigur că niciunul dintre curtezani nu se va gândi la vreuna din surorile tale, ci numai la tine.

WOLF SPRING

Ziua în care Joseph trebuie să se întoarcă începe cu nori și vreme urâtă. Jules privește aerul cenușiu întinsă în pat, din camera pe care o împarte cu Arsinoe. Abia dacă a dormit un pic.

— Știau de săptămâni bune că va veni, spune ea.

— Evident că știau, răspunde Madrigal.

S-a postat în spatele lui Jules, după ce aceasta s-a așezat la măsuta de toaletă, și acum îi piaptăna părul castaniu și neîmblânzit.

— Dar de ce l-au trimis acasă acum, la două zile după petrecerea lui Arsinoe? Acum a pierdut petrecerea și o să vină exact la timp să vadă mizeria de pe străzi sau pescărușii care se bat cu ciorile pe resturile de mâncare.

— Tocmai de-asta, spune Madrigal. Iar acum trebuie să-l asmută asupra noastră, ca să se uite la noi cum ne certăm ca niște găini furioase. Biata Annie Sandrin, cred că și-a pierdut mințile.

Da.

Acolo, în casa familiei lui, lângă docuri, mama lui Joseph probabil că e copleșită de pregătiri și țipă întruna la soțul ei, la Matthew și la Jonah. Țipă bucuroasă, dar, oricum, țipă.

— Și dacă nu vine? întreabă Jules.

— De ce să nu vină? Madrigal mai încearcă o dată să-i prindă părul în coc. E casa lui, spune ea.

— Cum crezi că e el acum? întreabă Jules.

— Dacă seamănă cât de cât cu fratele său Matthew, atunci toate fetele din Wolf Spring sunt în pericol, spune Madrigal și zâmbește. Când Matthew era de vârsta lui Joseph, jumătate de oraș înota după barca lui.

Jules își retrace capul de sub perie.

— Lui Matthew nu i-a pasat niciodată decât de mătușa Caragh.

— Da, da, șoptește Madrigal. A fost devotat ca un câine serioasei mele surori, așa cum nu mă îndoiesc că Joseph îți va fi devotat ție.

Își ridică mâinile în aer, disperată: Chiar n-am ce face cu părul ăsta, orice aș încerca.

Jules se uită în oglindă cu tristețe. Madrigal este așa de frumoasă, fără să facă niciun efort, cu părul ei castaniu-deschis, cu membrele suple și grațioase. Lumea nici nu își dă seama că sunt mamă și fiică. Lui Jules i se pare uneori că Madrigal se bucură de asta.

— Trebuia să dormi mai mult, o ceartă Madrigal. Ai cearcăne întunecate sub ochi.

— Nu am putut, când Camden se ridică și se răsuca la fiecare cinci minute.

— Și de ce crezi tu că n-a putut să doarmă? Agitația ta a ținut-o trează. Dacă dă azi peste masă sau sparge ceva, e vina ta.

Madrigal se îndepărtează puțin de fiica ei și începe să se studieze. Își atinge ușor vârful pletelor aurii și se dă cu parfum pe gâtul lung și alb.

— Am făcut tot ce-am putut, spune ea. Va trebui să te iubească așa cum ești.

Arsinoe urcă în cameră și se reazemă de ușă.

— Arăți perfect, Jules, spune ea.

— Trebuie să-l lași pe el să vină la tine, spune Madrigal.

— De ce? E prietenul meu. ăsta nu e un joc.

Jules se ridică de la mäsută și coboară scările. A ieșit pe ușă și a străbătut deja o parte din cărarea de pământ, când observă că Arsinoe a rămas lângă casă.

— Nu vii?

Regina își înfundă mâinile în buzunare.

— Nu cred. Cred că trebuie să te duci numai tu.

— Dar va vrea să te vadă și pe tine.

— Da. Dar mai târziu.

— Bine, dar măcar vino cu mine până mai încolo!

Arsinoe râde.

— În regulă.

Merg împreună pe drumul îngust și șerpuit de pe deal care duce

de la casă spre oraș, pe lângă docuri, prin centru, până în piața de iarnă. După ce trec de ultimul deal care coboară spre golf, Arsinoe se oprește.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat altfel?

— Cum altfel? întreabă Jules. Adică dacă nu am fi încercat să fugim? Sau dacă am fi reușit să fugim? Sau dacă ne-ar fi exilat și pe noi?

Numai că ei l-au exilat doar pe Joseph. Sentința pe care a primit-o Jules a fost să rămână doică și moașă celibatară pentru regine. Să trăiască singură în Black Cottage ca servitoare a coroanei, iar singurii ei tovarăși să fie regina și regele-consort în timpul gravidității, și tripletele, până când vor ajunge la vârsta potrivită. Acum ar fi trebuit să fie la Black Cottage, dacă mătușa ei nu s-ar fi oferit să-i ia locul.

— Ar fi trebuit să mă omoare, șoptește Arsinoe. Ar fi trebuit să mă ofer eu, ca să-l lase pe Joseph să rămână aici. Și ca să nu mai fie nevoită să stea Caragh la Black Cottage.

— Au vrut ei să ne omoare pe toți, spune Jules. Natalia Arron abia aștepta să ne otrăvească și să ne vadă zvârcolindu-ne cu spume la gură pe podeaua consiliului. Chiar acolo, în Volroy.

Le-ar fi purtat cadavrele cu alai pe străzile din Indrid Down, până în centru, dacă ar fi putut. La vremea aceea aveau doar unsprezece ani.

— Și acum am putea avea soarta asta, dacă nu ne supunem, spune Arsinoe. Și n-o să fie frumos. O să găsească ei ceva care să prelungească agonia pe mai multe zile. Cu sânge care să ne curgă din ochi și din urechi. Scuipă pe pietriș. Toxici nenorociți!

Jules oftează și se uită în jos, spre orașul în care a crescut. În jurul golfului stau înghesuie casele de lemn, ca un morman de scoici. Azi, Wolf Spring e urât. Nu e un loc în care Joseph, sau oricine altcineva, să vrea să se întoarcă.

— Tu crezi că acum are vreun har? întreabă Arsinoe.

— Probabil că nu. Niciunul din familia Sandrin nu are. În afară de Matthew, care farmecă peștii.

— Cred că Matthew i-a zis asta mătușii Caragh numai ca s-o impresioneze, spune Arsinoe. Adevăratul lui har e să farmece fetele, iar farmecul ăsta îl au toți băieții din familia lor. Chiar și Jonah a început să alerge după fuste.

Jules trage încet o înjurătură. Exact așa îi spusese și Madrigal.

— De asta îți e teamă ție? întreabă Arsinoe.

— Nu mi-e teamă, răspunde Jules.

Dar îi este teamă. Îi este tare teamă că Joseph s-a schimbat și că nu mai e Joseph al ei. Că a dispărut în cei cinci ani cât au fost despărțiți.

Camden aleargă în fața lor, înainte și înapoi, pe lângă drum, și apoi cască.

— Pur și simplu nu știu ce am putea face acum împreună. Nu mai putem să ne ducem să prindem broaște și melci la râul Welden.

— Pe vremea asta, nu, încuviințează Arsinoe.

— Cum crezi că sunt fetele de pe continent? întreabă deodată Jules.

— Fetele de pe continent? A, sunt groaznice. Oribile.

— Normal. De-asta frumoasa mea mamă s-a simțit așa bine acolo. Arsinoe se strâmbă.

— Dacă seamănă cât de puțin cu Madrigal, atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Poate că totuși avea dreptate. Poate nu trebuia să vin.

Arsinoe o îmbrânțește cu putere înainte.

— Coboară mai repede, proasto, spune ea. Altfel o să întârzii.

Așa că Jules coboară spre docuri, unde așteaptă familia lui, îmbrăcată cu cele mai bune haine negre. Barca lui Joseph încă nu se vede, dar mama lui, Annie, e urcată deja pe o ladă și privește în zare. Jules ar putea să stea cu ei. Familia Sandrin o simpatizează de când ea și Joseph erau copii, cu mult înainte ca mătușa ei, Caragh, să se căsătorească cu fratele lui Joseph, Matthew. Dar preferă să se

ducă spre piață, să privească de la distanță.

În piață, corturile încă nu au fost demontate. Au fost oarecum curățate, dar nu de tot. De când s-au încheiat festivitățile, în Wolf Spring a fost o mahmureală generală. Nu s-au făcut prea multe. Prin prelatele ridicate, Jules vede platourile rămase, acum pline de aripile negre ale păsărilor. Ciorile au găsit resturile codului prins de ea. După ce se vor sătura și ele, cineva o să arunce în mare oasele rămase.

La docuri s-a adunat acum mai multă lume, și nu numai pe ponton. Peste tot în jurul golfului, draperiile și obloanele de la ferestre au fost trase, iar pe câte o verandă a ieșit vreunul care se prefăce că dă cu mătura. Simte o împunsătură în șold și se uită în jos, în ochii galbeni-verzui și flămânzi ai lui Camden. Și ei îi ghiorăie stomacul. Pe comoda lui Jules, din dormitorul lor, a rămas neatinsă tava cu ceai și pâine cu unt. Atunci nici nu se putea gândi la mâncare. Dar acum are impresia că niciodată nu a fost așa de flămândă.

Cumpără pentru Camden un pește din piață, un biban proaspăt și frumos, cu ochi limpezi și coadă îndoită, ca și cum ar fi înțepenit în timpul înotului. Pentru ea cumpără câteva stridii de la Madge, prinse chiar în dimineața aceea, și le scoate cu lama lată a cuțitului ei.

— Uite, spune Madge și îi întinde o sticlută cu oțet. Arată cu capul spre golf: N-ar trebui să fii și tu acolo, să faci gălăgie cu ceilalți?

— Nu-mi place aglomerația, spune Jules.

— Nu pot să te condamn pentru asta. Îți mai pune o scoică în mână. Pentru pumă, spune ea și îi face cu ochiul.

— Mersi, Madge.

Jos, la docuri, mulțimea începe să se agite, iar hărmălaia se aude până în piață. Madge întinde gâtul.

— Na, gata, a venit, spune ea.

Corabia lui Joseph intrase în port. Îi luase prin surprindere; acum

era așa de aproape, încât Jules putea chiar să îl distingă bine pe marinarul de pe punte.

— Pânze negre, tot ce trebuie, spune Madge. Cineva de pe continent vrea să ne pupe în fund.

Jules stă cât poate de dreaptă. Iată corabia. Corabia care aduce cu ea clipa la care visează și de care se teme de cinci ani încoace.

— Ai face bine să te duci acolo, Jules Milone. Toată lumea știe că pe tine o să vrea să te vadă.

Jules îi aruncă un zâmbet lui Madge, apoi pleacă din piață în fugă împreună cu Camden. Ghetele bocăne pe pavaj, trecând pe lângă corturile care flutură în vânt.

O mulțime de oameni sunt acum în port, oameni mânați de o mare curiozitate. N-o să reușească să se apropie. Nici măcar Camden nu poate să-i facă drum printre ei, doar dacă ar începe să mârâie și să lovească cu botul, iar cu așa ceva bunica ei, Cait, n-ar fi niciodată de acord, și sigur ar afla de asta.

Jules se plimbă agitată pe panta de unde privește. Mai întâi se descarcă niște cufere. Bagaje și poate mărfuri. Daruri. Jules se uită atent la corabia de pe continent. Parcă nu se potrivește deloc aici, în golful Sealhead, cu vopseaua ei albă, lucioasă, și cu mult auriu și argintiu pe la hublouri și la parâme. În lumina ternă din Wolf Spring, chiar strălucește.

Apoi pe pasarelă apare Joseph.

Și-ar fi dat seama că e el chiar dacă mama lui nu ar fi început să plângă. Ar fi știut că e el, chiar dacă acum e mai înalt, mai matur, și nu mai are nimic din trăsăturile lui copilărești.

Cei din familia Sandrin se reped să-l îmbrățișeze. Matthew aproape că îl ridică pe sus, iar tatăl lor îi bate pe spate pe amândoi. Joseph îi ciufulește părul lui Jonah. Annie se ține cu mâna de haina lui.

Jules face o jumătate de pas în spate. Cinci ani înseamnă mult. Destul de mult ca să uiți pe cineva. Ce-o să facă dacă el o s-o vadă aici, pe deal, și o să-i zâmbească politicoș? Dacă o salută din cap,

trecând pe lângă ea cu familia lui?

Deja e pregătită să plece, când îl aude rostindu-i numele. Apoi o strigă, tare, acoperind toată gălăgia.

— Jules!

— Joseph!

Aleargă unul spre celălalt, el făcându-și loc prin mulțime, ea coborând panta dealului. Haina lui neagră se desface, dând la iveală cămașa albă, apoi se lovesc unul de altul.

Nu e întâlnirea aia de vis, nu seamănă cu ce și-a imaginat sau și-a dorit ea în tot timpul ăsta. Bărbia ei se izbește în pieptul lui. Nu știe unde să-și pună mâinile. Dar el este acolo, real, material, schimbat și neschimbat în același timp.

Când se desprind, el o ține de umeri, iar ea îl ține de coate. Ea începe să plângă un pic, dar nu de tristețe.

— Ești așa de... murmură ea.

— Și tu ești la fel, spune el și îi șterge obrazul cu degetul mare. Doamne, Jules. Mi-a fost teamă că nu te voi mai recunoaște. Dar nu te-ai schimbat deloc!

— Nu? întreabă ea, dintr-odată rușinată că e așa de mică.

El o s-o creadă și acum tot un copil.

— Nu asta am vrut să spun, precizează el. Sigur că ai crescut. Dar nu știu cum am putut să-mi fac griji că n-o să mai recunosc ochii ăștia.

Îi atinge o tâmplă, lângă ochiul ei albastru, apoi cealaltă tâmplă, lângă ochiul ei verde.

— Tot timpul am fost convins că dacă mă străduiesc îndeajuns, o să reușesc să te văd.

Dar a fost imposibil. Consiliul nu le-a permis niciun fel de corespondență. Jules și familia lui nu știau decât că e pe continent, în grija unei familii, și că deocamdată e în viață. Exilul a fost total.

Camden se strecoară pe lângă picioarele lui Jules și toarce. Mișcarea sa e aproape timidă, dar Joseph sare speriat înapoi.

— Ce este? întreabă Jules.

— C-ce n-naiba... se bâlbâie el, apoi începe să râdă. Evident. Presupun că am fost plecat prea mult timp. Am uitat ce ciudat poate să fie Fennbirn.

— Cum adică „ciudat”?

— Ai înțelege și tu dacă ai pleca de aici.

Întinde mâna spre Camden, să o miroasă. Puma îi linge degetele.

— Țsta e un familiar.

— Este o ea, îl corectează Jules. O cheamă Camden.

— Dar, spune el, este cumva...

— Da, răspunde Jules. Este a mea.

El se uită de la fată la pumă și înapoi.

— Dar ar trebui să fie a lui Arsinoe, spune el. Dacă ai un familiar ca ăsta, înseamnă că ești cel mai puternic naturalist din ultimii cincizeci de ani.

— Șaizeci, sau cel puțin așa se spune. Jules înalță din umeri. Când se ridică regina naturalistă, se ridică și harul odată cu ea. Sau ai uitat și asta?

Joseph zâmbește și o scarpină pe Camden între urechi.

— Și deci ce are Arsinoe? Și unde e? Aș vrea să cunoască niște oameni. Pe unul în special.

— Pe cine?

— Pe fratele meu vitreg, William Chatworth jr. Și pe tatăl lui. Anul acesta au delegare.

Se uită la ea cumva poznaș. Celor de la templu nu le va plăcea deloc că sunt aici. Delegațiilor nu li se permite să sosească înainte de Festivalul Beltane, iar curtezanilor nu li se permite să stea de vorbă cu reginele decât după ce se termină Revelarea. Jules se întreabă cine pot să fie acești oameni, dacă își permit să încalce așa regulile.

Joseph salută cu capul pe cineva, peste umărul ei stâng, iar Jules se întoarce și o vede pe Autumn, o preoteasă de la templul din Wolf Spring, care se apropie de ei cu un aer sumbru.

— Juillenne Milone, spune ea încet. Iartă-mă că intervin. Templul dorește să îi spună bun-venit lui Joseph Sandrin acasă la el. Vrem

să-l ducem împreună cu familia lui la altar să le dăm o binecuvântare.

— Desigur, spune Jules.

— Și nu se mai poate aștepta? întrebă Joseph, apoi, când vede că preoteasa nu îi răspunde, mormăie ceva.

Pe dealul din estul orașului Wolf Spring se află templul, o clădire mică albă și rotundă de cărămidă, înconjurată de căsuțele preoteselor. Autumn este una dintre cele douăsprezece preotese care locuiesc acolo. Lui Jules, templul i s-a părut singuratic, ori de câte ori s-a dus acolo să se roage. În afara zilelor de sărbătoare, templul e gol, nu se află acolo decât Autumn, care are grijă de el, și celelalte preotese, care lucrează în grădină.

— Și ca întotdeauna, spune Autumn, o invităm și pe regina Arsinoe să primească binecuvântarea.

Jules dă din cap. Arsinoe nu a pus niciodată piciorul în templu. Zice că nu se va ruga niciodată unei Zeițe care stă cu spatele la ei.

— Ascultă, spune Joseph. O să vin când voi fi pregătit. Dacă vin.

Chipul senin al lui Autumn se strâmbă. Se întoarce pe călcăie și pleacă.

— N-a fost chiar un bun venit, spune Jules. Îmi pare rău.

— Este singurul bun venit de care am nevoie. Joseph își pune brațul în jurul umerilor ei. Al tău. Aici. Și al familiei mele. Hai să-i saluți și pe ei. Vreau să vă am pe toți alături, atât cât se va putea.

Madrigal îi spune lui Arsinoe că se duc pe dealuri, după fazani. Ea îi va fermeca, iar Arsinoe îi va împușca.

— N-ai fost în viața ta la vânătoare, spune Arsinoe, punându-și pe umăr mica ei arbaletă și săgețile. Ce vom face, de fapt?

— Nu știu ce vrei să spui, răspunde Madrigal.

Își aranjează părul frumos, castaniu-deschis, dar din felul în care privește pe geamul bucătăriei, unde Cait pregătește mâncarea, Arsinoe își dă seama că nu greșește.

Merg împreună spre nord, pe cărarea care trece prin luminiș, pe

lângă iazul Dogwood, și apoi intră în pădure. Picioarele lui Arsinoe se afundă în zăpadă până la gleznă. Madrigal fredonează încet o melodie și își păstrează grația în ciuda drumului greu. Familiarul ei, Aria, zboară departe în fața lor, pe deasupra copacilor. Niciodată nu stă pe umărul ei, așa cum stă Eva pe umărul lui Cait. Parcă nici nu ar exista între ele legătura aceea specifică. Sau poate se întâmplă așa pentru că lui Madrigal nu i se pare că Aria se asortează cu hainele ei.

— Madrigal, unde mergem?

— Nu departe.

Deja au ajuns departe. Urcaseră mult, tocmai pe crestele acelea de unde se înalță stâncile cenușii. Unele sunt simple pietre, dar altele sunt resturi de monoliți îngropați pe jumătate, din vremurile cu adevărat vechi, când insula avea un alt nume.

Dar iarna sunt ascunse sub zăpadă și foarte alunecoase. Arsinoe a fost gata să cadă de două ori.

Madrigal schimbă direcția și pornește de-a lungul unei coaste adăpostite, unde zăpada e mai puțin adâncă. E un loc ciudat, unde trunchiul gros al unui copac și ramurile lui dezgolite se adună formând un fel de adăpost. La poalele dealului, Madrigal scoate dintr-un cotlon niște lemne uscate și două și scăunele cu trei picioare. Îi întinde un scaun lui Arsinoe și începe să pregătească focul, așezând cu grijă bucățile de lemn. Apoi toarnă în mijloc gaz dintr-un recipient argintiu și îl aprinde cu un băț lung de chibrit.

Se întetește imediat, cu flacără înaltă. Lemnele ard repede.

— Nu e rău pentru un naturalist, spune Madrigal. Deși mi-ar fi fost mai simplu dacă eram un elemental. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine să fiu orice altceva decât naturalist.

— Chiar și toxic? o întreabă Arsinoe.

— Dacă aș fi un toxic, aș trăi acum într-o casă mare din Indrid Down și nu în casa păraginită a mamei mele, lângă mare. Dar nu. Mă gândeam mai degrabă la harul războiului. Să fii războinic e mult mai fascinant decât naturalist. Sau să ai viziuni și să știi ceea ce va fi.

Arsinoe își așază scăunelul lângă foc. Renunță să mai spună că reședința Milone e ceva mai mult decât o casă păraginită lângă mare. Madrigal tot așa o va vedea.

— De ce te-ai întors? o întreabă Arsinoe. Dacă ești așa de nemulțumită? Ai stat șase ani pe continent, și puteai să rămâi acolo.

Madrigal atâță focul cu un băț lung.

— Din cauza lui Jules, evident, spune ea. Nu am putut să stau departe de ea și s-o las pe plicticoasa mea soră s-o crească.

Tace. Și-a dat seama că a spus ceva nepotrivit. Nimeni din familie nu vrea să audă vreun cuvânt rău despre Caragh. Nu de când s-a dus la Black Cottage în locul lui Jules. Probabil că asta o enervează la culme pe Madrigal, care nu are nimic bun de spus despre ea.

— Și pentru tine, spune ea, apoi ridică din umeri. O nouă regină. Nici măcar nu eram născută când a fost încoronată ultima regină, așa că nu puteam să ratez asta. Ești singura sursă de divertisment pe care insula o are după atâția ani.

— Da, divertisment, spune Arsinoe. Îmi imaginez că se vor distra foarte bine la moartea mea.

— Nu fi așa pesimistă, spune Madrigal. Eu sunt de partea ta, spre deosebire de jumătate dintre cei din jurul tău. De ce crezi că te-am adus până aici?

Arsinoe își așază arcul și săgețile la picioare și își înfundă în buzunare mâinile înghețate. Nu trebuia să vină aici. Dar cum Jules era în Wolf Spring cu Joseph, avea de ales între asta și treburi prin casă.

— Ce crezi că face Juillenne a mea în oraș? se întreabă Madrigal, în timp ce se chinuie să scoată ceva din haină.

E o mică pungă, pe care o așază în poală.

— Îi urează bun venit unui vechi prieten, spune Arsinoe. Prietenului ei cel mai bun.

— *Tu* ești prietena ei cea mai bună, spune Madrigal cu viclenie. Joseph Sandrin a fost întotdeauna... cu totul altceva.

Scoate din punguță patru obiecte: o șuviță de păr ondulat, o fâșie

de pânză cenușie, o bucată de panglică neagră satinată și un cuțit de argint cu lamă ascuțită.

— Magie joasă, observă Arsinoe.

— Nu îi mai spune așa. Astea sunt cuvintele celor de la templu. Asta e viața insulei. Singurul lucru care a rămas de la Zeiță în lumea noastră.

Arsinoe se uită la Madrigal cum așază cu grijă obiectele unul lângă altul. Nu poate să spună că nu e fascinată. Se simte un curent straniu în aerul de aici, iar în pământ, o vibrație deosebită, ca o bătaie de inimă. E ciudat că nu a mai ajuns niciodată în acest loc, că nu a mai văzut niciodată copacul ăsta aplecat așa. Dar sigur nu a mai fost aici. Dacă ar mai fi fost, și-ar fi amintit imediat de el.

— Orice ar fi, spune Arsinoe, magia joasă nu este un har de regină. Noi nu suntem la fel precum ceilalți. Abordarea noastră este...

Se oprește.

„Sfințită”, e gata să spună. De Zeiță. E adevărat, dar cuvântul acesta parcă îi amărăște gura.

— N-ar trebui s-o fac, spune ea. Ar trebui să mă duc la o apă și să strig la un crab până când vine să facă o plecăciune în fața mea.

— De cât timp încerci să faci asta? o întreabă Madrigal. De câte ori ai chemat un familiar care nu a venit?

— Va veni.

— Va veni. Dacă îți facem vocea mai puternică.

Madrigal zâmbește. Lui Arsinoe, Madrigal nu i s-a părut niciodată frumoasă, așa cum crede multă, foarte multă lume. „Frumoasă” este un cuvânt care nu acoperă felul în care este ea.

— Jules mă va ajuta s-o fac mai puternică, spune Arsinoe.

— Nu fi încăpățânată. S-ar putea ca Jules să nu fie capabilă. Pentru ea, totul e mult prea ușor. Are harul aici, în vârful degetelor. Din punctul ăsta de vedere, îmi amintește de sora mea.

— Da?

— Da. Caragh s-a trezit într-o bună zi cu har. Cu tot harul. Exact

ca Jules. Nu era un har așa de teribil de puternic cum are Jules, dar suficient ca să îi zăpăcească pe părinții mei. Și s-a întâmplat fără să facă vreun efort. Madrigal scormonește jarul și încep să sară scânteii. Uneori m-am întrebat dacă nu cumva Caragh este de fapt mama lui Jules. Cu toate că îmi amintesc bine că eu am născut-o. Erau foarte apropiate când m-am întors pe insulă. Mai mult, Jules parcă seamănă cu ea.

— Adică e mai urâtă, se încruntă Arsinoe.

— Nu am spus asta.

— Dar ce ai vrut să spui? Tu și Caragh semănați. Iar Jules nu seamănă cu niciuna dintre voi. Singurul lucru pe care îl au în comun Caragh și Jules e că sunt mai puțin frumoase decât tine. Jules s-a apropiat de Caragh, dar la ce te așteptai? Tu erai plecată. Caragh a crescut-o.

— A crescut-o, repetă Madrigal. Nu avea nici nouă ani când m-am întors. Madrigal ia bucata de material din poală și rupe niște fâșii din ea, până când marginile sunt drepte. Poate mă simt vinovată că am plecat, spune ea, cu ochii la bucata de pânză. Poate de-asta fac ce fac acum.

Arsinoe se uită la bucata de pânză cenușie. Se uită la șuvița de păr castaniu-închis și se întreabă a cui o fi. Sub crengile plecate ale copacului, nu se mai simte adierea vântului, chiar și flăcările s-au liniștit. Indiferent ce face Madrigal acum, n-ar trebui să o facă. Magia joasă este pentru cei simpli sau pentru cei disperați. Chiar și atunci când dă rezultate, se plătește un preț.

— Ai observat că nimeni nu intră în panică fiindcă nu ți-a venit harul? întreabă Madrigal. Cait, nu. Ellis, nu. Nici măcar Jules nu e cu adevărat panicată. Nimeni nu crede că vei supraviețui, Arsinoe. Pentru că reginele naturaliste nu supraviețuiesc. Decât dacă sunt fiare, așa cum era Bernadine cu lupul ei.

Face un nod în bucata de material și apoi încă unul în jurul șuviței de păr.

— Marea regină Bernadine, murmură Arsinoe. Știi cât mă

enervează să tot aud de ea? E singura regină naturalistă de care își amintește lumea.

— Este singura de care merită să-ți amintești, spune Madrigal. Și cu toată sălbăticia lor, oamenii din Wolf Spring s-au obișnuit cu ideea. Au acceptat-o. Dar eu, nu.

— De ce nu?

— Nu știu sigur, spune Madrigal și ridică din umeri. Poate pentru că te-am văzut crescând în umbra harului lui Jules, așa cum am crescut și eu alături de-al lui Caragh. Sau poate pentru că vreau să mă iubească fiica mea, iar dacă te salvez, s-ar putea să învețe cum să o facă.

Ridică în aer bucata de pânză de care e legată șuvița de păr. Arsinoe clatină din cap.

— O să iasă prost. Când e vorba de mine, ceva sigur nu merge bine. Cineva o să sufere.

— Tu vei suferi când te vor ucide surorile tale, îi amintește Madrigal și îi așază în mână talismanul.

Pare un obiect inofensiv. Dar nu se simte așa. Îl simte mai greu decât ar putea să fie o șuviță de păr și o bucată de pânză. Și mai viu ca orice boboc de trandafir pe care l-a ținut în mână.

— Zeița e aici, în locul acesta, spune Madrigal. Preotesele i se roagă de parcă ar fi o ființă, un soi de creatură de departe, dar eu știu că nu e așa. O simțim în inima insulei. Peste tot. Ai simțit-o și tu în noaptea aceea, când pluteai în barcă, în mijlocul ceturilor, și nu te-a lăsat să pleci. Ea este insula și insula este ea.

Arsinoe înghite în sec. I se pare că are dreptate. Poate odinioară Zeița era peste tot, pe tot cerul, până spre continent. Dar acum s-a retras, s-a ghemuit ca o fiară în culcuș. La fel de puternică. La fel de periculoasă.

— Este părul lui Jules? întreabă Arsinoe.

— Da. L-am tăiat de dimineață, când am periat-o. Mi-a luat un secol să-l îndrept și să-l leg cu ceva.

— Și pânza?

Pare veche, șifonată și murdară.

— Este o bucată dintr-o cămașă de-ale lui Joseph, de când era mic. Sau cel puțin așa mi-a spus mama. Și-a rupt-o în cuiele din hambar, iar Jules i-a dat alta și a păstrat-o pe asta. Nu îmi dau seama cum de-și amintește toate astea. Madrigal se strâmbă. Sigur, am putea folosi și alte lucruri de la Joseph, dar nu vrem s-o urmărească pe Jules ca un cerb în perioada de împerechere.

— E o vrajă de iubire, spune Arsinoe. Mă înveți să folosesc magia joasă, ca să faci o vrajă de iubire pentru Jules?

— Există pe lume un motiv mai pur decât ăsta? Madrigal îi întinde capătul panglicii negre. Înfășoară-le cu asta și apoi leagă-le.

— De unde știi să faci asta? o întreabă Arsinoe.

Deși de fapt are impresia că și ea știe cum se face. Degetele ei se mișcă fără efort, răsucesc și leagă șuvița de păr și pânza, și s-ar fi gândit singură să folosească panglica, chiar dacă nu i-ar fi spus Madrigal.

— În largul insulei nu există nimic, șoptește Madrigal. Închide ochii. Uită-te în flăcări.

— Jules ar fi vrut să facă singură asta, spune Arsinoe. Ba nu, de fapt n-ar fi vrut. Nu are nevoie de așa ceva.

De partea cealaltă a focului, Madrigal face o strâmbătură tristă. Toate fetele din Wolf Spring îi știu pe băieții Sandrin. Zâmbetul lor viclean, ochii lor, ca norii de furtună care se reflectă în mare. Vântul acela din părul lor întunecat. Și Joseph va fi acum așa. Și, cu toate că Arsinoe o iubește pe Jules și o consideră frumoasă, știe bine că Jules nu are genul ăla de frumusețe care să atragă așa un băiat.

Arsinoe se uită la talisman și îl învârte pe degete. Cu câteva clipe în urmă, nu erau decât niște resturi bune de aruncat la gunoi, sau bune pentru păsări să-și facă un cuib. Dar acum e altceva aici, după nodurile cu care Madrigal a legat strâns părul lui Jules cu pânza din cămașă lui Joseph.

Termină de înfășurat panglica și îi leagă capetele. Madrigal ia cuțitul de argint și face o tăietură în antebrațul lui Arsinoe, atât de

repede, încât rana sângerează abia după câteva secunde.

— Au, face Arsinoe.

— N-a durut.

— Ba da, și puteai să mă avertizezi.

Madrigal îi face semn să tacă și apasă talismanul pe sângele care începuse să curgă. Îi strânge brațul tare, ca sângele să curgă pe talisman, așa cum curge laptele într-o găleată.

— Sânge de regină, spune Madrigal. Sângele insulei. Datorită ție, Jules și Joseph vor fi de nedespărțit.

Arsinoe închide ochii. Jules și Joseph. Încă de mici erau inseparabili, până când a apărut ea. Până când au încercat s-o salveze pe ea, și au fost despărțiți din cauza asta. Consiliul Negru nu a pedepsit-o în niciun fel pe Arsinoe pentru că a încercat să fugă. Nu a primit decât sentimentul de vină. Iar în anii care au urmat, sentimentul acesta de vină, că din cauza ei Jules l-a pierdut pe Joseph, a fost o pedeapsă suficientă.

Madrigal îi eliberează brațul și Arsinoe îl îndoaie, ținându-se de cot. Sângerarea aproape s-a oprit, iar acum rana începe să zvâcnească. Madrigal nu s-a gândit să aducă ceva cu care să curețe rana sau s-o bandajeze. Ori poate prețul vrăjii va fi pierderea brațului reginei.

Madrigal așază talismanul într-un mic săculeț negru. Când îi întinde săculețul lui Arsinoe, degetele ei sunt roșii și lipicioase, iar talismanul din pungă se simte ca o mică inimă care bate.

— După ce se usucă, spune Madrigal, pune-l undeva bine. Sub perna ta. Sau ascunde-l în păr, dacă poți să nu îl mai tai.

Arsinoe ține talismanul în pumn. Acum că vraja s-a încheiat, i se pare ceva rău. Ceva greșit, ascuns în spatele intențiilor bune. Nu își dă seama de ce a făcut-o. Nu are nicio scuză, în afară de aceea că a fost așa de simplu, iar pentru ea nimic n-a fost simplu până acum.

— Nu pot să-i fac asta lui Jules, spune ea. Nu pot să-i nesocotesc așa voința. Indiferent de motivație, ea nu și-ar dori asta.

Fără să se mai gândească, Arsinoe aruncă talismanul în flăcări.

Săculețul arde imediat, părul lui Jules și fâșia din cămașa lui Joseph se înnegresc și se contorsionează ca picioarele unei insecte muribunde. Fumul care se ridică miroase oribil. Madrigal țipă și sare în picioare.

— Stinge focul și hai acasă, spune Arsinoe.

Se străduiește să vorbească precum o regină, dar vocea e slabă și tremurătoare, de parcă ar fi pierdut câțiva litri de sânge, nu doar vreo două picături.

— Ce-ai făcut? o întreabă Madrigal cu tristețe. Ce i-ai făcut bieteii noastre Jules?

ROLANTH

În curtea împrejmuită a templului, din partea estică, Mirabella poate fi singură. Este unul dintre puținele locuri în care preotesele îi dau voie neînsoțită. Unul dintre puținele locuri în care se simte în siguranță. Chiar și când se roagă în altar este măcar una, dacă nu două preotese care stau în umbre. Numai în curte și în dormitorul ei din casa Westwood poate fi ea însăși. Liberă să gândească, să se odihnească sau chiar să plângă.

A plâns de multe ori după testul pe care l-a făcut Rho la faleză. În general și-a ascuns lacrimile. Dar nu mereu. Vestea tristeții ei s-a împrăștiat repede, iar preotesele au început s-o privească cu suspiciune. Încă nu își dau seama dacă lacrimile ei sunt semn de slăbiciune sau de milă măreață. În orice caz, ar fi preferat ca ea să nu plângă.

Mirabella își strânge picioarele sub ea, pe banca rece de piatră. După ce și le ridică, o mică ciocănitore cu pene albe și negre aterizează pe urma unui picior și începe să țopăie.

— Ah! face Mirabella.

E o păsărică zglobie, cu ochi negri, inteligenți. Mirabella își pipăie buzunarele fustei și se caută prin pelerină.

— Îmi pare rău. Nu am semințe să-ți dau.

Ar fi trebuit să ia niște semințe la ea. I-ar fi plăcut să se uite la porumbeii care vin la mâncare.

— Nu semințe caută ea.

Mirabella se întoarce. O tânără inițiată stă la intrarea în curte, în deschizătura gardului viu, acum acoperit de zăpadă. Își strânge tare pe lângă față gluga albă, în bătaia vântului rece.

Mirabella își drege glasul.

— Dar ce caută?

Fata zâmbește și intră în curte.

— Vrea să te înveselească, spune ea.

Își scoate gluga, iar ciocănitoarea se ridică de jos și zboară direct pe gâtul fetei.

Regina face ochii mari.

— Ești naturalistă, spune ea.

Fata dă din cap.

— Mă numesc Elizabeth. Am crescut în Bernadine's Landing. Sper că nu te superi că am venit. Dar pari așa de tristă. Iar pe mine Pepper reușește întotdeauna să mă înveselească.

Micuța pasăre scoate o clipă ciocul de sub pelerină, apoi dispare înăuntru la fel de repede. Mirabella o privește cu interes. Nu mai văzuse niciodată un familiar; în templu, preotesele își abandonează harul, iar familiarii sunt interziși.

— Cum ai reușit să-l păstrezi? o întreabă Mirabella.

Elizabeth își freacă ușor obrazul măsliniu de capul pasării.

— Te rog, nu spune nimănui. L-ar ucide pe loc. Am încercat să-l țin la distanță, dar nu vrea să plece. Norocul meu e că e ușor de ascuns, cred. E o cruzime că ne obligă să-i gonim, înainte de a ne obține brățările. Dacă mă răzgândesc și părăsesc templul? Unde îl mai găsesc atunci pe Pepper? În pădurile de aici? Sau sus în munți, unde nu îmi va mai auzi niciodată chemarea?

— E o cruzime că vă obligă să-i goniți, pur și simplu, spune Mirabella.

Elizabeth ridică din umeri.

— Mama mea spune că odinioară preotesele nu trebuiau să renunțe la familiari. Dar acum insula este așa de învrăjbită. Naturaliștii împotriva toxicilor împotriva elementalilor. Chiar și puținii oameni care au harul războiului sau cei și mai puținii care au harul viziunii sunt învrăjiți. Elizabeth se uită la Pepper și oftează. Renunțarea la familiari ne unește. Și sacrificiul acesta ne leagă de credință. Dar ai dreptate. Oricum e o cruzime.

— Îmi dai voie? întreabă Mirabella și întinde mâna.

Elizabeth zâmbește, iar micuța pasăre zboară imediat și se așază pe degetele ei.

— Te place, spune Elizabeth.

Mirabella râde încetișor.

— E drăguț din partea ta. Dar tu ești naturalistă. Pasărea o să facă ce îi spui tu.

— Nu chiar așa funcționează legătura noastră. Și, oricum, ți-ai fi dat seama. Pasărea ar fi ezitat, și nu ar fi avut ochii așa de strălucitori. Ar putea chiar să-ți lase găinaț în palmă.

— Norocul meu că mă place, deci, spune Mirabella.

Pepper clipește din ochi și apoi zboară ca săgeata înapoi în siguranța pelerinei lui Elizabeth.

— Când te-am văzut singură și așa de tristă, m-am gândit să vin să te întreb dacă pot să te ajut cu ceva. Elizabeth se așază pe banca de lângă ea. Știu de ce plângi.

— Îmi închipui că toate preotesele din templu știu.

Elizabeth încuviințează din cap.

— Dar pentru mine înseamnă mai mult, spune ea, pentru că era gata să fiu eu fata sacrificată.

— Tu?

— Cum reușesc ele să te convingă, spune ea. Datoria și comuniunea cu Zeița. Eram pe punctul să spun da. Mi se părea că așa trebuie. O chema Lora. Pe voluntară. A murit convinsă fiind că a făcut un mare serviciu. Și sunt feluri mai rele în care poți să mori.

Feluri mai rele, cum ar fi să fii arsă de vie de surorile tale preotese. Mirabella a încercat să gândească în acest mod. Să-și spună că, de fapt, a salvat o fată din flăcări. Nu a mers. Nu a fost corect, indiferent cum s-a întâmplat.

— Toți avem naturi duale, regină Mirabella. Fiecare har are lumină și întuneric. Noi, naturaliști, putem face plantele să crească, dar putem și să convingem un homar să intre în oală, iar familiarii noștri fac praf iepurii pe câmp.

— Da, spune Mirabella. Știu asta.

Elementalii ard pădurile la fel de simplu cum le udă cu ploaia. Harul războiului poate fi folosit pentru protecție, dar și pentru

măcel. Chiar și cei care au harul viziunii sunt de multe ori blestemați să-și piardă mințile. Din acest motiv sunt înecate reginele care se nasc cu harul viziunii.

— Chiar și toxicii, spune Elizabeth, pot fi vindecători.

— Ei, *asta* chiar n-am auzit, spune Mirabella.

Toxicii sunt celebri pentru cruzimea lor. Toate execuțiile lor sunt oribile, cei executați sunt uciși cu otrăvuri așa de sinistre, încât le țâșnește sângele prin ochi și li se frânge spatele din cauza spasmelor.

— Dar e adevărat, insistă Elizabeth. Ei știu să vindece. Numai că au uitat să facă asta în goana lor după locuri în consiliu.

Mirabella zâmbește puțin. Apoi clatină din cap.

— Dar nu e același lucru, Elizabeth. Pentru regine nu e același lucru.

— O, știu că nu, răspunde preoteasa. Și nu sunt aici, în Rolanth, decât de puțin timp. Dar deja îmi dau seama că ești un om bun, Mirabella. Nu știu dacă vei fi o regină bună, dar e un început promițător.

O cosiță întunecată iese din gluga lui Elizabeth, aproape la fel de întunecată ca părul reginei. Mirabellei, felul în care se piaptăna îi amintește de Bree. Pepper, ciocănitorea, își înfoaie penele. Pare să fie o pasăre destul de laconică.

— Ești singura preoteasă de aici care a stat într-adevăr de vorbă cu mine, spune Mirabella. Adică, în afară de Luca.

— Da? Vai de mine! Încă un semn că nu sunt prea bună pentru a fi preoteasă. Rho îmi spune mereu asta. Poate are dreptate.

Rho cea însetată de sânge. Teroarea templului. Mirabella nu își amintește vreun episod în care să fi fost amabilă sau în care să fi vorbit cu blândețe. Dar după ce se va termina Beltane și va începe Ascensiunea, va fi bună pentru protecție. Luca are dreptate în privința asta.

Elizabeth își lasă ușor capul într-o parte.

— Te simți puțin mai bine acum?

— Da, spune Mirabella.

— Bine. Ritualul acela, al sacrificiului... poți să fii convinsă că a fost ideea lui Rho. Vrea cu tot dinadinsul să reînvie practici vechi și să mai câștige un loc în consiliu pentru templu. E convinsă că poate face asta cu forța, ca și cum ea însăși ar fi mâna Zeiței. Dar nu e. Elizabeth îi zâmbește luminos: Tu ești.

— Ai zis că a făcut-o, spune Marea Preoteasă. Deci s-a împlinit.

— Dar n-am zis că a făcut-o așa cum trebuie, replică Rho.

Rho ia în mână un bibelou de pe colțul biroului de mahon din camera Marii Preotese – un glob lucios de opal șlefuit – și se strâmbă. Nu îi plac camerele Marii Preotese, de la ultimul etaj al templului, cu ferestrele spre faleza Shannon's Blackway. Sunt prea delicate, cu pernuțele și păturile alea împotriva frigului. Prea încărcate cu tot felul de bibelouri care nu au nicio utilitate, vase de ceramică sau ouă sculptate și aurite. Ca și globul ăsta de opal.

Luca o vede pe Rho cum ridică brațul ca să arunce pe geam opalul.

— Nu face asta, o avertizează Marea Preoteasă. L-am primit în dar.

— E o simplă piatră.

— Tot dar se cheamă. Și închide fereastra. Azi vântul e rece. Deabia aștept primăvara. Focurile de la Beltane care anticipează nopțile fierbinți de vară. Vrei puțină supă? De la bucătărie mi-au spus că azi avem iepure cu varză și smântână.

— Luca, spune Rho. Nu mă ascuți. Ritualul a fost o farsă. Regina noastră stătea retrasă într-un colț și nici nu s-a mișcat până când n-am făcut-o pe fata aia să simtă focul.

Luca oftează.

— Fata sacrificată zace sub o grămadă de stânci. A îndeplinit ritualul. Nu poți să-i ceri să-i și placă.

Nici Marii Preotese nu îi plăcea. Dar s-a supus când i-au spus că e prea moale. Le-a crezut când i-au spus că Mirabella va avea de

suferit în final. Iar acum o fată inocentă e moartă. Strivită de stâncile care i-au alcătuit un monument numai bun să te rogi la el.

— Nu îi vom mai cere să facă așa ceva, spune Luca. Tu nu o cunoști cum o cunosc eu. Dacă o presăm prea tare, o să se răzvrătească. Iar dacă Mirabella învață să se răzvrătească... dacă își amintește cum s-o facă...

Luca se uită pe fereastra care dă spre apus, peste vârful copacilor, către casa Westwood. Chiar și de la distanța asta se văd paratrăsnetele de cupru, ițite ca niște fire zbârlite de păr. Cei din casa Westwood știu foarte bine că acolo trebuie să stea.

— Tu nu ai fost aici, adaugă ea, când au adus-o pe Mirabella de la Black Cottage. Nici eu n-am fost. Eram încă în Indrid Down, mă luptam în consiliu cu cei din familia Arron pentru fiecare fărâma de putere. Nici nu aș fi crezut-o pe Sara Westwood când a venit să-mi spună că regina noastră de șase ani e gata să dărâme casa, dacă nu îi vedeam expresia îngrozită. Insula nu a mai văzut un har ca al ei de sute de ani. De la Shannon și reginele trecutului. Noi suntem îngrijitoarele insulei, nu stăpânele ei.

— Se prea poate, spune Rho. Dar dacă nu se ridică la înălțimea misiunii ei, Consiliul Negru va păstra puterea pentru încă o generație.

Luca își freacă fața cu putere. Poate e prea bătrână pentru asta. Prea epuizată de o viață întreagă în care a încercat să smulgă puterea din mâinile clanului Arron. Dar Rho are dreptate. Dacă urcă pe tron încă o regină toxică, cei din familia Arron vor conduce Consiliul Negru până când următoarea serie de triplete va ajunge la majorat. Când se va întâmpla asta, Luca va fi de mult moartă.

— Mirabella se va ridica, spune Marea Preoteasă. Iar templul va conduce din nou consiliul. Când va fi alcătuit din membrii familiei Westwood, va fi mult mai ușor de controlat.

După câteva zile, Mirabella se trezește iar dintr-un vis cu gustul acela de sânge în gură. În vis, ea, Arsinoe și Katharine erau copii. Își

amintește părul negru răsfirat în apă și nasul murdar de praf al lui Arsinoe. Își amintește că mâinile ei se transformau în gheare și își sfâșia surorile.

Își ridică fața din pernă și se răsuțește pe spate. E miezul zilei și camera e goală. Poate că nici la ușă nu bântuie nicio preoteasă, dacă Sara, Bree și ceilalți din familia Westwood sunt acasă.

Visele apar tot mai des. O trezesc de două ori pe noapte, uneori chiar și de trei ori. Luca i-a spus că trebuie să se aștepte la ele. Că ele îi vor arăta calea. Dar nu i-a spus cât de mult o vor îngrozi.

Mirabella închide ochii. Dar, în loc de întuneric, vede sub pleoape chipul fetei sacrificate sub stânci. Vede iar nasul murdar de praf al lui Arsinoe. Aude râsul lui Katharine.

Reginele nu trebuie să-și iubească surorile. A știut asta dintotdeauna, chiar și când erau împreună la Black Cottage, când le iubea chiar dacă nu trebuia.

— Nu mai sunt copiii de atunci, șoptește ea în palme.

Sunt regine. Trebuie să moară.

Bree bate la ușă, apoi bagă capul prin deschizătură, și coada ei lungă și castanie îi alunecă peste umăr.

— S-a făcut ora? întreabă Mirabella.

Azi trebuie să meargă în oraș, unde cei mai buni artizani din Rolanth așteaptă să-și prezinte cele mai frumoase bijuterii și rochii pentru ceremoniile de Beltane.

— Aproape, spune Bree. Dar nu mai fi așa de bosumflată. Uite cine a venit de la templu.

Bree deschide ușa larg și din partea cealaltă se apleacă înăuntru Elizabeth. Mirabella zâmbește.

— A, nu, zice ea. Lumea o să spună că eu nu sunt prietenă decât cu fetele care își împletesc părul.

După ce se pregătește și se îmbracă, Mirabella, cu Bree și Elizabeth, urcă în trăsură care le așteaptă în fața casei Westwood.

Sara e deja în trăsură.

— Foarte bine, spune Sara și bate în plafon, făcându-i semn

birjarului să plece. Drăguț din partea ta că ne însoțești, preoteasă. Îi zâmbește lui Elizabeth și adaugă: Sunt sigură că templul va fi de acord cu alegerile noastre de azi.

— A, nu am venit ca să vă supraveghez din partea templului. Elizabeth zâmbește voioasă, privind orașul de pe fereastră. Am fugit puțin de obligațiile de acolo.

Buzele Sarei s-au subțiat într-o linie, iar Bree chicotește.

— Ne pare bine că ai venit, oricum, spune Sara. Mira, te simți bine? Ești cam palidă.

— Mă simt bine, Sara.

Sara bate mai puternic în plafon, iar birjarul gonește caii mai tare.

— Poate trebuie să mănânci ceva. O să fie mâncare destulă în parc.

Parcul Moorgate se află în cartierul central, care se întinde de-a lungul canalului. Primăvara e frumos, plin de copaci, cu alei de pietriș alb și o fântână arteziană de fildeș. La vremea asta, copacii sunt dezgoliți și întinderea e pustie. Loc destul pentru ca bijuterii și croitorii să-și prezinte marfa.

— Sper ca negustorul ăla de pe Third Street să-l aducă și pe frumosul lui băiat, spune Bree.

— Parcă te întâlneai cu tânărul Wexton, spune Sara.

Bree se reazemă mai bine de pernele de catifea ale trăsurii.

— Nu mă mai văd cu el. De la ziua Mirei, a uitat cum se sărută. Atâta limbă!

Se cutremură de repulsie, apoi se preface că vomită și se lipește de Mirabella. Mirabella și Elizabeth încep să râdă. Sara nu spune nimic, dar ochii i-au ieșit din orbite și buzele nici nu i se mai văd.

Mirabella se uită pe fereastră. Aproape au ajuns. În cartierul acesta central, clădirile sunt mari și albe. Fiecare crăpătură a fost acoperită grijuliu cu var. Aici se poate vedea ce frumos a fost odată orașul Rolanth. Se poate vedea ce frumos o să fie din nou, dacă Mirabella va lua tronul.

— Am ajuns, exclamă Sara când trăsura se oprește. Își netezește

fusta și se pregătește să coboare. Bree, spune ea încet, încearcă, te rog, să te ții după noi.

— Da, mamă, răspunde Bree, dându-și ochii peste cap.

Mirabella coboară după Sara. Prin poarta deschisă a parcului îi vede pe bijutieri și pe croitori așteptând aliniați. Și pe preotese, evident. Mereu de pază.

Bree întinde gâtul.

— E aici, spune ea și zâmbește.

Nu e greu să-ți dai seama despre cine vorbește. Lângă bijutierul din capătul șirului e un băiat frumos, cu părul șaten-deschis. Și el a văzut-o pe Bree.

— Nu-ți ia niciodată prea mult timp, spune Mirabella încet.

— N-ar avea cum. Am ani întregi de antrenament. Bree le apucă de braț pe Mirabella și pe Elizabeth. Trebuie să aflăm cum îl cheamă, le spune.

— Ajunge! se răstește Sara.

Le desparte pe fete și își ocupă locul lângă regină.

— Mamă, mormăie Bree. Nu facem decât să alegem bijuterii. Nu trebuie să te porți de parcă suntem la marea Debarcare!

— Toate ieșirile în public vor fi oficiale după încoronare, spune Sara. Trebuie să vă obișnuiți cu asta.

După ce au intrat în parc, Sara se apropie de una dintre preotesele novice.

— Regina Mirabella nu a mâncat azi. Vrei, te rog, să-i pregătești ceva?

Fata dă din cap și pleacă imediat. De fapt, Mirabellei nu îi e chiar foame. Visele cu surorile ei îi taie de multe ori pofta de mâncare pe toată ziua. Dar va fi mai bine să ronțăie ceva decât să se certe cu Sara.

Negustorii fac plecăciuni când ele se apropie de mesele lor. Cei din familia Westwood vor cumpăra câte un mărunțiș de la fiecare – un inel, o brățară, o eșarfă. Numai câțiva privilegiați vor primi comenzi de rochii sau de bijuterii.

— Pot să spun și fără să mă uit că de la prima masă nu vom cumpăra decât batiste, șoptește Sara la urechea Mirabellei. Femeia asta nu are simțul mișcării elementarilor. Cusătura ei e strânsă și severă. Potrivită pentru un toxic.

Apropiindu-se de taraba femeii, Mirabella vede că Sara are dreptate. Totul e lucios, iar rochiile sunt strâmte. Dar croitoreasa e emoționată. Plină de speranță.

— Mănușile sunt foarte elegante, spune Mirabella, înainte ca Sara să deschidă gura. Lucrezi și cu piele? Se întoarce pe jumătate spre Sara: Lui Bree îi trebuie niște mănuși pentru tragerea cu arcul. Și cred că micuțului Nico i-au rămas mici mănușile.

— Da, regină Mirabella, spune vânzătoarea. Cel mai mult îmi place să lucrez cu piele.

Mirabella se îndepărtează de tarabă, lăsând-o pe Sara să discute despre bani, dar și ca să n-o audă scrâșnind din dinți. De la următorul negustor alege niște inele din fire de argint răsucite, iar de la celălalt unele de aur, în timp ce Bree trage de ea să ajungă mai repede la băiatul cu păr șaten.

Preoteasa novice apare cu o tavă pe care se află brânză, pâine și un borcănel cu roșii conservate. Elizabeth îi ia tava.

— Bree, potolește-te un pic, spune ea râzând. Stai o clipă și mănâncă.

Ea se oprește, dar până la băiat nu mai e decât o tarabă, și felul în care își mestecă bucățița de brânză e foarte sugestiv.

— Trebuie să găsim ceva cu care să-i distragem atenția, îi șoptește Elizabeth Mirabellei. Poate rochiile astea. Sunt superbe!

— Nu cred că există vreo rochie care să-i poată distra atenția, spune Mirabella. Oricât ar fi de superbă.

Croitorul o studiază pe Bree. Apoi se apleacă și ia ceva de sub masă.

— Poate așa ceva, spune el și întinde în fața lor rochia.

Mirabella și Elizabeth sunt mute de uimire. Lui Bree îi scapă bucățița de brânză din mână.

Nu e o rochie de regină. Rochia de regină trebuie să fie neagră. Aceasta are corsajul brodat cu valuri albastre, iar din fusta neagră iese o trenă de satin, albastru întunecat. Este splendidă.

— Asta e, spune Mirabella. Se întoarce spre Bree și îi mângâie coada cu afecțiune. Cu rochia asta o să mă pui în umbră. Toți curtezanii se vor uita la tine.

— Nu, spune Elizabeth. Nu e adevărat, Mira!

Poate că nu. Părul negru ca pana corbului și ochii negri ai reginei atrag mereu atenția. Dar Elizabeth a interpretat greșit. Mirabella nu e invidioasă. Niciodată nu ar putea s-o invidieze pe Bree.

Sara le ajunge din urmă și își dă consimțământul pentru rochie, cu o înclinare a capului.

— Vom lua trei rochii, spune ea, inclusiv aceasta, care trebuie să fie pe măsura fiicei mele. Poate luăm și mai multe, dacă nu găsim altceva la fel de frumos ca la tine. O să te chemăm să discutăm detaliile.

— În sfârșit, șoptește Bree la urechea Mirabellei.

Ajunseseră la taraba bijutierului și la băiat.

— O să vorbim cu tatăl lui, nu cu el, spune Mirabella. Cum crezi c-o să faci?

Bree face o mișcare discretă cu bărbia. Negustorul și fiul lui au un cazan mare în care fac focul, în spatele tarabei, ca să îi încălzească până le vine rândul. Asta înseamnă că nu sunt elementali, sau poate au un har slab.

Bree o prinde brusc de talie pe Elizabeth.

— Draga mea Elizabeth, spune ea. Ce mai tremuri! Se întoarce spre băiat și întreabă: Am putea să venim să stăm puțin lângă foc?

— Desigur, răspunde el repede.

Mirabella surâde, iar băiatul le conduce pe Bree și Elizabeth la foc. Cu o mișcare ușoară a mâinii, Bree transformă jarul în flăcări înalte. Se uită peste umăr la Mirabella și îi face cu ochiul.

— Bine, spune Sara, încet. Mă gândeam că o să fim nevoite să-i cumpărăm toată marfa, ca să aibă ea timp să flirteze.

Dar poate tot vor trebui s-o facă. Bijuteriile negustorului sunt splendide. Toată taraba e plină de nestemate frumos șlefuite, încastrate în monturi sofisticate. Mirabella întinde mâna spre un colier cu trei pietre de un roșu-portocaliu aprins, atârdate de un lăntșor scurt de argint. Chiar și pe tarabă, în lumina aceea de iarnă, par să ardă.

— Mi-ar plăcea colierul ăsta, pentru noaptea Revelării.

După ce termină cumpărăturile, se întorc la trăsură. Mirabella își ține colierul cu pietre de foc în poală, într-o casetă de catifea. Abia așteaptă să-l vadă și Luca. Este sigură că Marii Preotese îi va plăcea. Poate după ce se încheie festivitățile de Revelare, Mirabella i-l va dărui.

— Acum, că am terminat, spune Sara după ce pornește trăsura, să vă spun ultimele vești. Din Wolf Spring, vă dați seama.

— Vești? întreabă Bree. Ce vești?

— Se pare că acolo a sosit deja un curtezan. Delegația lui a venit mai devreme.

— Dar asta nu e permis, spune Mirabella. Templul știe?

Se uită la Elizabeth, dar inițiata ridică din umeri.

— Știe, răspunde Sara. Este prima delegație a familiei lui. Li s-a acordat un tratament special, pentru un așa-zis dezavantaj. Ca să le permită să se orienteze, fiind într-un loc necunoscut. Și ca să-i răsplătească pentru că au avut grijă de Joseph Sandrin în timpul exilului.

— Nu am mai auzit de mult numele ăsta, spune Mirabella.

Înainte se gândea de multe ori la el. De câte ori se gândea la Arsinoe. Era băiatul care încercase să fugă cu ea. Care a vrut s-o ajute să scape. Când a fost prins, a auzit că ar fi scuipat la picioarele Nataliei Arron.

Acum îi aduce un curtezan lui Arsinoe. Probabil că i-a fost greu să facă asta, din moment ce și el o iubește atât de mult.

— Cred că o să-l vedeți și voi, spune Sara.

— Pe Joseph?

— Nu. Pe curtezan. Înainte de Beltane. O să facem în așa fel încât să vină și aici. Sub supravegherea templului, evident.

— Ce păcat, spune Bree. Să fie atâția curtezani și tu să nu poți alege decât unul. Totuși, sunt așa de mulți. Se cutremură de plăcere și adaugă: Uneori îmi doresc să fi fost și eu regină.

Mirabella se încruntă.

— Să nu mai spui asta niciodată.

Toată lumea din trăsură tace auzindu-i tonul.

— Era doar o glumă, Mira, spune Bree cu delicatețe. Evident că nu-mi doresc asta. Nimeni nu își dorește cu adevărat să fie regină.

CONACUL GREAVESDRAKE

Marea și întunecata bibliotecă de la Greavesdrake este unul dintre locurile preferate ale lui Katharine. Șemineul imens umple camera de căldură, mai puțin prin colțurile îndepărtate; când era mică, rafturile înalte și fotoliile masive din piele îi ofereau o mulțime de ascunzători în fața palmelor lui Genevieve sau a antrenamentului cu otravă. Azi însă focul arde domol, iar ea și Pietyr nu se ascund. Au dat la o parte cele trei rânduri de draperii de la ferestrele dinspre răsărit și acum se bucură de lumina pură și strălucitoare. Căldura venită de la soare e cumva mai plăcută. Mai blândă, parcă, și câștigată cu mai puțin efort.

Pietyr îi întinde o bucățică de pâine unsă cu cremă moale de brânză de oaie. A improvizat un picnic pe covor, la care a adus cea mai bună mâncare neotrăvită pe care a găsit-o. Un gest drăguț, chiar dacă știe că intenția lui e doar s-o mai îngrășe.

— Trebuie să încerci și sufleul de crab, spune el. Înainte să se răcească.

— O să-l încerc, spune Katharine.

Ia o gură de pâine cu brânză, dar e foarte greu. Chiar și cele mai bună mâncăruri au gust de noroi când ți-e greață. Își atinge ușor micul pansament de la încheietură.

— De data asta ce a fost? o întreabă Pietyr.

— Un soi de venin de șarpe.

Nu era ceva cu care să nu mai fi fost otrăvită până atunci. Dar tăietura pe care au făcut-o ca să i-l aplice a fost mai adâncă decât era cazul, din cauză că Genevieve îi mai purta pică și acum după noaptea de *Gave Noir*.

Pietyr se uitase deja la rană și nu îi plăcuse cum arată.

— Când vei fi încoronată, spune el, nu va mai exista niciun motiv pentru asta.

Îi întinde o farfurioară cu omletă cu caviar și smântână.

Katharine ia o înghițitură și încearcă să zâmbească.

— Åsta nu e zâmbet, Kat. E o grimasă.

— Poate ar trebui să mai amânăm puțin, sugerează ea. Până la cină.

— Și să te lăsăm să mai pierzi încă două mese? Clatină din cap. Trebuie să-ți recuperăm apetitul de toxic. Ia un pateu. Sau măcar puțin suc.

Katharine râde.

— Ești cel mai bun servitor personal pe care l-am avut vreodată. Mai bun chiar decât Giselle.

— Da? Pietyr ridică o sprânceană. N-am experiență. Casa mea de la țară e bine fortificată și bine gospodărită de Marguerite, chiar dacă nu îmi place să recunosc asta. De când mă știu, eu am fost cel servit.

— Atunci probabil că ai învățat din exemple, spune Katharine. Pari foarte interesat de încoronarea mea. De fapt, toți cei din familia Arron. Chiar ai venit aici ca să scapi de viața de la țară? Ce ți-a promis Natalia?

— Mi-a promis un loc în consiliu, spune el, după ce vei urca la tron. Dar nu e numai asta.

Se uită la ea cu înțeles, iar ea roșește. Lui îi place s-o vadă roșind. Spune că probabil Mirabella este prea orgolioasă ca să arate că-i face plăcere când cineva este interesat de ea.

— Reginele toxice sunt bune pentru insulă. Îi mai întinde o bucată de pâine. Noi am stăpânit insula sute de ani. Cei din familia Westwood sunt chiar aroganți dacă își imaginează că pot face mai multe decât noi.

— Familia Westwood, spune Katharine, și templul.

— Da. Templul. Nu știu de ce sunt așa deperate preotesele. De ce vor să posede inimile tuturor. Dar vor.

Pietyr mănâncă pâine unsă cu jeleu de măr. Nu strâmbă din nas fiindcă mănâncă ceva neotrăvit, așa cum fac ceilalți din familie. Nu o face pe Katharine să se simtă prost pentru că e așa de slabă.

— Aici miroase a praf, Kat, spune el. Nu știu de ce îți place.

Katharine se uită în jur la rafturile pline de cărți legate în piele.

— Reginei Camille îi plăceau cărțile, spune ea. Îi plăcea să citească despre reginele de pe continent. Știai că așa i-a ales numele lui Arsinoe?

— Nu știam.

— A fost odată o regină pe continent, ucisă de sora ei. O chema Arsinoe. La naștere, când a văzut că Arsinoe e slabă, a botezat-o așa. Arsinoe, naturalista.

— Puțin cam răutăcios să-ți botezi copilul așa. Aproape că-mi pare rău pentru Arsinoe, spune Pietyr.

— Regina știe ce suntem încă de la naștere. Știe ce har avem. Un rebut e un rebut chiar din prima clipă.

— Oricum, ție ți-a dat un nume frumos, Katharine cea toxică. Probabil că și-a dat seama de la început că atunci când vei fi mare o să fii dulce și serioasă. Își trece ușor degetul pe obrazul ei și adaugă: Și foarte frumoasă.

— Suficient de frumoasă încât toți curtezanii să fie atrași de mine? întreabă ea. Chiar trebuie să se întâmple așa?

— Trebuie. Imaginează-ți ce față o să facă Mirabella când o să vadă că nimeni nu se uită la ea. Poate o să fie așa de dezamăgită, încât o să se arunce singură de pe stâncile din Rolanth.

Asta ar fi, într-adevăr, ideal. Deși ar priva-o pe Katharine de plăcerea de a-și băga ghearele în gâtul ei, după ce a otrăvit-o.

Katharine râde.

— Ce e? o întreabă Pietyr.

— Mă gândeam la Arsinoe, spune ea. Ce trist și ce simplu va fi s-o omor, după ce moare Mirabella.

Pietyr chicotește. O trage mai aproape de el.

— Sărută-mă, spune el, și ea îl sărută.

Începe să se priceapă mai bine și are mai mult curaj. La sfârșit, îi mușcă ușor buza. Este un băiat atât de frumos. Ar putea să-l sărute toată ziua și nu s-ar plictisi.

— Înveți repede, spune el.

— Dar tu? Cu câte fete ai exersat până acum, Pietyr?

— Cu multe, răspunde el. Practic, cu toate cameristele care au intrat la noi în casă și cu majoritatea fetelor din sat. Ca și cu o bună parte dintre prietenele mai disponibile ale mamei mele vitrege.

— Nu trebuia să întreb, spune ea, bosumflată.

El o mângâie pe picior, iar Katharine râde. Atâtea fete. Atâtea femei. Dar el este al ei și numai al ei. Deocamdată.

— Nu ți se pare că sunt neinteresantă, după atâtea fete cu experiență? întreabă ea.

— Nu, spune el și o privește în ochi. Deloc. De fapt, în toată povestea asta, cel mai greu o să fie ceva la care nu prea m-am gândit.

— Ce?

— Să nu uit de ce sunt aici. Că sunt aici să te fac să ajungi regina care cucerește inimi. Să te ajut să câștigi sprijinul întregii insule la festival.

— La ce contează sprijinul insulei? Nu mă va ajuta să-mi ucid surorile.

— O regină mult iubită are mulți ochi și multe urechi. Sprijinul oamenilor va conta foarte mult, oricum, după încoronare.

Stomacul lui Katharine se strânge și împinge farfuria cu mâncare.

— Așa de multă presiune, atât de multe așteptări. Iar eu voi da greș. Voi da greș, la fel cum s-a întâmplat de ziua mea.

— Nu vei da greș, spune Pietyr. Când vei urca pe scena ta în ziua Revelării, nimeni nu se va mai uita la scenele pe care se află surorile tale. Când curtezanii te vor vedea la Debarcare, vor uita complet că mai sunt și alte regine de văzut.

— Dar Mirabella...

— Las-o pe Mirabella. O să fie țeapănă și arogantă. Tu vei zâmbi. Vei flirta. Vei fi regina pe care și-o doresc ei. Numai să reușesc să te fac să stai drept.

— Să stau drept?

— Ai un mers foarte nesigur, Kat. Vreau să mergi printr-o cameră ca și cum e deja a ta. Uneori, zici că vrei s-o iei la fugă.

— S-o iau la fugă!

Râde și îl îmbrânțește ușor. El se lasă pe spate și râde cu ea.

— Totuși, s-ar putea să ai dreptate. Uneori chiar merg prea repede. Ca un șobolan care fuge. Katharine zâmbește. Dar de acum nu va mai fi așa. Tu o să mă înveți, iar eu îi voi face să uite și cum îi cheamă. Cu o singură privire.

— Cu o singură privire? E o promisiune îndrăzneță.

— Dar așa voi face. Și am să te fac și pe tine să uiți.

Katharine își lasă privirea în jos.

— Ce să uit?

Ridică ochii spre el.

— Că nu sunt pentru tine.

Când Natalia îi cere lui Katharine să vină cu ea la Volroy, nu există decât o explicație: vrea să otrăvească un prizonier. Niciodată nu s-a dus la palat din alt motiv. Nu a participat niciodată la ședințele Consiliului Negru, ca să asculte discuțiile despre taxele pe fructele naturaliștilor sau pe ferestrele de sticlă din Rolanth. Nu s-a întâlnit niciodată cu reprezentanții ultimului rege-consort de pe continent, când au venit să facă presiuni în interesul lor. Dar asta nu e nicio problemă, spune Natalia. Într-o bună zi va face și asta, după ce va fi încoronată.

— A fost judecat în Kenora, spune Natalia în trăsura care le duce spre Indrid Down și spre turnurile negre ale palatului Volroy. Pentru crimă. O crimă brutală, prin înjunghiere. Consiliului nu i-a trebuit prea mult să-i stabilească pedeapsa.

Trăsura se oprește o clipă pe Edgemoor Street, ca să se deschidă poarta care dă spre palat. Katharine lasă capul pe spate, în umbra întunecată a fortăreței, dar sunt deja prea aproape de ea ca să mai poată vedea vârful turnurilor. Când va fi încoronată, va locui aici, dar ei nu i-a plăcut niciodată Volroy. Cu toată măreția turnurilor lui

gemene, cu toți contraforții lui impozanți, i se pare prea sever – prea multe suprafețe dure. Sunt mai multe ferestre și mai multă lumină decât la Greavesdrake, și cu toate astea e rece. Sunt atâtea coridoare, iar curentul alunecă prin ele precum notele unui flaut.

Katharine se îndepărtează de fereastra trăsorii când intră în curtea palatului.

— Au venit aici și Genevieve cu Lucian? întreabă ea.

— Da. Poate o să ne întâlnim cu ei după aceea, la prânz. Aș putea să-i spun lui Genevieve să stea la altă masă.

Katharine zâmbește. Genevieve încă nu primise permisiunea să revină la Greavesdrake, căci Natalia voia liniște în casă. Cu puțin noroc, poate nu se va mai întoarce decât după Beltane.

Trăsura se oprește, ele coboară și intră înăuntru. Oamenii care trec pe coridor înclină capul cu respect, în hainele lor aspre de lână și cu pălăriile negre și călduroase pe cap. Katharine are grijă să-și țină mânecile jos, ca să nu se vadă pansamentul pe care i l-a pus Genevieve după ultima otrăvire. Aproape i s-a vindecat rana, mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Datorită lui Pietyr, acum e mai sănătoasă și mai puternică. Cojile au căzut aproape peste tot, lăsând în urmă pielea rozalie. Nu vor rămâne cicatrice.

Pe treptele care duc spre celulele prizonierilor, dedesubt, Katharine se oprește puțin. Spațiile aflate la subsoluri întotdeauna i-au creat un sentiment neplăcut, iar temnițele au mirosul lor distinct, respingător, de gheață rece și murdară. Tot ce aduce vântul prin mulțimea de ferestre ale palatului cade și putrezește aici.

— Nu a comis decât crima aceea? întreabă Katharine, în timp ce coboară cu grijă treptele de piatră.

Celulele temniței sunt de obicei rezervate deținuților speciali. Precum cei care comit nelegiuiri îndreptate împotriva reginei.

— Putea fi executat și la Kenora, după proces, admite Natalia. Dar m-am gândit că nu îți strică un exercițiu în plus.

Jos de tot, mirosul înghețat lasă loc adevăratei duhori de temniță: murdărie umană, transpirație și frică. Duhoarea e amplificată de

îngustimea locului și de căldura împrăștiată de torțe.

Natalia își aruncă mantia de pe umeri, iar una dintre gărzi o prinde repede, apoi se apleacă toți ca să treacă prin deschizătura joasă a unei uși. Un alt gardian descuie ultima dintre porțile de metal și o trânteste cu atâta putere, încât oțelul dur se izbește de perete.

Dintre numeroasele celule aflate la ultimul nivel, numai una este ocupată. Prizonierul stă în colțul îndepărtat, cu genunchii la piept. E murdar, obosit, și e doar un puști.

Katharine se ține strâns de gratii. A fost condamnat. Pentru crimă. Dar așa speriat cum e acum, nu poate să și-l imagineze comițând o crimă.

— Pe cine a omorât? o întreabă ea pe Natalia.

— Pe un alt băiat. Cu câțiva ani mai mare decât el.

Îi dăduseră o pătură și niște paie. Rămășițele mâncării săracăcioase pe care o primise dimineață zac în colț, lângă el – o cană de fier și o farfurie pe care o golise de tot cu degetele. Gratiile care îi despart sunt solide, dar ea ar fi fost în siguranță și dacă ar fi fost făcute din bumbac. Oricât de multă violență va fi avut în el, dispăruse acum fără urmă după câteva zile de temniță.

— Cum te cheamă? îl întreabă, și cu coada ochiului vede că Natalia se încruntă.

Nu contează cum îl cheamă. Dar ea tot vrea să afle.

— Walter Mills.

Ochii lui o privesc speriați. Știe de ce a venit.

— Walter Mills, repetă ea cu delicatețe. De ce l-ai omorât pe băiatul acela?

— Mi-a ucis sora, spune el.

— Atunci cum de nu este el în temniță, în locul-tău?

— Pentru că ei nu știu. Ei cred că sora mea a fugit.

— Și cum se face că tu știi și ei nu? întreabă Natalia, sceptică.

— Știu și gata. Sora mea nu ar fi fugit.

Natalia se apleacă spre urechea lui Katharine.

— Nu avem cum să știm dacă spune adevărul, șoptește ea. A fost judecat. Este vinovat. În orice caz, nu avem cum să-l întrebăm pe cel mort, oftează Natalia. Ai văzut destul?

Katharine dă din cap. Nu e nimic de făcut. Consiliul i-a hotărât soarta. Și ea știe acum tot ce se putea ști. Ce crimă a făcut. De ce a făcut-o. Sănătatea lui precară, vârsta, greutatea.

— Vă implor, murmură băiatul. Aveți milă.

Natalia o prinde de umeri pe Katharine și o conduce afară. Nu e chiar legal ca ea să participe la execuții înainte de a fi încoronată. Dar relațiile Nataliei nu au limite. Katharine a fost cu Natalia în camera otrăvirilor aproape de când a fost adusă de la Black Cottage.

În camera aceea, aflată sus, în turnul de est, Katharine își desface pelerina și o aruncă pe spătarul unuia dintre fotoliile preferate ale Nataliei. Mănușile nu și le scoate. Sunt strâmte și o pot proteja în cazul în care s-ar vărsa ceva otravă.

— Se cunosc amănunte despre crimă? întreabă ea.

— L-a înjunghiat cu un cuțit cu lamă scurtă, răspunde Natalia. De șaisprezece ori, potrivit raportului întocmit de vindecător.

De șaisprezece ori. Un număr exagerat de mare, care arată furia. O furie care ar putea fi o probă în favoarea lui Walter Mills, pentru că el susține că s-a răzbunat. Dar ea nu poate să știe cu precizie asta. De aceea e așa de greu.

Doi pereți ai camerei sunt plini de dulapuri cu otravă. Colecția aceasta a fost strânsă în ani de zile, adunată și înmulțită după nenumăratele expediții făcute de cei din familia Arron pe insulă și pe continent. Sunt aici ierburi și veninuri și fructe otrăvitoare uscate de pe toate continentele, din toate emisferele, conservate și catalogate cu mare grijă. Degetele lui Katharine se plimbă încet peste rafturile cu otrăvuri, citindu-le numele. Într-una din zile, ar putea să le folosească pentru a scăpa de Mirabella și Arsinoe. Mixturile acelea trebuie să fie speciale, într-adevăr. Dar pentru Walter Mills nu trebuie să fie așa de creativă.

Se oprește la un raft plin cu flacoane în care se află semințe de

ricin. Numai pe astea dacă le-ar folosi, ar obține garantat o moarte lentă și foarte sângeroasă, cu hemoragii la nivelul tuturor organelor.

— Băiatul ucis de el, întreabă ea, cum a murit? A suferit mult?

— O noapte lungă și încă o zi.

— Deci nu trebuie să ne fie milă.

— Nu crezi? o întreabă Natalia. Chiar dacă e așa de tânăr?

Katharine se uită la Natalia. Nu o vede prea des pledând pentru milă. Dar, în fine. Deci nu cu boabe de ricin. Katharine deschide un alt sertar și arată spre borcanele cu coajă uscată de nuc otrăvitor.

— O alegere bună.

Coaja de nuc otrăvitor e pusă într-un borcan de sticlă. Toate otrăvurile sunt închise cu mare grijă. Chiar și sertarele sau rafturile dulapurilor sunt izolate bine, ca să împiedice o eventuală scurgere de toxine. Precauțiile astea probabil au salvat multe servitoare neatente de la o moarte cruntă și dureroasă.

Katharine așază otrava pe una dintre mesele lungi din cameră, apoi aduce un mojar și un pistil. Carafele cu apă și ulei sunt deja pregătite pentru omogenizarea amestecului. Pune peste scoarța de nuc niște praf de răchită, pentru atenuarea durerii, și puțină valeriană, care să-i reducă frica. Doza e mare și moartea e inevitabilă, dar, într-adevăr, va fi o moarte ușoară.

— Natalia, spune ea. Nu vrei tu să le ceri o carafă cu vin bun, dulce?

Întotdeauna e de față când se administrează otrava. Natalia a fost de neclintit în privința asta. Ca regină, Katharine trebuie să știe bine ce face, să vadă cu ochii ei cum condamnații se zvârcolesc în lanțuri sau cum încearcă să se împotrivescă celor care îi forțează să înghită otrava. Trebuie să vadă ce îngroziți sunt de mulțimea adunată în piață. La început, i-a fost greu să privească. Dar de ani de zile nimic n-a mai făcut-o să plângă și a învățat să țină ochii larg deschiși.

Depart, în subteranele palatului, Walter Mills stă lipit de perete, în celula lui, cu mâinile pe genunchi.

— Ce repede v-ați întors, spune el. O să mă scoateți de aici? Mă duceți în curte, să se uite lumea la mine?

— Regina a binevoit să-ți arate milă, spune Natalia. O să mori aici. În intimitate.

El se uită la vasul din mâinile lui Katharine și începe să plângă fără zgomot.

— Gardian, spune Katharine și îi face semn cu mâna. Adu o masă și trei scaune. Două cupe.

— Ce vrei să faci, regină Katharine? o întreabă Natalia în șoaptă.

Dar nu încearcă s-o oprească.

— Deschide celula, spune Katharine după ce gardianul aduce masa. Pune masa și trei scaune.

O clipă, Walter își aruncă ochii spre ușă, dar, cu toată panica lui, își dă seama că e inutil. Katharine și Natalia se așază, iar regina pune vin în două cupe. Walter îi urmărește atent mișcările, de parcă se așteaptă ca lichidul să sfârâie sau să fumege. Nu se întâmplă nici una, nici alta, desigur. Dimpotrivă, poțiunea are cel mai plăcut miros din cameră.

— Mi-a ucis sora, spune el.

— Atunci ar fi trebuit să-l aduci în fața noastră, spune Natalia. L-am fi judecat noi, crede-mă.

Katharine încearcă să-i zâmbească frumos.

— Crezi că o să beau de bunăvoie chestia aia? întreabă el.

— Cred că este o mare onoare, spune Katharine, să bei ultima cupă în compania celui mai important membru al familiei Arron. Și cred că e infinit mai bine să bei și să stai de vorbă până adormi, decât să fii ținut la pământ ca să ți se toarne pe gât.

Îi întinde cupa. Walter mai șovăie câteva clipe și mai varsă câteva lacrimi. Dar în final se așază pe scaun.

Natalia ia prima înghițitură. Durează destul de mult, dar în cele din urmă Walter prinde curaj. Bea. Ba chiar reușește să se oprească din plâns după ce bea.

— Este... spune el și se oprește. E foarte bun. Tu nu bei puțin,

regină Katharine?

— Eu rămân la otrăvurile mele.

Pe fața ei trece o umbră. Probabil că acum el se gândește că toate zvonurile despre ea sunt adevărate și că nu are niciun har. Dar acum nu mai contează. Otrava i-a ajuns deja în stomac.

Walter Mills bea și bea, iar Natalia ține pasul cu el, cupă după cupă, până când el se amețește și obrajii i se îmbujorează. Vorbesc despre lucruri plăcute. Familia lui. Copilăria lui. El respiră tot mai greu și în final ochii i se închid și se prăbușește pe masă. Nu va trece nicio oră și inima i se va opri.

Natalia se uită la Katharine și zâmbește. Poate că harul ei de toxică e slab, sau poate nici nu există. Dar este foarte pricepută la otrăvire.

WOLF SPRING

Jules știa că după ce Joseph se va întoarce, se vor schimba anumite lucruri. Nu se aștepta ca el să revină în viața ei exact ca înainte. Nici măcar nu știa dacă el va considera că mai are un loc în viața ei, după atâta timp. Poate pentru unii, cinci ani nu înseamnă mare lucru, dar în perioada asta, Joseph devenise bărbat. Poate că acum înțelege lumea mult mai bine decât ar fi putut spera Jules s-o facă din colțul ei îndepărtat din insula Fennbirn.

Dar acum e acasă. Familia răsuflă în sfârșit ușurată. Iar ei doi au epuizat toate poveștile și cuvintele frumoase.

— Ți-e frig? o întreabă el după ce au ieșit de la cârciuma Lions Head.

— Nu, spune Jules.

— Ba da, ți-e frig. Ți-ai strâns gâtul așa de tare între umeri, că nici nu se mai vede.

Se uită în jur, apoi de-a lungul străzii. Nu e niciun loc în care ar vrea să intre. Amândoi s-au săturat de cuplurile care le fac cu ochiul cu subînțeles sau de privirile suspicioase ale celor care detestă continentul.

Începe să ningă ușor, iar Camden scoate un mic mârâit și dă din coadă. Nu mai au nimic de făcut. Trebuie să recunoască asta și să-și ureze noapte bună, dar niciunul dintre ei nu vrea să plece.

— Știu eu un loc, spune Joseph și zâmbește.

O ia de mână și o conduce repede pe stradă spre golf, la docul unde stă ancorată corabia de pe continent.

— În seara asta nu sunt decât câțiva oameni în echipaj. Domnul Chatworth și Billy stau la Wolverton până când va pleca el.

— El? întreabă Jules. Nu „ei”?

— Billy nu pleacă. Rămâne aici până la Beltane. S-o cunoască pe Arsinoe. Eu mă gândeam să le facem cunoștință mai devreme. Să facem un picnic la iaz. Un foc de tabără.

Îi prinde mâna și amândoi coboară în fugă panta spre docuri. Corabia de pe continent se clatină ușor pe apă. Hublourile și parâmele sclipesc în lumina lunii. Chiar și pe întuneric sunt mult prea strălucitoare pentru gustul celor din Wolf Spring.

— Ai vrea ca el să devină rege-consort, spune Jules.

— Sigur că aş vrea. Dacă fratele meu vitreg și Arsinoe ar fi pe tron, iar eu cu tine în consiliu, lucrurile ar decurge foarte bine.

— Eu, în consiliu? se strâmbă Jules. Mai degrabă în fruntea gărzilor ei personale. Dar văd că te-ai gândit la toate, Joseph.

— Păi, am avut timp cinci ani pentru asta.

Traversează pasarela, iar Jules întinde mâna să o convingă pe Camden să urce.

— Îi e frică de corăbii?

— Nu, dar nici nu îi plac. Am mai ieșit pe mare uneori, cu Matthew. Să-l ajutăm la pescuit.

— Îmi pare bine că ați păstrat legătura, spune Joseph. Chiar și după ceea ce s-a întâmplat cu Caragh. Probabil că fiind alături de voi, are impresia că e mai aproape de ea. Ceva ce nenorociții ăia nu au cum să-i interzică.

— Da, spune Jules.

Matthew o iubește și acum pe mătușa ei Caragh, și ea speră că o va iubi mereu.

Jules se uită în jur. Puntea e lustruită, totul este curat și ordonat. Nu miroase deloc a pește. Pânzele negre sunt legate strâns. Evident că Chatworth și-a adus pe insulă cea mai elegantă corabie. Și probabil că familia asta e foarte importantă acolo, în zona lor. Altfel cum ar putea să aibă un fiu curtezan?

— Jules, pe aici.

Joseph o conduce jos, spre cabine, cu pas ușor, ca să nu fie auziți de membrii echipajului. Intră pe o ușă mică și se trezesc în beznă, până când el aprinde o lampă. Camera în care au intrat este și ea mică, are un pat îngust, o masă de scris și un dulap în care sunt câteva haine. Cam s-a așezat pe etichete din spate și adulmecă totul în

jur.

În cala navei e cald, și Jules începe să-și scoată gâtul de la adăpost. Dar și-ar dori să aibă vreun motiv ca să-și ascundă fața.

— Nu știi ce să-ți spun. Mi-ar plăcea ca lucrurile să fie la fel ca înainte.

— Știu, spune Joseph. Dar mă tem că nu ne mai putem juca acum de-a cavalerii care invadează castelul, nu?

— Cu siguranță nu putem să jucăm asta, dacă nu e Arsinoe pe post de dragon.

Încep amândoi să râdă, amintindu-și.

— Vai, Jules, se plânge el. De ce a trebuit să revin chiar acum? În preajma Ascensiunii? Deja am senzația că orice clipă petrecută cu tine e o clipă furată.

Jules înghite în sec. Felul în care vorbește o face să se înfioare. Niciodată nu spuneau astfel de lucruri când erau copii. Nici măcar atunci când își făceau cele mai mari jurăminte de loialitate.

— Am ceva pentru tine, spune el. Acum mi se pare puțin caraghios.

Se duce la masa de scris și deschide un sertar. Înăuntru e o cutiuță albă, legată cu o panglică verde.

— E un cadou de ziua ta, spune el.

Nimeni nu sărbătorește vreodată ziua lui Jules. Jules este un Prunc Beltane, adică un copil conceput în perioada festivalului, ca și reginele. E considerat un mare noroc, și se spune că acești copii sunt fermecați, dar în privința aniversării, e oribil. Uitată și umbrită.

— Deschide-o.

Jules desface funda. În cutiuță este un inel delicat de argint cu pietre de un verde închis. Joseph îl ia din cutie și i-l pune pe deget.

— Pe continent, asta ar însemna că trebuie să te căsătorești cu mine, spune el încet.

Un inel în schimbul căsătoriei. Probabil glumește, dar chipul lui pare foarte sincer.

— E un inel foarte frumos.

— Este, spune el. Dar nu ți se potrivește. Trebuia să-mi dau seama.

— E prea frumos pentru mine?

— Nu, se grăbește el să răspundă. Am vrut să spun că nu trebuie să te prefaci că-ți place. Nu trebuie să te simți obligată să-l porți.

— Dar vreau să-l port.

Joseph se apleacă și îi sărută mâinile. Ea se cutremură, deși buzele lui sunt calde. Se uită la ea așa cum nu s-a mai uitat niciodată, și ea își dă seama, cu speranță, dar și cu groază, că e adevărat. Au crescut.

— Vreau ca lucrurile să fie așa cum ar fi trebuit să fie dacă nu aș fi fost exilat, spune el. Nu le voi permite să mă facă să mai pierd și altceva. Mai ales pe tine, Jules.

— Luke. Prăjitura asta e uscată.

Arsinoe ia o gură de ceai, ca să se ducă prăjitura. De obicei, prăjiturile făcute de Luke sunt cele mai bune de pe insulă. El experimentează întotdeauna rețete noi, din grămada aceea de cărți pe care le ține pe rafturi și nu reușește să le vândă.

— Știu, spune Luke și oftează. Îmi mai trebuia un ou. Uneori îmi doresc ca Hank să fi fost găină.

Arsinoe împinge farfuria pe tejghea, iar cocoșul cu pene negre și verzi ciugulește firimiturile lăsate de ea.

Jules trebuie să apară în curând la prăvălie cu Joseph. În sfârșit, o să-l întâlnească din nou. Jules spune că el nu o învinovățește pe ea pentru exil. Și Arsinoe e convinsă că spune adevărul. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ar trebui s-o învinovățească.

Dar Joseph și Jules sunt bine, din nou inseparabili, iar pentru Arsinoe asta e de ajuns. Jules a fost așa de fericită în ultimul timp, încât e aproape dificil să stai cu ea. Se pare că talismanul lui Madrigal, pe care l-a ars ea, n-a făcut nimic rău.

Arsinoe nu i-a povestit nici lui Jules, nici altcuiva, despre călătoria făcută la copacul aplecat. Nu a spus nimănui nici despre

curioasa dorință pe care o are să se ducă din nou acolo, și care se face tot mai puternică. Magia joasă este desconsiderată de cei cu har. Ca regină, ar trebui s-o evite. Știe foarte bine asta. Nu vrea s-o audă și pe Jules spunându-i-o.

Clinchetul clopoțelului de alamă de la ușa prăvăliei lui Luke este precedat de pași care se aud pe podeaua de scânduri de afară. Arsinoe respiră adânc și nesigur. Este aproape la fel de emoționată că-l vede pe Joseph cum era și Jules, aproape la fel de nervoasă. Mai întâi fusese prietenul lui Jules, desigur, dar pe urmă devenise și prietenul ei. Unul dintre puținii pe care i-a avut vreodată.

Se întoarce spre ușă, cu haina plină de firimituri, uitându-se cu emoție...

Jules și Joseph nu sunt singuri. Au adus un băiat cu ei. Arsinoe strânge din dinți. Abia dacă știe ce să-i spună lui Joseph. Acum trebuie să mai facă și conversații plicticoase cu un străin.

Jules, Joseph și băiatul intră râzând, încheind o discuție caldă și amuzantă. Pe fața lui Joseph se întinde un zâmbet larg când o vede pe Arsinoe. Ea își încrucișează brațele la piept.

— Arăți exact așa cum mi-am imaginat, spune ea.

— Și tu, la fel, răspunde el. Niciodată nu ai arătat ca o regină.

Jules zâmbește fără să spună ceva, dar Arsinoe râde în hohote și îl trage spre ea ca să-l îmbrățișeze. Nu e chiar la fel de înaltă ca el, dar cam pe acolo. Cu siguranță e mai aproape de înălțimea lui decât Jules.

— Dați-mi voie și mie, intervine Luke și se bagă între ei, ca să-i strângă mâna lui Joseph și să-l bată pe spate. Joseph Sandrin. Ți-a luat mult timp să te întorci.

— Luke Gillespie, spune Joseph. Nu ne-am văzut de mult. Bună, Hank.

Cocoșul de pe tejghea lasă capul în jos, apoi în prăvălie se lasă liniștea. Arsinoe caută în minte ceva de spus. Încă un moment de tăcere și nu va mai putea să-l ignore pe necunoscutul cu care au venit. Dar nu e destul de rapidă.

— Vreau să-ți prezint pe cineva, spune Joseph.

O întoarce, țeapănă, cu fața spre necunoscut – un băiat cam de aceeași înălțime cu el, cu părul blond-închis și o expresie mult prea încântată de sine ca să-i placă.

— El este William Chatworth junior. Familia lui are delegație anul ăsta. Este unul dintre curtezani.

— Am auzit, spune Arsinoe.

Băiatul îi întinde mâna; ea o strânge și o scutură scurt.

— Poți să-mi spui Billy. Toată lumea îmi spune așa. Mai puțin tata.

Arsinoe îl privește cu ochii îngustați. Ar fi în stare să o strângă de gât pe Jules, dacă n-ar fi Camden s-o simtă. Aștepta o întâlnire cu niște vechi prieteni. Acum e prinsă în ambuscadă de unul cu totul nedorit.

— Deci, Junior, spune ea. Câte funduri a trebuit să pupați în Consiliul Negru ca să îți permită să vii așa devreme?

Îi zâmbește dulce.

— Habar n-am, răspunde băiatul și îi zâmbește la rândul lui. În familia noastră, tata se ocupă cu pupatul în fund. Mergem?

Planul diabolic făcut de Jules și Joseph este un picnic la iazul Dogwood. Un foc de tabără și niște carne friptă pe băț. Arsinoe speră ca Billy Chatworth să fie dezamăgit. Șocat de lipsa lor de măreție. Scandalizat de aspectul ei neîngrijit. Dar dacă e așa, nu o arată. Pare absolut fericit să meargă la iaz, prin zăpada până la genunchi.

— Arsinoe, șoptește Jules. Măcar încearcă să nu te mai strâmbi.

— Nu mă strâmb. Dar nu trebuia să faci asta. Trebuia să-mi fi spus.

— Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi venit. Pe urmă, odată și odată trebuia să se întâmple și asta. El se află aici pentru tine.

Dar e numai pe jumătate adevărat. Curtezanii se întâlnesc cu toate reginele, dar nu o curtează decât pe cea aleasă. Pe cea care va primi coroana. Nu pe ea. Dacă e așa de încântat s-o întâlnească, asta

e numai fiindcă vrea să-și încerce mâna cu ea, înainte de a se întâlni cu Mirabella și Katharine.

— Putea să fie și mai târziu. Am crezut că azi o să fim doar noi. Așa cum eram înainte.

Jules oftează, ca și cum ar fi vrut să spună că au o groază de timp pentru asta. Dar dacă e ceva ce Arsinoe nu a avut niciodată de ajuns, acela e timpul.

Când ajung aproape de iaz, băiatul fuge înainte, să aprindă focul. Pentru un sfârșit de decembrie, nu e teribil de frig. Dacă ar ieși și soarele din nori, ar fi posibil chiar să se topească puțin zăpada. Camden țopăie prin zăpadă și o aruncă în jur ca o ninsoare. Arsinoe trebuie să recunoască, e o zi frumoasă. Chiar și cu acest intrus.

— Ei? o întreabă Jules când Joseph și Bill s-au îndepărtat suficient ca să nu le audă. Cum ți se pare?

Arsinoe îl privește cu ochii îngustați. Billy Chatworth este îmbrăcat cu hainele insularilor, dar nu le poartă prea bine. E mai scund ca Joseph doar cu vreun centimetru sau doi, iar părul lui nisipiu e scurt, aproape lipit de cap.

— Nu e nici pe departe la fel de frumos ca Joseph, o tachinează pe Jules, iar aceasta roșește violent. Știam că va avea și el aceeași linie a obrazului ca toți băieții Sandrin. Și ochii lor. Începe s-o îmbrâncească ușor pe Jules, până când ea începe să râdă și se ferește. În fine, dar *tu* ce crezi despre continentalul ăsta?

— Nu știu, spune Jules. Mi-a spus că atunci când era mic avea o pisicuță care semăna cu mine. Cu un ochi verde și unul albastru. Și că pisica se născuse surdă.

— Fermecător, face Arsinoe.

Au ajuns la iaz.

Joseph scoate un pachet de carne pentru fript, iar Camden se întoarce spre el, să adulmece. Focul deja e aprins, arde cu flăcări înalte, portocalii, care contrastează cu albul gheții și al copacilor.

Arsinoe se duce la un copac din apropiere și rupe două crengi, una pentru ea, una pentru Jules. Apoi se apucă amândouă să le

ascută vârful cu cuțitul. Continentalul se uită la ele, iar Arsinoe are grijă să facă niște mișcări lungi și războinice cu cuțitul.

— Nu vrei... începe Billy și apoi își drege glasul. Nu vrei să ți-l pregătesc eu?

— Nu, spune Arsinoe. De fapt, ăsta îl fac pentru tine.

Ia o bucată de carne din pachet. Carnea alunecă pe vârful ascuțit ca o bucată de unt. Apoi o bagă în foc și ascultă cum sfârâie.

— Mulțumesc, spune el. N-am mai întâlnit o fată care să folosească așa de bine cuțitul. Nici o fată cu un tigru n-am mai întâlnit.

— E o pumă, spune Jules și îi aruncă lui Camden o bucată de carne crudă. Aici nu sunt tigri.

— Dar ar putea să fie? întreabă Billy. Ar putea să fie vreodată?

— Ce vrei să spui?

— Ar putea să fie printre voi cineva așa de puternic încât să cheme un tigru de peste mare?

— Poate eu sunt aia, murmură Arsinoe. Poate de asta durează așa de mult.

Îi zâmbește lui Jules și se apucă să decojească un alt băț.

— Nu pot să-mi imaginez un har așa de puternic, replică Jules. Eu sunt unul dintre cei mai puternici naturaliști de pe insulă, dar nu pot să chem ceva mai departe de apele din jurul coastelor.

— N-ai de unde să știi, spune Arsinoe. Eu pun pariu că ai reuși dacă ai încerca. Pun pariu că ai putea chema orice, Jules.

— Și eu cred la fel, spune Joseph. A devenit fantastic de puternică de când am plecat.

Carnea s-a făcut, iar ei mănâncă tăcuți. E bună, moale, cu firișoare de grăsime. Arsinoe se gândește o clipă să lase sucul să i se prelingă pe bărbie, dar în final își spune că ar fi totuși prea mult. Însă nu mai scoate un cuvânt până când Jules nu o lovește ușor în picior.

— Cum ți se pare insula, Junior? îl întreabă ea.

— Sunt îndrăgostit de ea, spune el. Complet. Joseph mi-a tot

povestit de Fennbirn din prima clipă când a venit la noi. Îmi face mare plăcere s-o văd, să vă văd pe tine și pe Jules, despre care mi-a vorbit și mai des.

Arsinoe își strânge buzele. Un răspuns bun. Pe care l-a dat așa de degajat.

— Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc, spune Arsinoe. Pentru că ai avut grijă de Joseph. Ți-a spus că din cauza mea a fost exilat?

— Arsinoe, spune Joseph. Nu face asta. Dacă aș da timpul înapoi, n-aș schimba nimic.

— Dar eu aș schimba, spune ea. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spune Joseph și o apucă de mână pe Jules. De amândouă.

Cei doi ar trebui să fie singuri. Oricât de dor i-a fost lui Arsinoe de el, pentru ea nu a fost la fel ca pentru Jules.

Arsinoe aruncă în gură ultima bucățică de carne și apoi se ridică în picioare.

— Unde te duci? o întreabă Jules.

— Să-i arăt împrejurimile lui Junior, spune ea. Nu lipsim prea mult. Îi face cu ochiul lui Joseph. În fine. Nu *foarte* mult.

Arsinoe îl duce pe continental printre copaci, pe cărarea îngustă dintre stânci care înconjoară dealurile de deasupra golfului Sealhead. Iarna e un traseu foarte periculos, dacă nu îl știi bine. Aproape că se simte vinovată. Dar dacă vrea să ajungă rege-consort, va trebui să treacă prin chestii mai urâte decât asta

— Chiar e un drum pe aici? întreabă el, din spate.

— Da. Poți să-ți dai seama după lipsa copacilor și a tufișurilor.

Stâncile sunt ascuțite, acoperite aproape complet de gheață. Dacă aluneci, te alegi sigur cu o rană deschisă la cot sau la genunchi. Un pas greșit poate să te ducă la moarte. Arsinoe înaintează repede, cât îi permite conștiința, dar Billy nu se plânge. Nici nu încearcă s-o mai încetinească. Învață repede.

— E adevărat că pe continent nu aveți haruri? îl întreabă ea.

— Haruri? A, te referi la magie. Da. E adevărat.

De fapt, nu la asta se referea. Și nici nu e adevărat. Poate el nu știe, dar magia joasă se practică peste tot în lume. I-a spus Madrigal.

— Se spune că odinioară aveți, spune ea. Și că le-ați pierdut.

— Cine ți-a spus asta? o întreabă el. Ți-a spus povești, în orice caz.

— Mi s-ar părea foarte ciudat. Să nu ai niciun har. Continentul trebuie să fie foarte ciudat.

— E mult mai ciudat să ai haruri, crede-mă. Și ar trebui să nu mai folosești cuvântul ăsta. „Continentul”. Există multe locuri diferite în lumea asta, să știi.

Arsinoe nu răspunde. Pe insulă, orice alt loc este numit continent. Așa a fost dintotdeauna. Așa va fi mereu pentru ea, care n-a avut niciodată ocazia să plece de aici și să vadă altceva.

— O să vezi și tu, spune Billy. Într-o bună zi.

— Nu, eu n-am să văd. Poate regina.

— Păi, tu nu ești regină? Arăți ca o regină. Părul negru ca noaptea, ochii negri, uimitori.

— Uimitori, murmură Arsinoe pentru sine.

Rânjește. N-o să fie cucerită așa ușor.

Urcă ultima culme a dealului și ajung în vârf.

— Uite, spune Arsinoe și face un gest cu mâna. Panorama cea mai bună din Wolf Spring asupra insulei. Casa familiei Sandrin și piața de iarnă. Și corabia ta care saltă în port.

— E frumos, spune el și se întoarce. Ce e vârful ăla?

— E muntele Horn. La poalele lui m-am născut eu, în valea umbroasă de la Black Cottage. Dar nu se vede de aici.

Billy respiră greu. Asta o încântă. Ea doar s-a încălzit puțin, de la fular. Când el o prinde de mână, este așa de surprinsă, încât nici nu încearcă să și-o retragă.

— Mulțumesc, îi spune el. Că mi-ai arătat asta. Sunt convins că îmi vei mai arăta și altele, înainte să fii încoronată și înainte ca eu să fiu încoronat lângă tine. Sau regele-consort nu e încoronat? Partea asta nu mi-e prea clară.

— Ești foarte încăpățânat, spune ea și își retrage mâna. Dar nu ești prost, și nici eu nu sunt.

El zâmbește cumva ironic, un zâmbet care seamănă cu zâmbetul lui Joseph. Viclean și diabolic. Poate de la el a învățat să zâmbească așa.

— Bine, bine, face el. Doamne, tare greu mai e.

— O să fie și mai greu. Poate ar trebui să te duci acasă.

— Nu pot, spune el.

— De ce?

— Din cauza coroanei, evident, cu tot ce înseamnă ea. Drepturile comerciale cu insula Fennbirn. Prestigiul. Tata le vrea pe toate.

— Și tu crezi că eu o să te ajut să le capeti?

Billy ridică din umeri. Se uită gânditor spre golf.

— Joseph spune că da. Și sper să fie așa. Asta l-ar face foarte fericit. Nu i-ar plăcea dacă tu ai muri, iar eu m-aș căsători cu o altă regină.

Arsinoe se încruntă. Lui Joseph poate nu îi va plăcea. Dar va trece peste asta. Toți vor trece peste asta. Chiar și Jules.

— E foarte ciudat, spune Billy. M-am imbarcat pe o corabie în golf, am navigat prin ceață și am ajuns la Fennbirn, deși de câte ori am navigat pe direcția aceea, Fennbirn nu era acolo. Iar acum sunt aici și iau parte la toată nebunia asta.

— Vrei să te compătimesc? îl întreabă Arsinoe.

— Nu. Deloc. Știu că ceea ce trebuie să faci tu este mult mai rău. Și îmi place ce ai făcut chiar acum. Ți-ai tras mâna. M-ai forțat să spun adevărul. Acolo de unde vin eu, nu sunt prea multe fete care ar face asta.

— Aici sunt destule, spune Arsinoe. Așa de multe, încât te vei plictisi în curând de noi. Numai nu-ți pierde timpul cu mine, bine? Eu nu sunt... nu eu trebuie să fiu curtată.

— Bine, spune el și întinde mâna. Dar vom fi vecini o vreme. Cear fi să îmi strângi mâna și să mă conduci înapoi pe poteca asta periculoasă?

Arsinoe zâmbește și îi strânge mâna. Deja începe să-l placă acum, că s-au înțeleș.

— Ce crezi că fac ei acum? întreabă Jules, ațâțând focul.

— Cred că totul decurge conform planului, răspunde Joseph.

Se așază mai aproape de ea pe bușteanul jilav, înzăpezit. Corpul lui e cald, și focul este cald. Jules se joacă cu piatra verde a inelului. Pe continent, asta ar fi însemnat că el vrea să se căsătorească cu ea, așa îi spusese. Dar pe insulă e doar un inel. Încă nu are curaj să-l întrebe cum îl socotește el.

— E cam devreme să spunem asta, zice Jules. Poate nici nu-l place. Iar el oricum trebuie să se întâlnească și cu celelalte regine.

— Nu e devreme. Și se va întâlni cu celelalte. Dar nu le va vrea. După câte povești i-am spus eu despre Arsinoe, cred că deja e pe jumătate îndrăgostit.

Jules nu știe ce povești i-ar fi putut spune Joseph despre Arsinoe ca să facă pe cineva să se îndrăgostească de ea, fiindcă atunci când au fost despărțiți erau doar copii. Dar dacă au fost minciuni sau exagerări, Billy își va da seama foarte curând.

— O să fie ciudat, după ce va fi încoronată, spune Joseph. Să trebuiască să îmi înclin capul atunci când vorbește.

— Nu va trebui să facem asta decât atunci când sunt și alții de față, spune Jules.

— E adevărat. Dar îmi va fi greu totuși să fac plecăciuni, după ce am fost plecat atâta timp. Probabil o să uit să mă plec în fața Marii Preotese și o să fiu iar exilat.

— Joseph, râde Jules. Nu te exilează pentru asta.

— Nu, spune el. Dar, Jules, acolo lucrurile sunt așa de diferite. Acolo nu tremură nimeni când vorbește o femeie.

— Dar nu trebuie să tremure nimeni. De asta insula trebuie să schimbe Consiliul Negru.

— Știu. Și o să-l schimbe.

Îi pune un braț în jurul umerilor, îi atinge inelul pe care i-l

dăruise și apoi îi atinge părul.

— Jules, spune el și se apleacă s-o sărute.

Ea tresare când îi simte buzele. Joseph se îndepărtează, nedumerit.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu știu de ce am făcut asta.

— E în regulă.

E oricum, numai în regulă nu e. Dar Joseph nu pleacă de lângă ea. Rămâne acolo și o ține mai strâns.

— Jules, ai avut pe cineva? De când am plecat?

Ea clatină din cap. Până acum nu s-a simțit rușinată din cauza asta, dar acum e rușinată.

— Nimeni, nimeni?

— Nu.

Nimeni nu se uitase la ea așa cum se uită Joseph. Nici măcar el nu se uitase la ea așa, înainte. Nu e frumoasă, așa cum e mama ei sau mătușa Caragh. Întotdeauna s-a simțit mică, banală și ciudată. Dar nu îi va spune lui asta.

— Cred, zice ea în schimb, că băieților le-a fost frică de mine.

— Nu mă îndoiesc de asta, spune Joseph. Le era frică de tine de când erai copil, din cauza temperamentului tău. Puma asta nu te-a ajutat cu nimic.

Jules îi zâmbește lui Camden.

— Ar trebui să-mi pară rău, spune Joseph. Dar nu-mi place deloc să mă gândesc că te-ar putea atinge altcineva. Mă gândeam uneori la asta, când eram departe. Și atunci Billy mă scotea în oraș, să mă îmbăt.

Jules râde și își sprijină fruntea de fruntea lui. Aici, acum, lângă iaz, seamănă iar cu băiatul pe care îl știa. Joseph al ei. Doar pe dinafară s-a schimbat, cu părul ăsta negru și cu liniile ferme ale feței. Cu pieptul și cu umerii lui largi.

— Nu mai suntem la fel, spune Jules. Dar aș fi vrut să nu ne fi schimbat.

— Dar ne-am schimbat, Jules, spune Joseph încet. Am crescut. Te

iubeam când eram copii. Așa cum un copil își iubește prietenul. Dar cât am fost plecat, m-am îndrăgostit de tine cu adevărat. Lucrurile nu mai pot rămâne cum au fost.

Se apleacă din nou spre ea și buzele lor se ating. Este delicat și nu se grăbește. Mișcările lui îi spun lui Jules că el se va opri, chiar și atunci când îi simte brațele strânse mai tare în jurul taliei. Se va opri, dacă ea nu va vrea să continue.

Jules îl prinde cu brațele pe după gât și îl sărută apăsător. Exact asta vrea. Niciodată nu și-a dorit altceva.

ROLANTH

— Nu peste mult timp vor veni să ne despartă, spune Arsinoe.

Venise din tufişuri, de unde adunase iar fructe. Pe obraji are urme roşii de suc. Sau poate s-a zgâriat într-un ghimpe.

— Willa nu îi va lăsa să ne ia, spune Katharine. Nu vreau să plec. Eu vreau să stau aici.

Şi Mirabella ar vrea să stea aici. E o zi călduroasă, aproape s-a făcut primăvară. Din când în când, atunci când li se face cald, ea cheamă vântul să le gâdile pielea, făcând-o pe Katharine să râdă.

Sunt pe malul celălalt al pârlului care le desparte de casă, iar Willa sigur nu va trece prin apă ca să le aducă de acolo. E prea rece, spune ea. Răceala apei îi dă junghiuri în oasele bătrâne.

— Willa nu te va salva, spune Arsinoe.

— Ba da, spune Katharine. Fiindcă sunt favorita ei. Pe tine nu te va salva.

— Vă voi salva eu pe amândouă, le promite Mirabella şi îşi trece degetele prin părul lung şi negru al lui Katharine.

E moale ca mătasea şi lucios. Micuţa Katharine. Cea mai mică dintre ele. A fost comoara celor două surori încă de când au crescut suficient încât s-o ţină de mână.

— Cum? întreabă Arsinoe şi se aşază în iarbă, cu picioarele încrucişate.

Rupe o floare şi îi suflă polenul pe nasul lui Katharine, colorându-l în galben.

— O să chem tunetul să-i sperie, răspunde Mirabella, împletindu-i părul lui Katharine într-o coadă bogată. Şi o să aduc un vânt aşa de mare, încât o să ne poarte până în vârful muntelui.

Arsinoe meditează la cele spuse, încruntându-şi fruntea micuţă. Clatină din cap.

— Asta n-o să meargă, spune ea. Va trebui să ne gândim la altceva.

— A fost doar un vis, spune Luca.

Sunt sus, în templu, în camera ei ticsită de pernute și bibelouri.

— Nu e adevărat, spune Mirabella. A fost o amintire.

Luca se plimbă încet prin cameră, înfășurată în șalul ei de blană, încercând să nu pară iritată că a fost sculată din pat înainte de ivirea zorilor. Când Mirabella a deschis ochii în casa Westwood, era încă întuneric. A așteptat cât a putut înainte de a se duce la templu să o trezească pe Luca, dar lumina care se strecoară acum printre obloanele templului este tot de un cenușiu pal.

— Hai jos, la bucătărie, spune Luca. Nu s-a trezit nimeni la ora asta ca să cer să se facă un ceai. Va trebui să ni-l facem singure.

Mirabella inspiră adânc. Când expiră, aerul iese tremurat. Amintirea – sau visul, dacă vis a fost într-adevăr – este încă vie, ca și emoțiile pe care i le-a stârnit.

— Ai grijă aici, spune Mirabella, conducând-o pe Luca pe treptele abrupte ale templului.

Ridică mai sus lampa pe care o ține în mână. Luca ar trebui să-și ia o cameră la un etaj mai jos. Poate o cameră mai călduroasă, din apropierea bucătăriei. Dar Luca nu va admite în ruptul capului că e bătrână. Până va muri.

În bucătărie, Mirabella aprinde focul în sobă și pune apă la fiert, în timp ce Luca răscolește dulapurile în căutarea ceaiului ei preferat. Vorbesc din nou abia când se așază la masă, cu două cești aburinde de ceai îndulcit cu miere.

— Este doar ceva creat de mintea ta. Pentru că ai emoții. Nu e de mirare, când Revelarea se apropie. Și când ești așa de afectată de sacrificiul acela. Rho nu ar fi trebuit să te oblighe să faci acel ritual.

— Nu e asta, insistă Mirabella. Nu e imaginația mea.

— Ultima oară când ți-ai văzut surorile, erai copil, spune Luca, delicat. Poate ți-a povestit cineva. Poate îți amintești câte ceva de casă și de locurile acelea.

— Am o memorie foarte bună.

— Reginele nu își amintesc astfel de lucruri, spune Luca și ia o gură de ceai.

— Dacă îmi spui asta, nu înseamnă că nu e adevărat.

Luca se uită în ceașcă nemișcată. În lumina portocalie a lămpii de pe masă, fiecare trăsătură, fiecare rid al bătrânei se văd perfect.

— Vrei tu să fie adevărat, spune Marea Preoteasă. Pentru că altfel pare prea crud ca o regină să fie obligată să ucidă o persoană dragă. Propriile ei surori. Și să vadă că surorile ei iubite vin ca lupii la ușa ei, căutând s-o omoare.

Când vede că Mirabella nu mai spune nimic, Luca se întinde peste masă și îi acoperă mâna cu mâna ei.

Cuvintele pe care i le-a spus Luca îi răsună așa de tare în urechi, încât o aude pe Elizabeth strigând-o abia când ajunge în fața ei.

— Nu m-ai auzit? o întreabă ea, cu respirația tăiată.

— Scuză-mă, spune Mirabella. E așa de devreme, nu mă așteptam să mai fie cineva treaz.

Elizabeth arată spre brazii din apropiere.

— Pepper se trezește odată cu răsăritul soarelui. Și eu la fel.

Mirabella se uită la tânăra preoteasă și nu-și poate reține zâmbetul. Elizabeth are un fel de a fi care te face să nu poți rămâne trist. Gluga ei e dată pe spate și se vede părul negru încă neîmpletit. Ciocănitoarea ei moțată vine din zbor pe umărul ei, iar ea îi dă semințe din palmă.

— E plăcut, spune Elizabeth, că, fiind așa de devreme, nu trebuie să ne mai facem griji că ne vede cineva.

Mirabella o apucă de mână. Brățările purtate de preoteasă sunt doar niște panglici negre pe care sunt înșirate mărgele. Este doar o inițiată și încă se mai poate răzgândi.

— De ce mai stai? o întreabă Mirabella. Când ne-am întâlnit prima oară, mi-ai spus că dacă s-ar ști că îl ai pe Pepper, ți l-ar lua și l-ar omorî. Dar legătura voastră e așa de puternică. De ce nu pleci?

Elizabeth ridică din umeri.

— Și să mă duc unde? Am fost copilul templului, Mirabella. Nu ți-am spus asta?

— Nu.

— Mama mea a fost preoteasă la templul din Kenora. Tatăl meu era un vindecător cu care ea lucra adesea. Nu m-a dat spre adopție. Am crescut aici. Templul este singurul loc pe care îl știu. Și sper...

— Ce speri?

— Sper să mă iei cu tine la templul din Indrid Down, după ce vei fi încoronată.

Mirabella dă din cap.

— Da. Mulți oameni din Rolanth au speranțe asemănătoare.

— Îmi pare rău, spune Elizabeth. N-am vrut să te împovărez și mai mult!

— Nu. Mirabella își îmbrățișează prietena. Nu m-ai împovărat. Sigur că te voi lua cu mine. Dar mai gândește-te la astea – îi atinge brațele –, dacă te iau cu mine, nu trebuie să te duc neapărat la templu. Ai libertatea să alegi. Ai libertatea să alegi ce vrei tu pe lumea asta.

Lui Rho nu îi place să fie chemată în apartamentul Marii Preotese. Stă lângă fereastră, cu umerii drepți și spatele țeapăn. Niciodată nu încearcă să se simtă ca acasă. Nicăieri nu se simte ca acasă, poate doar atunci când își supraveghează tinerele preotese.

Luca își dă bine seama de ce Mirabella nu o place. Rho e severă și inflexibilă, iar când zâmbește, ochii ei rămân reci. Dar este una dintre cele mai bune preotese pe care le-a cunoscut Luca vreodată. Poate că reginei nu îi place de Rho, și nici lui Rho nu îi place regina, dar de utilă, Rho va fi utilă.

— A mai spus asta, conchide Rho, după ce Luca îi povestește de vizita matinală a Mirabellei. Își amintește de surori.

— Nu știm sigur. Poate sunt doar niște vise înșelătoare. S-ar putea să fie din cauza emoțiilor.

Rho se uită în pământ. E clar că ea nu crede așa ceva.

— Așadar? întreabă Rho. Ce dorești să faci?

Luca se reazemă de spătarul fotoliului. Nimic. Poate că nu

trebuie să facă nimic. Sau poate s-a înșelat tot timpul ăsta și Mirabella nu e regina aleasă. Se șterge la gură cu dosul mâinii.

— O să te faci de râs, spune Rho, după ce ai sprijinit-o atâta timp. E prea târziu să mai schimbi direcția.

— Nu vreau deloc să schimb direcția, spune Luca furioasă. Regina Mirabella e aleasa. Nu se poate altfel.

Se uită peste umărul lui Rho la mozaicul mare, atârnat de perete. Este înfățișată acolo capitala, Indrid Down, cu domul cu șase laturi al templului ei și cu marile turnuri negre ale palatului Volroy.

— Oare cât va mai trece până să ajungem să o privim doar ca pe o capitală? se întreabă ea. Și nu ca pe orașul toxicilor?

Rho îi urmărește privirea și ridică din umeri.

— A fost, odinioară, spune Luca. Odinioară a fost a noastră. A noastră și a reginei. Acum e a lor. Și consiliul e al lor. Au devenit prea puternici ca să mai fie dispuși să ne asculte, iar noi nu ne mai găsim locul nicăieri.

Rho nu răspunde. Dacă Luca spera să primească alinare, trebuia să fi chemat o altă preoteasă.

— Rho, tu ai văzut-o. Ai urmărit-o așa cum urmărește șoimul un șoarece. Ce părere ai?

— Mă întrebi dacă eu cred că le poate ucide? o întreabă Rho, încrucișându-și brațele la piept. Sigur că poate. Cu un har ca al ei, poate scufunda o flotă întreagă. Ar putea fi marea. Ca reginele de demult.

— Dar?

— Dar, continuă Rho întunecată, harul ăsta e irosit pe ea. Își poate ucide surorile, Mare Preoteasă. Dar nu va vrea să o facă.

Luca oftează. Nu o șochează să audă aceste cuvinte spuse cu glas tare. În realitate, și ea începuse să bănuiască asta de ceva timp, se temea de asta încă de când o văzuse prima oară pe malul lacului Starfall, când fusese gata să fie înecată. Copila era tare furioasă. Aproape un an jelise despărțirea de Katharine și Arsinoe. Dacă atunci ar fi fost așa de puternică precum e azi, și Luca, și toți cei din

familia Westwood ar fi fost morți.

— Dacă am putea găsi o modalitate să îi canalizăm furia asta, murmură ea.

— Poate o să găsești vreuna, spune Rho. Eu însă m-am gândit la altceva.

— La ce?

— La Reginele cu Mâini Albe.

Luca își lasă capul într-o parte. Reginele cu Mâini Albe sunt cele care urcă pe tron fără să verse vreo picătură din sângele surorilor. Fără să-și păteze mâinile.

— Ce tot spui acolo? Mirabella a fost una dintre triplete.

— Nu mă refer la Regina Albastră, spune Rho, referindu-se la rarele situații de cvadrupleți, în care regina are norocul ca surorile ei să fie înecate încă de la naștere de moașă.

— Atunci la ce?

— În vechile legende au mai fost și alte Regine cu Mâini Albe, spune Rho.

— Regina Andira, ale cărei surori au fost amândouă oracole, cu harul viziunii, spune Luca.

Reginele care au harul viziunii sunt predispuse la nebunie, de aceea sunt ucise. Dar oracol nu e nici Arsinoe și nici Katharine.

— Alta, spune Rho. A mai fost una. Mă refer la Regina cu Mâini Albe din Anul Sacrificial.

Luca își îngustează ochii. Se pare că Rho se gândește de mult timp la asta. Anul Sacrificial e atunci când într-o generație două dintre regine sunt aproape lipsite de har. Atât de slabe, încât moartea lor pare mai degrabă un sacrificiu decât un omor.

Rho a făcut cercetări minuțioase. Numai câțiva dintre cărturarii templului au auzit vag vorbindu-se despre parabola cu Anul Sacrificial.

— S-ar putea ca acesta să fie un astfel de an, spune Luca. Dar nu văd cum ar putea să ne fie de folos, dacă Mirabella nu vrea să-și asume sacrificiul.

— În anumiți Ani Sacrificiali, au făcut alții sacrificiul în locul reginei, spune Rho. În noaptea de Revelare, mulțimea se duce într-un loc sacru și le aruncă pe celelalte regine în foc.

Luca se uită cu atenție la Rho. Nu citise niciodată despre asta.

— Nu e adevărat, spune ea.

Rho ridică din umeri.

— Dacă s-ar vorbi puțin despre asta, ar putea deveni un adevăr. În plus, ar fi rapid, curat, și ar cruța inima sensibilă a reginei.

— Vrei să... începe Luca, dar apoi se uită spre ușă și coboară vocea, să le sacrificăm pe Arsinoe și Katharine la Beltane?

— Da. În a treia zi. După ceremonia de Revelare.

Rho cea însetată de sânge, care caută mereu soluții tranșante. Dar Luca nu și-ar fi imaginat că ar putea veni cu o astfel de idee.

— Consiliul ar fi în stare să ne ucidă.

— Dar Mirabella ar căpăta tronul. Și pe urmă, dacă insula ar fi de partea noastră, nu ne-ar ucide. Dacă zvonul s-ar împrăști peste tot. Vom avea nevoie de Sara Westwood.

Luca scutură din cap.

— Sara nu va accepta niciodată.

— Sara a ajuns o femeie pioasă. Va face așa cum îi va spune templul. La fel vor face și preotesele. În plus, insula nu va avea decât de câștigat dacă va începe să-și amintească de vechile legende.

Vechile legende. Legende care apar de nicăieri.

— Nu vreau să îmi pierd încrederea în Mira așa de repede, spune Luca, iar Rho se încruntă. Dar e de analizat.

CONACUL GREAVESDRAKE

Katharine și Pietyr stau la masă cu Natalia, cu farfuriile golite. Prânzul fusese alcătuit din cotlet de arici otrăvit, cu sos de unt și lapte provenind de la vaci hrănite cu nebunariță. Pâine multă de ovăz cu care să întingă în sos. Mai fusese și un sufleu de ciuperci buricul-măslinului. Natalia nu vrea să consume alimente neotrăvite, dar toate mâncărurile servite conțineau otrăvuri la care Katharine devenise deja imună.

Natalia mai cere vin. În sufrageria ei e o căldură plăcută. Focul trosnește în șemineu, iar draperiile roșii, groase, păstrează căldura din cameră.

— Cum a mers azi Semilună? întreabă Natalia. Unul dintre servitori se speriasse că i s-a umflat chișița dreaptă din spate.

— A mers foarte bine, răspunde Katharine. Iar crupa nu era nici măcar încinsă.

Semilună este armăsarul ei preferat, negru, cu o semilună pe frunte, de la care l-a și botezat. Dacă ar fi dat cel mai mic semn de slăbiciune, Katharine nu l-ar fi scos afară. Pe sub masă, îl atinge ușor cu genunchiul pe Pietyr.

— Tu ai observat ceva, Pietyr? îl întreabă ea.

— Absolut nimic. Mi s-a părut perfect sănătos.

Își drege glasul și se ferește de atingerea lui Katharine, pentru că îi e teamă ca Natalia să nu observe ceva. Când este ea de față, are grijă să păstreze distanța, deși Natalia știe bine ce fac. Deși se află aici la insistențele ei.

— Am niște vești foarte interesante, spune Natalia. De pe continent a ajuns aici o delegație mai devreme decât în mod normal. Iar curtezanul dorește s-o vadă pe Katharine.

Katharine își îndreaptă umerii și aruncă o privire spre Pietyr.

— Nu e singurul cu care te vei întâlni, evident, continuă Natalia. Dar pentru început e promițător. Ani de zile am avut relații de

afaceri cu familia lui. Ei l-au ținut în adopție pe Joseph Sandrin când a fost în exil.

— Atunci o să fiu mai amabilă cu el, spune Katharine.

— Nu mai amabilă decât vei fi și cu ceilalți, replică Natalia, deși vrea să spună exact contrariul. Se numește William Chatworth jr. Nu știu când vom reuși să aranjăm întâlnirea. În prezent e la Wolf Spring, are audiențe la Arsinoe, bietul băiat. Dar când vom stabili data, vei fi oare pregătită?

— O să fiu.

— Te cred, spune Natalia. În ultimele săptămâni ai început să arăți mult mai bine. Mai puternică.

E adevărat. De când a venit Pietyr, Katharine s-a schimbat. Genevieve ar spune și acum că e prea mică și prea slabă. După atâția ani de otrăviri, e puțin probabil că-și va reveni vreodată pe deplin sau că se va face așa cum ar fi trebuit să fie de la natură. Dar părul, tenul, felul în care se mișcă, toate s-au îmbunătățit.

— Am un dar pentru tine, spune Natalia.

Majordomul ei, Edmund, intră în cameră cu o casetă de sticlă. Înăuntru este un mic șarpe, colorat roșu cu galben și cu negru, care se ridică pe peretele de sticlă.

— Uite pe cine am găsit însorindu-se la fereastră, spune Natalia.

— Dulceață? strigă Katharine.

Își împinge scaunul așa de tare, încât e gata să-l trântască, și se repede la Edmund să ia șarpele. În primul moment, acesta se retrage, dar apoi se înfășoară în jurul mâinii ei.

— Am crezut că l-am omorât, șoptește ea.

— Nu chiar, spune Natalia. Dar sunt convinsă că de-abia așteaptă să se întoarcă în cutia lui cunoscută, la căldura lămpii. Iar eu trebuie să stau de vorbă cu Pietyr între patru ochi.

— Da, Natalia.

Katharine le zâmbește pe rând la fiecare și apoi pleacă, aproape în fugă.

— Un mic cadou și devine iar copil, spune Natalia.

— Katharine îl iubește mult pe șarpele ăla, spune Pietyr. Aș fi zis că a murit.

— Chiar a murit. A fost găsit inert și rece într-un colț din bucătărie, la trei zile după *Gave Noir*.

— Atunci ăsta ce e?

Natalia ridică din umeri.

— N-o să observe vreo diferență. Și ăsta e la fel de dresat ca și primul.

Îi face din nou semn lui Edmund, care de data aceasta aduce o tavă de argint și două pahare pline cu coniacul ei preferat.

— Faci progrese, spune Natalia.

— Cât de cât. Încă e preocupată să se îmbrace în așa fel încât să nu i se vadă vreo iritație de pe piele sau coastele slabe. Și când e speriată, are același mers de șoricel.

— Hai, Pietyr. Nu am tratat-o chiar așa de rău.

— Poate tu, nu. Dar Genevieve e un monstru.

— Sora mea este atât de severă cât îi permit eu. Iar antrenamentul cu otrăvuri nu te privește pe tine.

— Chiar dacă îmi îngreunează misiunea?

Își suflă șuvița de păr blond de pe ochi și se trânteste pe spătarul scaunului. Natalia zâmbește pe deasupra paharului cu coniac. Chiar îi amintește mult de ea însăși. Poate într-o zi el chiar va deveni capul familiei, dacă până atunci nu ajunge la majorat vreo fiică potrivită.

— Spune-mi. E pregătită să întâlnească delegația?

— Cred că da. Oricum, dacă a fost mai întâi la Wolf Spring, n-ar trebui să fie așa greu de impresionat. Toată lumea știe că Arsinoe are o înfățișare comună.

— S-ar putea, spune Natalia. Dar Mirabella nu are. Dacă îi auzi pe cei din familia Westwood, e mai frumoasă decât cerul înstelat.

— Și la fel de distantă și rece, spune Pietyr. Măcar Katharine are simțul umorului. Și e drăguță. Nu ați reușit să distrugeți și asta.

E ceva în tonul lui care nu-i place Nataliei. Parcă e prea protector.

Aproape posesiv, iar asta nu e normal.

— Cât de departe ai mers? îl întreabă ea.

— La ce te referi?

— Știi bine la ce mă refer. N-ai decât s-o înveți toate trucurile pe care le vrei, dar nu trebuie să mergi prea departe, Pietyr. Continentalii sunt ciudați. Vor să-și înceapă căsătoria cu ea ca fecioară.

Natalia se uită atent la el, să vadă dacă tresare. El pare dezamăgit – frustrat, probabil –, dar nu speriat. Încă nu a avut curajul să facă pasul acela.

— Ești convinsă că nu ar aprecia iscusința ei în dormitor? o întreabă el, apoi ridică din umeri. Presupun că dacă ar fi așa, voi putea s-o învăț asta și după căsătorie.

Dă peste cap ultima înghițitură de coniac și pune paharul pe masă. Ar fi vrut să-l lase să plece, să se ducă după Katharine, s-o îmbrace și s-o dezbrace ca pe o păpușă.

— Probabil că așa e cel mai bine, nepoate, spune Natalia. Dacă te culci cu ea, mă tem că s-ar îndrăgosti de tine. Deja am impresia că e aproape îndrăgostită de tine, și nu asta e intenția noastră.

Pietyr își plimbă paharul pe masă, într-o parte și-n alta.

— Nu-i așa? continuă ea, cu un glas mai aspru.

— Nu-ți face griji, mătușă Natalia, spune el. Numai un rege-consort este atât de prost încât să se îndrăgostească de o regină.

Când Pietyr intră în camera ei, Katharine încă mai are șarpele pe mână. Îi fusese așa de dor de el, încât nu se îndură să-l lase, și acum stă la măsuta ei de toaletă, cu Dulceață în jurul încheieturii și cu nasul lipit de capul lui.

— Katharine, spune el. Pune-l în cutie. Lasă-l să se odihnească.

Katharine face cum i se spune, se ridică și îl așază cu grijă în caseta încălzită. Nu îi pune capacul, și mai bagă o dată mâna acolo, să îl mângâie ușor pe solzii lui colorați.

— Nu-mi vine să cred că a supraviețuit, spune Katharine. Cred că

Natalia a pus toți servitorii să-l caute.

— Probabil, spune Pietyr.

— Deci. Katharine lasă cutia și își așază mâinile în poală. Chiar o să mă întâlnesc cu primul meu curtezan?

— Da.

Ea și Pietyr stau foarte aproape, fără să se atingă și fără să se uite în ochii celuilalt. Pietyr mângâie absent cu degetele tapițeria de brocart a scaunului ei și pare preocupat de un fir scos din țesătură.

— Sigur nu pot să-mi otrăvesc mai întâi surorile?

Pietyr zâmbește.

— Sigur. Trebuie să faci asta, Kat.

Se uită prin deschizătura draperiilor la cerul înnorat și la umbrele întunecate din curte. În partea de sud-est, micul lac pe lângă care s-au plimbat dimineață arată acum ca o băltoacă cenușie. În curând, apa lui va fi de un albastru strălucitor, iar curtea va fi înverzită și plină de narcise. Deja s-a mai încălzit. Dimineața e mai mult ceață decât ger.

— Mirabella va fi greu de învins, spune Pietyr. Este înaltă, puternică și frumoasă. În Rolanth s-au compus de pe acum cântece despre părul ei.

— Cântece despre părul ei? Întreabă Katharine și pufnește.

Ar trebui să fie îngrijorată. Dar în realitate, nici nu i-ar păsa dacă toți curtezanii ar prefera-o pe Mirabella. Niciunul dintre ei nu are cum să sărute mai bine ca Pietyr. O strânge cu o dorință atât de disperată, încât nici nu poate respira.

— Crezi că acești curtezani sărută la fel ca tine, Pietyr? Întreabă ea, doar ca să-l vadă cum se bosumflă.

— Sigur că nu. Sunt băieți de pe continent. Nepricepuți și caraghioși. O să-ți fie greu să te prefaci că-ți place.

— Nu cred că toți vor fi așa, spune ea. Sunt convinsă că o să găsesc unul care să-mi placă.

Pietyr ridică o sprânceană. Degetele lui se înfing în tapițeria scaunului, dar se relaxează când îi vede expresia.

— Cumva mă tachinezi, Kat?

— Da, râde ea. Te tachinez. Nu m-ai învățat tu să fac așa? Să contracarez formalismul regal al surorilor mele cu zâmbete și bătăi de inimă?

Îi pune mâna pe piept, iar el i-o strânge.

— Te pricepi mult prea bine la asta, șoptește el, apoi o trage la pieptul lui. Va trebui să râzi la glumele lor, chiar dacă nu sunt amuzante, îi spune.

— Da, Pietyr.

— Și va trebui să-i faci să vorbească despre ei. Să-i faci să își amintească de tine. Trebuie să fii un diamant, Kat. Singura deosebită dintre toate. Îi lasă mâna, cam fără voie. Indiferent ce vei face, îi spune, ei tot vor vrea să vă vadă pe toate. Chiar și pe ștearsa Arsinoe. Iar Mirabella... Pietyr expiră adânc, pe nări. Orice fel de rochie ar îmbrăca la Revelare, să fii sigură că ei vor tânji să i-o scoată.

Katharine se încruntă.

— Presupun că va fi prezentată ca un premiu.

— Și ce premiu, oftează Pietyr.

Katharine îi dă un ghiont în piept. El râde.

— Acum te tachinez eu pe tine. O trage mai aproape. Eu n-aș pune mâna pe elementala aia nici dacă m-ar ruga în genunchi. Se poartă ca și cum ar fi deja încoronată. Dar nu e. Tu ești regina noastră, Kat. Nu uita asta.

— Niciodată, spune ea. O să facem mult bine acestei insule, Pietyr, când eu voi fi încoronată, iar tu vei fi șeful Consiliului Negru.

— Șeful? Întreabă el cu ochii strălucitori. Cred că Natalia ar avea ceva de spus în privința asta.

— Desigur. Natalia își va păstra poziția cât va fi ea dispusă, se corectează Katharine. Dar nici măcar ea nu își va putea păstra această poziție la nesfârșit.

În spatele lor, șarpele se cațără pe peretele cutiei. Capul lui vărgat

iese afară și se oprește puțin, ca și cum ar gusta aerul cu limba. Fără să știe, Katharine își sprijină brațul pe masă. Șarpelui nu-i place această mișcare. Se arcuiește, pregătindu-se să atace.

— Katharine!

Pietyr întinde repede mâna spre el. Colții șarpelui îl prind de încheietură. El ține reptila în mână până când aceasta îi dă drumul, cu toate că ar fi trebuit să-i rupă gâtul. Katharine nu va fi în siguranță în preajma șarpelui, și nu trebuie să i se întâmple nimic rău, mai ales când Revelarea e atât de aproape.

— Vai! exclamă Katharine. Îmi pare așa de rău, Pietyr. Probabil încă nu și-a revenit.

— Da. Pietyr pune șarpele înapoi în cutie, având grijă să așeze și capacul peste el. Dar de acum înainte va trebui să fii mai prudentă, îi spune. Să-l dresezi din nou. Chiar dacă a stat singur numai câteva săptămâni, acum s-a sălbăticit iar.

Pe brațul lui Pietyr apar două picături de sânge. Rana nu e gravă. Un Arron puternic, așa ca el, nu va păți nimic, poate doar îi va apărea o ușoară roșeață.

— Am un balsam bun, spune ea și se duce în cealaltă cameră să-l aducă.

Pietyr se uită la șarpe cu o privire criminală, ținându-se de încheietură. A fost bine că a reacționat așa. Pe Katharine, veninul ar fi îmbolnăvit-o zile la rând, chiar cu tratament. Dar a făcut-o fără să se gândească. Pentru că i-a fost teamă să nu fie ea rănită. Chiar i-a fost teamă.

— Numai un rege-consort e suficient de prost încât să se îndrăgostească de o regină, rostește el în șoaptă.

WOLF SPRING

Arsinoe și Billy merg împreună prin piața de iarnă. De când s-au cunoscut, după acea întâlnire de la iazul Dogwood, pentru Arsinoe a fost greu să mai scape de el, dar în piață nu o deranjează. Jules e acum de multe ori cu Joseph, și fără ea se simte expusă în locurile aglomerate. În părțile mai populate ale orașului, cum e piața, cu toate privirile alea răutăcioase îndreptate asupra ei. Orice om îndrăzneț din mulțime ar putea să-i taie gâtul.

— Arsinoe? întreabă Billy. Ce s-a întâmplat?

Ea se uită la chipurile sumbre ale pescarilor pe care îi știe de când a venit la Wolf Spring. Mulți consideră că slăbiciunea ei este o rușine și și-ar dori s-o vadă moartă.

— Nimic, răspunde ea.

Billy oftează.

— Nu prea am chef de piață azi, spune el. Hai să luăm ceva de mâncare și să mergem sus, în livadă. Nu e prea frig să mâncăm afară.

Pe drum, se opresc la standul lui Madge și Billy cumpără două scoici umplute. De data asta se descurcă ceva mai bine cu banii de aici. Învață iute.

Mănâncă repede, din mers, ca să nu se răcească. Madge umple scoicile cu carne de crab și crutoane prăjite în unt. Când are ea chef să fie generoasă, mai bagă în ele și niște bucățele frumoase și grase de bacon.

Când trec pe lângă docuri, înaintând spre drumul care urcă pe deal spre livezi, Billy începe să se uite la scoica goală, răsucind-o în mână.

— N-o să se umple la loc dacă te uiți așa concentrat, spune Arsinoe. Trebuia să fi cumpărat trei.

El zâmbește, apoi își trage brațul înapoi și aruncă cu putere scoica în golf. Arsinoe o aruncă și ea pe a ei.

— A mea s-a dus mai departe, spune.

— Nu e adevărat.

Arsinoe zâmbeste. De fapt, nici n-a văzut.

— Ce-ai pățit la mână? o întreabă Billy.

Arsinoe își trage mai jos mâneca hainei ca să acopere urma de la noua rună pe care și-a crestat-o în palmă.

— M-am tăiat la cotețul găinilor.

— Hm.

Nu o crede. Trebuia să inventeze altceva. Niciun coteț de găini nu i-ar putea lăsa o cicatrice așa de sofisticată. Și încă nu i-a spus lui Jules ce face ea cu Madrigal.

— Junior, spune ea, uitându-se mai atent spre docuri. Unde e corabia ta?

Pontonul unde fusese ancorată până acum era gol, și din acest motiv, tot golful pare acum mai întunecat.

— Tata s-a întors acasă, spune el. E destul de simplu să vii și să pleci. Un drum scurt prin ceață, și gata. Doamne, mi se pare o nebunie numai să spun așa ceva. O nebunie și mai mare, când știu că e adevărat.

— Simplu să vii și să pleci, murmură Arsinoe.

Simplu pentru oricine în afară de ea.

— Dar, știi, când se întoarce...

— Ce?

— Vrea să mă întâlnesc și cu surorile tale. Să ne ducem la Indrid Down, la familia Arron. Și la regina Katharine.

Normal. Îl vrea încoronat pe fiul lui. Nu are vreo înclinație deosebită spre naturaliști, indiferent cât de mult a ajuns să-l îndrăgească pe Joseph în timpul exilului.

— Nu îmi mai spui „regină Arsinoe”, observă ea.

— Vrei să-ți spun?

Ea clatină din cap. Când i se spune „regină”, i se pare o batjocură. Ca o poreclă dată de Luke. Înaintează pe drum și îi fac semn cu mâna lui Maddie Pace, care trece pe lângă ei în căruța trasă de boi.

Arsinoe nu are nevoie să se uite înapoi ca să știe că ea s-a întors să-i privească. Tot orașul e interesat de curtea asta.

— Nu știi dacă vreau să le întâlnesc, spune Billy. E ca și cum te-ai împrietenii cu o vită dusă la abator.

Arsinoe chicotește.

— Nu uita să le spui asta și surorilor mele, atunci când le vei vedea. Dar dacă nu vrei să le întâlnești, atunci nu te duce.

— Tata nu e genul de om pe care îți permiți să-l refuzi. Obține întotdeauna ce vrea. Nu a crescut un ratat.

— Dar ce a crescut mama ta? Întreabă ea și el o privește surprins.

— Nu contează. Ea nu și-a dorit asta. Știi cum sunt mamele. Dacă ar putea, ne-ar ține legați de șorțul lor pentru totdeauna.

— Nu știi cum e, spune Arsinoe. Dar văd că pari puțin supărat. Nu uita că e cu totul altceva pentru tine, dacă pierzi coroana, decât e pentru mine.

— Da. Ai dreptate. Îți cer scuze.

Arsinoe se uită la el cu coada ochiului. Nu e simplu nici pentru el, să vină aici, un străin, să renunțe la lumea lui pentru o coroană și o viață care nu-i e familiară. El a încercat să fie sincer, ar trebui să încerce și ea. Și ar trebui să păstreze și distanța. Dacă devin prea apropiați, o să-i fie greu când ea o să moară. Dar are foarte puțini prieteni. Nu poate renunța atât de ușor la unul dintre ei.

Arsinoe se oprește. Fără să-și dea seama, o apucase pe cărarea care duce spre pădure, spre pietrele vechi și copacul acela încovoiat.

— Nu, spune ea și schimbă direcția. Hai să mergem în altă parte.

— Cum crezi că sunt surorile tale? o întreabă Billy.

— Nu știi și nici nu mă interesează, spune ea. Probabil că se pregătesc pentru Ceremonia de Revelare. Nici trei luni nu mai sunt până atunci.

— Beltane, spune Billy. Se ține în fiecare an, nu?

— Da. Dar anul ăsta e altfel. Ceremonia de Beltane marchează începutul Anului Ascensiunii.

— Asta știu, spune el. Dar de ce spui că e altfel? Nu tot trei zile

ține?

Arsinoe își lasă capul într-o parte. Nu poate să-i spună decât ce a auzit. Nici ea, nici Jules nu au participat vreodată. Trebuie să ai cel puțin șaisprezece ani ca să poți să te duci.

— Tot trei zile ține, spune ea, și Vânătoare tot va fi. Vânătoarea ritualică, prin care se adună carne pentru ospăț. Apoi, de obicei au loc în fiecare zi binecuvântări și ceremoniale organizate de templu. Dar anul ăsta nu vor mai fi prea multe. Toată lumea va fi ocupată cu pregătirile pentru Debarcare, ce are loc în noaptea de după Vânătoare, și pentru Revelare, care e în noaptea următoare.

— Debarcarea, spune el. Atunci când vă prezintă curtezanilor.

— Când ni se prezintă curtezanii, îl corectează ea și îl lovește ușor peste braț.

— Bine. Au! Și Revelarea. Atunci când vă demonstrați harul. Cum o să te descurci atunci? o întreabă el și se ferește, în așteptarea unei alte lovituri.

Dar Arsinoe râde.

— Cred că voi învăța să jonglez cu trei heringi, spune ea. Katharine va mânca niște otravă, iar Mirabella... Mirabella ar putea să tragă niște vânturi de intensitatea unui ciclon. Pe ea o vor îndrăgi cel mai mult insularii.

— Să tragă vânturi ca un ciclon, repetă Billy, zâmbind.

— Da, ți-ar plăcea așa ceva, nu?

El clatină din cap.

— Și după ce se încheie Beltane, vine momentul curtării oficiale, spune el. Și când...

— Și când putem să ne omorâm între noi, spune Arsinoe. Avem la dispoziție un an întreg s-o facem. Până la următorul Beltane. Deși, dacă Mirabella va porni la atac precum un taur furios, eu aș putea să fiu moartă după doar o săptămână.

Reușesc să treacă de zona cu zăpadă, care acum e acoperită cu o crustă subțire de gheață de la dezgheț, și ajung pe pământul descoperit din livadă. Coboară și mai jos, în vale, până când nu se

mai aude cântecul păsărilor, până când nu se mai simte vântul.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu mama ta? spune Billy. După ce v-a născut pe voi și a părăsit insula cu regele ei?

— Cu regele-consort, îl corectează ea. Și nu, nu m-am întrebat.

Circulă multe povești, desigur. Povești despre mari regine care au plecat de pe insulă și au devenit pe continent regine la fel de mari. Altele spun că reginele își trăiesc liniștite restul vieții cu soții lor, într-un loc tihnit. Dar Arsinoe nu a crezut nicio iotă din ele. În mintea ei, toate reginele zac pe fundul mării, înecate de Zeiță, care nu mai avea ce face cu ele.

Jules își trece mâna peste tâmpla lui Joseph, prin părul lui negru. Este moale și destul de lung să-l poată răsuci pe deget. Azi sunt singuri în casa familiei Sandrin. Tatăl lui Joseph a ieșit cu Matthew la bordul lui *Whistler*, iar mama lui a plecat cu Jonah la Highgate să aducă materiale pentru corabie. Asta e foarte bine, mai ales că tatăl lui Billy a plecat acasă și nu mai pot folosi cabina de pe corabie.

— E la fel de incomod ca în cabină, spune Joseph.

Stă întins lângă ea, iar Camden se odihnește peste picioarele lor.

— Nu am observat, spune Jules.

Îl trage spre ea și își desface buzele sub gura lui. Din felul în care o strânge în brațe, își dă seama că de fapt nici el nu e deranjat de spațiu.

— Totuși va trebui să găsim curând un pat destul de mare în care să încăpem amândoi și puma ta.

— Curând, încuviințează ea.

Dar acum e mulțumită cu locurile astea înghesuite și cu lipsa de intimitate. Oricât de mult îl iubește pe Joseph, nu e încă pregătită să meargă mai departe. Cu Camden stingherindu-le orice mișcare, poate să-l sărute cât vrea, fără să se simtă vinovată că nu face mai mult.

Joseph lasă capul mai jos și o sărută pe claviculă, prin deschizătura cămășii. Apoi își sprijină bărbia de ea și oftează.

- Ce e? îl întreabă ea. Azi ți-e mintea în altă parte.
- Mintea mea e doar la tine, spune el. Dar e totuși ceva.
- Ce?

— Mai știi barca aia care era la cheiul nostru din vest? o întreabă el. Iahtul acela mic și lucios, cu punte nouă și dunga albastră proaspăt vopsită?

- Nu prea.

Șantierul familiei Sandrin fusese plin de bărci luni de zile. Lucrări de înfrumusețare la vase de pe toată insula. În scurt timp vor sosi aici continentalii, iar insularii vor să arate bine. Au venit cu bărcile la fățuit până și pescarii din Wolf Spring, cei care rostesc cuvântul „continental” cu buzele strâmbate de dispreț. Uneori și scuipă când vorbesc despre continentali, dar scuipatul îl folosesc apoi la lustruirea ghetelor.

- Ce e cu ea? întreabă Jules.

— Trebuie să plec cu ea la Trignor, s-o duc proprietarului. Plec imediat ce se întorc acasă mama și Jonah de la Highgate.

- A, face Jules. Și de ce te frământă asta?

Joseph zâmbește.

— O să sune stupid când o s-o spun cu voce tare, dar nu-mi vine să mă despart de tine, nici măcar puțin.

— Joseph, râde ea. Am fost împreună aproape tot timpul de când te-ai întors.

— Știu, spune el. Și n-o să stau mult. Dacă prind vânt bun, pot ajunge la Trignor în noaptea asta. Mai mult de două-trei zile nu poate să dureze drumul înapoi cu diligența până la Wolf Spring. Totuși... – se îndepărtează puțin de ea – n-ai vrea să vii cu mine?

Un drum cu un mic iaht împreună cu Camden și apoi câteva zile lungi de hurducăieli în diligență nu sună prea ispititor, dar i-ar plăcea că ar fi cu Joseph. Își strecoară mâinile după gâtul lui și parcă aude vocea lui Arsinoe: *Jules și Joseph, inseparabili de la naștere.*

— Nu pot, răspunde ea. Oricum am neglijat-o prea mult pe Arsinoe. A trebuit să lucreze la harul ei cu mama, și nu pot să-i mai

cer să facă treaba în locul meu. E regină.

— Reginele mari nu sunt deranjate de muncă.

— Totuși, spune Jules. Nu pot s-o las aici. Iar tu nici n-ar trebui să-mi ceri asta. Și tu o iubești, ai uitat? La fel cum mă iubești pe mine.

— Aproape la fel, Jules, o corectează el. Aproape.

Își lasă capul pe umărul ei.

— Nu vom fi despărțiți prea mult, Joseph. Nu-ți face griji.

ROLANTH

E unul dintre visele rele de tot. Mirabella se trezește cu sunetul plânsului ei în urechi. S-a trezit brusc: contururile vagi ale visului încă mai stăruie în aerul familiar al dormitorului, iar ea e pe jumătate prinsă în ele, așa cum stă, cu cearșaful umed încurcat printre picioare. Se ridică în fund și își atinge fața. A plâns în somn. A plâns și a râs.

Ușa se deschide cu un zgomot ușor și Elizabeth bagă capul înăuntru. Devenise un fel de escortă personală a Mirabellei, care respiră ușurată când vede că e ea.

— Te simți bine? o întreabă Elizabeth. Te-am auzit țipând.

Pepper, ciocănitorea, zboară de pe umărul ei și se plimbă în jurul reginei, inspectând-o din cap până în picioare.

— Și eu te-am auzit, spune Bree.

Deschide ușa mai larg, apoi intră amândouă în cameră și o închid după ele. Mirabella își ține genunchii strânși la piept, iar Bree și Elizabeth se urcă în pat, lângă ea. Bree flutură mâna și aprinde lumânările de pe comodă.

— Îmi pare rău, spune Mirabella. Credeți că s-au trezit și ceilalți?

— Unchiul Miles poate să doarmă și dacă ar avea loc bătălia din Portul Bardon, răspunde Bree și clătină din cap.

Camerele în care dorm Sara și Nico sunt prea departe. La fel și cele ale servitorilor, la primul etaj. Numai ele trei sunt treze în casa întunecată.

— Mira, observă Bree, tremuri.

— Aduc puțină apă, spune Elizabeth, și Pepper zboară lângă carafă, ciripind ca să-i arate drumul.

— Nu, zice Mirabella. Nu vreau apă.

Se ridică și începe să se plimbe prin cameră. Visele în care apar surorile ei îi rămân în minte zile la rând. Nu se șterg ca visele normale.

— Ce-ai visat? o întreabă Bree și Mirabella închide ochii.

De data asta nu a fost o amintire, au fost niște imagini.

— Mi-ar fi imposibil să descriu.

— A fost cumva... despre celelalte regine? întreabă șovăind Elizabeth.

Celelalte regine, da. Surorile ei dragi, moarte și împăiate, țepene pe scaune, cu pielea verzuie și buzele cusute. Apoi o imagine cu Katharine, întinsă pe spate, cu o tăietură mare în piept, o gaură adâncă și roșie în care nu mai e nimic. Și apoi Arsinoe, țipând la ea fără sunet, pentru că gâtul îi este plin de sânge vâscos și întunecat.

Mirabella, îi spun ele. *Mirabella, Mirabella.*

— Le țineam sub apă, șoptește Mirabella. În pârau de lângă casă. Apa era așa de rece. Iar din gura lor ieșea cerneală. Erau doar niște copii.

— Of, Mira, face Bree. Este oribil, dar e doar un vis. Ele nu mai sunt copii.

— Pentru mine vor fi mereu copii, spune Mirabella.

Își amintește ce a simțit când Arsinoe și Katharine deveniseră inerte, și începe să-și frece mâinile de parcă ar fi fost murdare.

— Nu pot să mai fac asta.

Luca va fi dezamăgită. Și-a pus toată încrederea în ea și a educat-o pentru domnie. La fel și cei din familia Westwood, la fel orașul, la fel și Zeița. A fost făcută să domnească. Să devină regina de care insula are nevoie. Dacă s-ar duce la templu să stea de vorbă cu Luca, i-ar spune exact lucrurile astea. Că visele și emoțiile astea i-au fost trimise cu un scop. Ca un test.

— Trebuie să plec, spune Mirabella. Trebuie să plec de aici.

— Mirabella, spune Elizabeth. Stai calmă. Bea puțină apă.

Ea acceptă paharul și bea numai ca să-i facă plăcere prietenei sale. Dar îi e greu să înghită. Apa are un gust, de zici că a murit ceva în ea.

— Nu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc de-aici.

Se duce la șifonier și deschide ușile. Răscolește toate pelerinele și

toate rochiile, numai negre, negre, negre.

Bree și Elizabeth se ridică și ele. Întind mâinile spre ea, s-o oprească, s-o liniștească.

— Nu poți să pleci acum, zice Elizabeth. E miezul nopții!

— Mira, e periculos acum, întărește Bree.

Mirabella își alege o rochie de lână. Și-o pune peste cămașa de noapte și trage un sertar din care scoate niște ciorapi lungi.

— Voi porni spre sud. Nu mă va vedea nimeni.

— Ba da! spune Elizabeth. Vor trimite după tine o armată întreagă.

Mirabella se oprește o clipă, continuând să tremure. Au dreptate. Sigur că au dreptate. Dar trebuie să încerce.

— Trebuie să plec, spune ea. Vă rog. Nu mai pot sta aici să le visez pe surorile mele vorbindu-mi din moarte. Nu pot să le omor. Știu că asta se vrea de la mine, știu că asta trebuie să fac...

— Mira, spune Bree. Poți s-o faci.

— Nu vreau s-o fac, spune ea, înverșunată.

Elizabeth și Bree s-au așezat în fața ușii, împiedicând-o să iasă. Sunt triste și îngrijorate, gata s-o trezească pe Sara și să le alerteze pe preotese. Mirabella și-ar petrece tot restul timpului până la Beltane încuiată în camerele Marii Preotese, sub pază permanentă.

Mirabella își pune ghetele și le leagă șireturile. Indiferent cine va fi trimis după ea, o va prinde cu siguranță, dar măcar să facă eforturi pentru asta.

Face un pas, pregătită să treacă cu forța de prietenele ei.

— Stai! spune Elizabeth.

Ridică mâna și iese afară. Dacă strigă acum pe cineva, Mirabella nu va mai avea timp să fugă. Dar Elizabeth nu strigă. Se întoarce în dormitor cu mantia ei albă de preoteasă.

— Ia asta, îi spune ea. Pune-ți gluga pe cap, să-ți acopere părul. Îi zâmbește cu blândețe și afecțiune. Nimeni nu bagă în seamă prea mult o preoteasă. Îți vor face o plecăciune și se vor da la o parte.

Mirabella o îmbrățișează, plină de recunoștință. Mantia e puțin

cam scurtă, dar e largă, croită astfel încât să cuprindă silueta plină a lui Elizabeth, așa că îi acoperă complet rochia.

— Elizabeth, spune Bree, dar apoi se oprește și o apucă pe Mirabella de braț. Măcar lasă-ne să venim cu tine.

— Nu, Bree, spune Mirabella cu blândețe. Nu vreau să se afle că știați ceva de asta. Când vor vedea că am plecat, vor căuta un vinovat. Cineva pe care să-l pedepsească. Să nu permiți să vă pedepsească pe voi.

— Promit, spune Bree. O să avem grijă una de alta.

Mirabella zâmbește cu tristețe și îi atinge ușor fața.

— Nu te-am văzut niciodată așa de speriată, spune ea și o îmbrățișează strâns. Te rog să mă înțelegi, Bree. Le iubesc. La fel cum te iubesc pe tine. Și nu pot să rămân aici și să-i las pe cei din templu să mă oblige să leucid.

Se desprinde din îmbrățișare și îi întinde mâna lui Elizabeth. A fost norocoasă să le aibă alături.

Când Mirabella se îndreaptă spre sud, ieșind de pe domeniul familiei Westwood, zorii colorează cerul în nuanțe de roz, spre răsărit. Probabil că era mai târziu decât și-a imaginat atunci când visul a trezit-o din somn. Deja se văd în oraș lumini și focuri aprinse, iar negustorii și fierarii se pregătesc să-și înceapă munca. Își strânge mai tare pelerina albă în jurul ei, să nu i se vadă chipul.

O ia pe drumul care duce spre Rolanth. Poate ar fi fost mai bine să meargă pe drumuri mai lăturalnice, dar e singurul pe care îl cunoaște, pentru că a fost pe aici cu trăsura; pe urmă, mai degrabă riscă să fie văzută decât să riște să se rătăcească.

Drumul cotește spre canale și apoi spre piață, și Mirabella își reține respirația, auzind zgomote. În fața ei, pe trotuar, o femeie scutură un covor și îl salută pe un vecin care golește o găleată în șanțul de pe stradă. Mirabella ține capul în piept, dar Elizabeth a avut dreptate. Femeia nu face decât să încline puțin capul și apoi se dă la o parte. Chiar dacă s-o fi întrebat cineva ce caută o preoteasă în oraș la ora asta, nimeni nu a oprit-o s-o întrebe.

Când iese din Rolanth, se mai uită o dată înapoi, la acoperișuri, la coșurile din care ies suluri subțiri de fum, la orașul ei, care se vede tot mai limpede în lumina dimineții. Peste acoperișurile orașului, departe, în mijlocul brazilor înalți, probabil că în casa Westwood se trezesc de acum Sara și ceilalți. Luca deja își bea ceaiul, probabil.

E greu să îi lase pe toți, dar, având în vedere situația ei, a fost mult mai simplu decât și-a imaginat să iasă din oraș.

WOLF SPRING

Lângă foc, sub copacul cu crengi aplecate, Arsinoe simte că i se învâрте capul. Madrigal i-a făcut de data asta o tăietură adâncă pe braț, ca să curgă destul sânge pentru a putea înmuia trei bucăți de sfoară. În sfoara asta se va păstra sângele până când vor avea nevoie de el. Iar ca magia joasă să fie așa de puternică încât să poată ucidă o regină, au nevoie de tot sângele de care Arsinoe se poate dispensa.

Până acum nu au vorbit despre vraja pe care o vor face. Un blestem, probabil. Sau un talisman care aduce nenorocire. Nu contează. Arsinoe nu știe decât că devine mai puternică pe zi ce trece.

— Ajunge, spune Madrigal și așază cu grijă bucățile de sfoară într-un borcan mic de sticlă. Astea nu durează la nesfârșit. Trebuie să le folosim chiar după Beltane.

Madrigal pune borcanul într-un săculeț de pânză neagră și îl leagă în jurul taliei.

— Ia asta, spune ea și îi întinde lui Arsinoe o cupă. Cidru. Bea puțin.

— N-ai adus și niște alune? o întreabă Arsinoe. Sau pâine? Ceva de mâncare?

Ține cupa în mâinile tremurătoare și ia o înghițitură. Cupa e lipicioasă, mânjită cu sânge de pe degetele lui Madrigal.

— Jules are dreptate, murmură Madrigal, Aproape că ți-e gândul doar la mâncare.

Îi întinde reginei un mic pachet, cu brânză și un pumn de mure coapte prin forțe naturaliste.

— Mulțumesc, spune Arsinoe.

Brațul îi zvârnește și o înțeapă în timp ce Madrigal îi curăță și îi bandajează rana, dar înțepăturile sunt plăcute. De fapt, Arsinoe nu s-a mai simțit niciodată atât de încrezătoare.

— Nu m-aș fi gândit vreodată, spune ea, că tocmai tu o să mă

ajută. Cu ceva.

Madrigal își încrețește nasul. La ea, până și gestul ăsta e draguț.

— Da, spune ea. Știu.

Se retrage și se înfășoară în blana ei călduroasă, îmbufnată că nu a fost apreciată până acum. Dar nimeni nu poate să-i învinovățească pe Cait și Ellis. Madrigal a preferat confortul, nu munca, încă de când era micuță. Caragh povestea că obișnuia să facă florile să crească în ghirlande, numai ca să și le pună în păr. Și asta în timp ce castraveții se vestejeau în grădină.

— Pe unde mai e azi Juillenne a mea? întreabă Madrigal.

— Își ia rămas-bun de la Joseph. Pleacă pe coasta de nord-vest, la Trignor.

Madrigal se uită la foc.

— Are noroc Jules cu un băiat ca el. Nu credeam că o să îl poată atrage, cu ochii ăia ciudați ai ei. Când seamănă așa de bine cu taică-său.

— Cu taică-său? Nu credeam că-ți mai aduci aminte de tatăl ei.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar nu. Îmi amintesc focurile de Beltane. Și cum mă gândeam ce minunat ar fi dacă aș concepe un copil în noaptea cea sacră. Ce puternic va fi. Și cât de mult mă va iubi. Madrigal pufnește. Nu-mi amintesc cine a fost tatăl ei. Dar nu seamănă absolut deloc cu mine, așa că probabil seamănă cu el.

— Crezi că el știe? o întreabă Arsinoe.

— Ce să știe?

— Că are o fiică, și că fiica lui e cea mai puternică naturalistă de pe insulă.

Madrigal ridică din umeri. Puțin probabil. Și chiar dacă ar ști, tot nu ar conta. Pruncii Beltane sunt sacri în ochii templului. Și la fel ca în cazul reginelor, în ochii templului, tații lor nu sunt recunoscuți.

Arsinoe se reazemă de spătarul scaunului. Acum, când are în stomac brânza și fructele acelea, s-a încălzit și nu mai tremură. Își întinde picioarele cu tălpile lângă jar.

— Joseph e tare frumos! spune Madrigal pe gânduri.

— Într-adevăr, încuviințează Arsinoe.

— Când îi văd împreună, îmi dau seama ce mult timp am fost singură. Poate ar fi cazul să fac o vrajă. Să-mi găsesc și eu un iubit ca el.

— Hmm, se strâmbă Arsinoe, cu ochii pe jumătate închiși. N-ai nevoie de magie joasă pentru asta, Madrigal.

— Poate că nu. Dar dacă aș folosi numai o bucățică din sfoara asta, spune ea și bate cu palma în pungața neagră din poala ei, aș putea avea cel mai frumos bărbat de pe insulă.

Arsinoe se uită la ea cu coada ochiului, să se asigure mai întâi că glumește, și apoi chicotește. Curând începe să râdă în hohote, și după ea începe și Madrigal să râdă. Dar chiar dacă nu ar fi râs așa de tare, tot n-ar fi auzit apropierea fără zgomot a lui Jules și Camden.

Puma a ajuns lângă foc înaintea lui Jules, dar oricum e prea târziu să mai facă pe nevinovatele.

Jules se uită când la mama ei, când la Arsinoe.

— Ce-i asta?

Arsinoe face o grimasă. Sunt lângă pietrele sacre, având în jurul lor cârpe murdare de sângele reginei. Mâneca lui Arsinoe e ridicată peste cot și se vede clar bandajul de pe braț.

— Asta faci tu? o întreabă Jules pe mama ei, cu tonul ridicat. Mă întorc cu spatele și tu o aduci aici să o tai? O înveți magie joasă?

— Jules, spune Arsinoe și se ridică în picioare.

Întinde mâna de parcă ar vrea s-o apere pe Madrigal, iar asta o înfurie și mai mult pe Jules. Camden începe să mârâie.

— O ajut, spune Madrigal.

— O ajuți?

Jules o apucă pe Arsinoe de mână și o trage așa de tare spre ea, încât fata e gata să se împiedice de bușteanul pe care stătea.

— Nu poți să faci asta. E periculos.

Madrigal clatină din cap.

— Tu nu înțelegi. Nu știi nimic despre asta.

— Știu că întotdeauna e un preț de plătit, spune Jules. Știu că asta e pentru oamenii simpli, pentru cei disperați și slabi.

— Atunci e pentru mine.

Arsinoe își lasă mânăca jos, acoperind bandajul și runele tăiate din palmă.

— Arsinoe, nu e adevărat.

— Ba da, e adevărat. Și o s-o folosesc. E tot ce am.

— Dar nu știi cât te poate costa.

— O să fie bine, Jules. Madrigal s-a folosit de ea când era pe continent și n-a pățit nimic.

— Cei care spun că e rea, nu fac decât să recite din superstițiile templului, confirmă Madrigal și începe să stingă focul.

Pornește apoi cu Arsinoe pe lângă deal, în tăcere, grăbită să o scoată pe Jules din spațiul lor sacru. Aceasta le urmează, plină de furie.

Arsinoe nu își amintește să se fi certat vreodată cu Jules pe vreo chestiune mai serioasă, poate doar pe prăjituri. Merge cu umerii plecați.

— O să dureze ceva timp, îi spune încet Madrigal. Dar o să accepte.

COASTA DE VEST

E mult mai bine când nu sunt trăsurile sau căruțe și poate merge pe marginea drumului. Măcar aici e loc deschis și poate chiar să vadă un petic de cer. Mirabella se uită în sus, la lumina care începe să scadă. Sunt două zile de când tot merge după ce a ieșit din Rolanth și în care a dormit doar câteva ore în poziții incomode, rezemată de vreun trunchi de copac. Partea asta de insulă, din sud, nu mai e șes înconjurat de faleze abrupte. Aici sunt păduri dese și dealuri line. Atâția copaci. Chiar și acum, când e iarnă și nu au frunze, o ascund ca într-o cutie. Nu pricepe de ce naturaliștii iubesc așa de mult pădurile.

Își ridică poalele rochiei ca să treacă peste un șanț plin de noroi de la zăpada dezghețată, încercând și acum să nu se murdărească, deși pelerina albă pe care i-a dat-o Elizabeth are marginile negre de apă și noroi. Drumul n-a fost ușor. O dor picioarele și are stomacul gol. Ieri a încercat să prindă un păstrăv cu puțin fulger, dar nu se pricepe să vâneze fără preotese și ogarii lor.

Îi e dor de Bree și Elizabeth, de Luca și de Sara. Chiar și de unchiul Miles și de micul și neastâmpăratul Nico. Dar va îndura. Nu poate sta prea mult într-un loc și nu poate intra prea des în orașe. Dar în curând va trebui să facă ceva, să-și ia niște haine și să mănânce ceva legume, ca să nu-i cadă dinții.

Mirabella sare grăbită peste șanț când aude ceva pe drum. Pare să fie ceva mare. Mai multe trăsurile, poate. Să fie vreo patrulă de căutare din Rolanth?

Va trebui să intre în adâncul pădurii, ca să n-o vadă și să nu-i vadă nici ea. Dacă ar vedea-o pe biata Luca stând cu ochii pe fereastră, i s-ar frânge inima.

Când ajunge în mijlocul pădurii, se oprește să asculte. Nu trece decât o trăsură. Poate vreo căruță șubredă care se duce spre Indrid Down cu lână, cu lapte sau brânză de oaie. Ceva mai devreme

simțise mirosul pășunilor păscute de oi și se gândise că a ajuns în Waring, unde sunt ferme multe.

Dar nu știe precis unde se află. De când era mică studiază hărți, dar pe hârtie insula pare minusculă; de dimineață și până acum nu a văzut decât un indicator spre North Cumberland. Acum, când soarele apune, trebuie să fi ajuns cel puțin la Trignor. Poate chiar la Linwood. Peste câteva zile o să ajungă la marginea lui Indrid Down.

Unde te vor prinde, prostuțo, aude ea în cap vocea Marii Preotese.

Mirabella își ridică de pe ochi șuvițele de păr negru. Undeva, spre est, tună. Așa obosită cum e, nici nu-și dă seama dacă ea a chemat tunetul, dar oricum îl vrea, așa că se îndepărtează de drum și pornește după mirosul furtunii.

Merge mai repede, stâncile și cerul deschis o cheamă. Deasupra copacilor se rotesc nori negri, și nici nu mai știe dacă e zi sau noapte.

Reușește să iasă din pădure. În primul moment se sperie, pentru că are senzația că a mers cumva în cerc. Stâncile pe care se află seamănă perfect cu cele de la Blackway. Dar nu e Blackway. Un fulger scurt luminează faleza albă-gălbuie, o rocă mai moale decât bazaltul negru de acasă, pe care ea îl iubește.

— Încă puțin, îi spune ea vântului, care se răsuțește în jurul ei.

Îi aruncă de pe umeri pelerina murdară.

Mirabella se apropie de marginea falezei, deasupra mării. Fulgerele luminează apa, colorând-o în verde și albastru. Trebuie să fie vreo cărare până jos. Vrea să intre în apă, să se piardă în ea.

Singura cărare pe care o găsește este din pietre ude. E periculoasă, dar ea merge încet, bucurându-se de vânt și de ploaie. Măine, oamenii de aici vor spune că a fost o Furtună Shannon, adică o furtună care și-a primit numele de la regina înfățișată în acea pictură murală ce decorează o mare parte din templul din Rolanth. O să vorbească toți despre ea dimineață, la masă. Furtuna o să distrugă acoperișuri și o să smulgă copaci din rădăcină. Oamenii vor cânta imnul lui Shannon și își vor aminti cum ea putea chema

uragane și cum le împrăștia ca pe niște porumbei zgribuliți.

Sunt numai povești, probabil. Într-o bună zi, poate vor numi focurile mari Flăcările Mirabella și poate vor spune că ea putea să ardă și soarele. Sau ar fi spus, dacă ea n-ar fi fugit și și-ar fi pierdut urma.

Mirabella se uită la apa mării și își dă gluga jos, ca ploaia să-i ude părul. Apoi un fulger face lumină și ea vede o barcă pe valurile agitate.

— Nu!

Barca e mică și valurile sunt furioase. Poate că furtuna a aruncat-o aici de la chei. E imposibil să aibă cineva atât de mult ghinion, încât să fie prins într-o furtună monstruoasă ca asta, pe o barcă așa de mică.

Barca se leagănă și apoi se îndreaptă. Pânza ei s-a desfăcut și flutură în vânt, udă. Nu e abandonată, nu a ajuns aici adusă de vânt. Pe punte se vede un marinar care se agață disperat de catarg.

Mirabella se uită în toate părțile, dar de-a lungul plajei nu e nimic, niciun oraș, niciun foc. Strigă după ajutor spre drumul pe care a venit, dar e mult prea departe. Barca se înclină iar și nu mai revine în poziție normală. Se va scufunda și mai mult, apoi va fi izbită din toate părțile de curenții puternici, până când nu va mai rămâne nimic din ea.

Mirabella întinde mâna. Nu poate să stea așa, fără să facă nimic, în timp ce marinarul acela se îneacă. Deși e obosită, iar apa a fost dintotdeauna cel mai dificil element pentru ea.

Folosește vântul, își spune ea, dar niciodată nu a folosit vântul ca să miște altceva decât pe ea însăși sau lucruri mărunte. Eșarfa purtată de Luca sau pălăria Sarei.

Mirabella se uită atent la apă. Ar putea să încerce să împingă barca departe, în larg, unde ar putea scăpa de furtună.

Sau ar putea încerca s-o aducă la mal.

Ambele variante sunt riscante. Ar putea s-o sfărâme de stânci. Ar putea să piardă controlul apei și ar scufunda-o. Sau ar putea să o

trimită în stâncile nevăzute de sub ape.

Își încheștează pumnii. Nu mai e timp. Își concentrează harul asupra apei din jurul bărcii, modelând-o și schimbând direcția curenților, ca să tragă mica ambarcațiune spre mal. Chemarea ei aduce prea mult vânt, iar barca face o săritură în față, ca un cal speriat.

— Zeiță, spune Mirabella, cu fălcile încheștate, ghidează-mi mâna.

Barca se agită neputincioasă, într-o parte și în alta. Tangonul flutură precum coada unui cățel, iar marinarul se repede să-l susțină. Nu reușește să-l apuce și tangonul îl lovește drept în spate. Marinarul cade peste bord, în apă.

— Nu! strigă Mirabella.

Se folosește de harul ei să dea apa la o parte, separând-o în două. Nu a mai făcut niciodată așa ceva. Toate apele oceanului, curenții, tot nisipul rece și tulburat o ascultă. Nu e ușor, dar apa se supune.

Băiatul iese la suprafață, ținut sus de curentul creat de ea. El e mult mai mic decât barca și de aceea e mai ușor de manevrat.

Când ajunge pe țărm, trupul lui se izbește cu putere de nisipul ud. Nu a știut cum să facă să îl așeze mai încet. Probabil i-a rupt oasele.

Mirabella coboară repede pe cărarea abruptă. Alunecă, merge în patru labe, își însângerează palmele pe pietrele ascuțite. Traversează în fugă plaja spre băiat și îi apasă pieptul cu mâinile pline de sânge.

Apa se scurge din gura lui. E chiar la marginea apei și e foarte palid. Pare o creatură a mării, scuipată afară de apele furioase.

— Respiră! țipă ea, dar nu poate să aducă vântul în plămânii lui.

Ea nu e vindecătoare. Nu știe ce să facă.

El tușește. Începe să tremure violent, dar mai bine așa decât mort.

— Unde sunt? întreabă el.

— Nu știu, spune ea. Undeva în apropiere de Trignor, cred.

Își scoate pelerina și îl învelește cu ea. Nu o să fie de ajuns. Trebuie să-l încălzească într-un fel sau altul, dar nu vede cum ar putea s-o facă.

— Nu a fost, îi spune ea, scuturându-l de umăr când vede că el pare să-și piardă iar cunoștința, nu a fost cel mai bun loc în care să ancorezi!

Spre uimirea ei, băiatul începe să râdă. E cam de o vârstă cu ea și are părul negru și des. Ochii lui, pe care îi vede când se uită la ea, au culoarea furtunii. Poate de fapt nici nu e un băiat, ci un soi de element creat de apele înspumate și de tunetele fără sfârșit.

— Poți să mergi? îl întreabă ea, dar el alunecă iar, tremurând așa de tare, încât îi clănțâne dinții.

Nu poate să-l ducă în brațe. Nici în sus, pe cărare, nici pe jos, pe plaja lungă, care, cine știe, poate ajunge până la vreun oraș.

Stâncile de lângă cărare alcătuiesc un fel de ascunzătoare, mai îngustă spre vârf și mai largă spre plajă. Nu e o peșteră. E un mic adăpost, dar va trebui să se mulțumească și cu atât.

Mirabella îl prinde de mijloc și îl trage de umeri, încercând să-l ridice, așa inert și greu de apă. Ghetele i se înfundă în nisipul ud. Picioarele ei, deja obosite, încep s-o usture din cauza efortului, dar reușește să ajungă cu el la adăpostul stâncilor.

— Trebuie să caut niște lemne, să facem focul, îi spune ea.

El stă culcat pe o parte, tremurând. Chiar dacă îl încălzește, e posibil să nu supraviețuiască. Dacă a înghițit prea multă apă.

Plaja e plină de bucăți de scândură și crengi rupte din copacii de pe faleză. Mirabella le adună și le aduce în adăpost, unde face un morman imens, în care sunt o mulțime de alge și scoici.

Și ea tremură. Harul ei e aproape epuizat.

Când cheamă focul să aprindă lemnele, nu se întâmplă nimic.

Mirabella ingenunchează și își freacă mâinile. Focul este favoritul ei, ca și tunetul. Să vadă că focul o ignoră e ca și cum animalul tău de companie îți întoarce spatele și fuge de tine.

Buzele băiatului s-au învinețit.

— Te rog, spune Mirabella și încearcă din răputeri să-și reanime harul.

La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, încet, începe să se ridice

din grămadă un firicel de fum. Curând, flăcările se aprind, încălzindu-le obraji și uscându-le hainele. Focul sfârâie și pâlpâie când stropii Furtunii Shannon îl ating, dar nu se mai poate face nimic. E mult prea obosită să le poruncească norilor să plece. Furtuna va trece când va trece.

Lângă ea, băiatul nu mai tremură așa de tare. Îi scoate cu mari eforturi jacheta și cămașa, întinzându-le pe nisip, cât mai aproape de căldură, cu grijă să nu ia foc. La fel întinde și pelerina lui Elizabeth. Dacă ar reuși s-o usuce, o să-i țină băiatului foarte cald.

El geme. Dacă ar fi fost aici Luca... Ea ar fi știut ce să facă.

— Frig, bolborosește el.

Nu l-a scos din adâncul apelor și nu l-a târât pe plajă ca să îl vadă acum murind. O singură soluție îi mai vine în minte.

Își desface nasturii rochiei și o scoate. Se întinde lângă el și îl ia în brațe, încălzindu-l cu corpul ei. Când se va usca pelerina, se vor putea înveli cu ea.

Mirabella se trezește brusc. După ce se înveliseră cu pelerina uscată a lui Elizabeth, o luase somnul, tot uitându-se la foc; le-a visat pe Arsinoe și Katharine, și se făcea că vreascurile incandescente erau degetele lor, iar algele ude care fumegau erau părul lor. Parcă ele încercau să iasă din foc, la fel ca niște crabi pe nisip, dar ardeau și se transformau în jar.

Băiatul zace și acum în brațele ei. Pe frunte i-au apărut broboane de transpirație, și se zbate, dar ea îl ține strâns. Trebuie să rămână la căldură. Dimineată va avea nevoie de apă proaspătă. Poate ar reuși să găsească sus, printre copaci, dacă ar urca din nou pe cărarea aceea. Chiar și după ploaie s-ar mai găsi acolo ceva gheață, pe crengi sau pe bușteni.

Mirabella se așază mai bine, iar brațul lui ajunge pe mijlocul ei. Băiatul deschide puțin ochii.

— Barca, spune el.

— E pe fundul mării.

Cel mai probabil făcută praf de forța valurilor Furtunii Shannon.

— Familia mea, șoptește el. Va trebui să facă alta.

— Nu te mai gândi la asta acum, îi spune ea. Cum te simți? Te doare ceva?

— Nu, răspunde el și închide ochii. Mi-e frig. Mi-e tare frig!

Mâna lui se mișcă ușor pe spatele ei și pulsul Mirabellei se accelerează. Chiar așa, pe jumătate înecat, e cel mai frumos băiat pe care l-a văzut vreodată.

— Sunt mort? întreabă el. Am murit?

Picioarele lui se mișcă încet, între ale ei.

— Nu ai murit, îi răspunde Mirabella, cu vocea gătuită. Dar trebuie să te încălzesc.

— Atunci, încălzește-mă.

Își apropie buzele de gura ei. Are gust de sare. Mâinile lui se plimbă ușor pe pielea ei.

— Nu ești reală, spune el, cu buzele lipite de gura ei.

Cine l-a învățat pe băiatul ăsta să sărute, bine l-a învățat. O trage peste el și o sărută pe gât. Îi spune iar că nu e reală.

Dar poate el nu e real. Băiatul ăsta cu ochi de furtună.

Mirabella își strânge picioarele în jurul lui. El geme iar, dar de data asta nu de frig.

— Te-am salvat, spune ea. N-o să te las să mori.

Îl sărută cu furie, iar atingerea ei îl trezește, îl scoate din întuneric. Simte că acolo trebuie să fie, în brațele ei. Ea nu îl va lăsa să moară. Amândoi se vor încălzi.

Ea îi va aprinde pe amândoi.

WOLF SPRING

Mama lui Joseph avusese un vis. Un vis în care băiatul ei era scos din valuri. Era altceva decât un coșmar, i-a spus ea lui Jules, și Jules a crezut-o. Și Joseph avea un pic de har al viziunii, când era mic. Harul ăsta era moștenit de la cineva. Dar ceilalți au fost sceptici, până când s-au întors păsările de la Trignor cu vestea că el nu ajunsese acolo.

Luke îi pune lui Jules o ceașcă de ceai în mână. A venit la docuri cu un ceainic și cu câteva cești sub braț.

— Scuze, spune el când ceaiul fierbinte se revarsă puțin din ceașcă și o frige la degete. Și încă o dată scuze că nu am avut destule mâini să aduc și frișcă. Dar ia asta.

Bagă mâna în buzunarul de la haină și scoate de acolo un pumn de cuburi de zahăr.

— Mulțumesc, Luke, spune Jules, iar Hank, cocoșul, cloncăne pe umărul lui, în timp ce el împarte cești cu ceai celor din jur, unii îngrijorați sincer, alții doar curioși.

Jules e prea neliniștită ca să poată bea. Păsările i-au spus despre furtuna din largul coastelor, o furtună monstruoasă care a izbit insula din largul mării și a devastat totul, de la Linwood la portul din Miner's Bay.

Billy se apropie de ea și îi strânge umărul cu putere.

— Joseph e un marinar puternic, Jules, îi spune el. Sunt convins că s-a adăpostit într-un golf până când a trecut furtuna, și apoi a mers mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O să primim vești de la el curând. Sunt sigur de asta.

Jules dă din cap, iar Arsinoe se reazemă ușor de ea. Camden e lipită de picioarele ei. Cu toate aceste cuvinte de încurajare, o mulțime de bărci au plecat deja din Sealhead în căutarea lui, inclusiv Matthew, cu *Whistler*, iar doamna Baxter a spus că se duce cu *Edna* mai în larg.

Jules se uită în largul golfului. De unde e ea, pe doc, marea pare imensă și rea. Pentru prima oară în viață, lui Jules i se pare urâtă. Indiferentă și străină, nimic altceva decât valuri lacome și adâncuri pline de oase.

O singură dată a mai urât marea: în noaptea aceea, când au încercat să fugă și marea nu a vrut să-i dea drumul lui Arsinoe. Atunci, când săltau pe valuri în ceața groasă ca o pânză, o urâse așa de mult, încât scuiase în valurile ei.

Dar atunci era doar un copil, cu siguranță Zeița n-a pus la inimă gestul ei, făcut din amărăciune, și nu ar fi așteptat atâția ani să se răzbune pe ea cu atâta cruzime.

— Nu știu de ce ne zbatem atât, spune încet cineva, pentru un încrezut de băiat care miroase a continent.

Jules se răsucesce în mijlocul micului grup de oameni.

— Ce-ai zis?

Ceașca de ceai se face zob în pumnul ei.

— Liniștește-te, Jules, îi spune Arsinoe și o trage de mână. O să-l găsim.

— Nu am de gând să ascult niciun cuvânt urât împotriva lui Joseph, mârâie ea. Înainte ca el să se întoarcă. Să aibă curaj să îi spună în față.

— Hai, Jules, spune Arsinoe, în timp ce oamenii se trag înapoi din fața pumnilor ei înțeleștați. O să-l găsim.

— Cum? întreabă ea. Dar o lasă pe Arsinoe s-o ducă mai departe pe chei. Arsinoe, niciodată n-am fost mai speriată ca acum.

— Nu te speria, îi spune regina. Am un plan.

— De ce oare mă îngrozește asta? murmură Billy, îndepărtându-se odată cu ele de docuri.

Arsinoe, Jules și Billy ies din Wolf Spring în mai puțin de o oră, cu trei cai înșeuati de la Reed Anderson. Caii lui Arsinoe și Billy au picioare lungi și osatură frumoasă. Calul lui Jules este mai solid și destul de puternic să poată duce și o pumă.

La şaua lui Arsinoe atârână o pungă cu un schimb de haine de-ale lui Joseph, dar şi un pumnal de argint cu lamă ascuţită.

COASTA DE VEST

Când se trezește, Mirabella e singură sub pelerina lui Elizabeth. Furtuna a trecut, focul s-a stins, dar ea este și acum încălzită de amintirea îmbrățișării băiatului. Primul ei iubit. Ce curioasă o să fie Bree când o să audă... dacă Mirabella se va putea întoarce vreodată la Rolanth ca să-i povestească.

Scoate capul afară. E încă devreme. Apa încă nu a început să sclipească, dar zorii zilei îmbracă deja plaja într-o lumină cenușie și tulbure. Băiatul stă cu spatele la ea, s-a îmbrăcat cu hainele lui și își sprijină capul în mâini.

Mirabella se ridică într-un cot. Rochia e pe undeva, pe sub ea. Se gândește cum să o îmbrace discret.

— Te simți bine? îl întreabă ea încet.

El se întoarce puțin spre ea.

— Da, spune și închide ochii. Mulțumesc.

Mirabella roșește. E la fel de frumos la lumina zilei pe cât era aseară, lângă foc. I-ar plăcea să vină să se întindă lângă ea. Pare foarte departe.

— Ce, începe el, întors așa, pe jumătate, ce s-a întâmplat?

— Nu-ți amintești?

— Îmi amintesc furtuna, îmi amintesc de noi doi, spune el și apoi se oprește. Dar nu pricep cum... Cum am putut să fac asta.

Mirabella se ridică în capul oaselor și își strânge pelerina în jurul ei.

— Nu ai vrut s-o faci, spune ea, alarmată. Nu ți-a plăcut.

— Ba, mi-a plăcut, spune el. A fost minunat. Asta nu e... Tu nu ești vinovată cu nimic.

Ea oftează, ușurată, și se apropie de el, ca să-l acopere cu pelerina. Îl sărută pe umăr și apoi pe gât.

— Atunci întoarce-te la mine, șoptește ea. Încă nu s-a făcut ziuă.

El închide ochii când buzele ei îi ating tâmpla. În prima clipă,

Mirabella se gândește că n-o să cedeze, dar apoi el se întoarce și o ia în brațe. O sărută cu furie și o lipește de nisip, lângă jarul stins.

— Nu știi ce fac, șoptește el.

— Eu am impresia că știi foarte bine ce faci, îi spune ea și zâmbește. Și poți s-o mai faci o dată.

— Vreau s-o fac. La naiba cu toate, dar vreau s-o fac.

Se ridică puțin și se uită în ochii ei.

Ea vede cum expresia lui trece din uimire în disperare.

— Nu, spune el. O, nu!

— Ce este? îl întreabă ea. Ce s-a întâmplat?

— Ești o regină, spune el răgușit. Tu ești Mirabella.

Se îndepărtează.

Așadar, noaptea trecută nu o recunoscuse. Ea se gândise, se temuse, de fapt, că el ar putea s-o ducă înapoi la Rolanth. Și totuși nici nu i-a păsat.

— Nu, spune el din nou, și ea începe să râdă.

— Stai liniștit. Nu e un păcat să te culci cu o regină. N-o să fii pedepsit. N-o să mori.

— Ce cauți tu aici? o întreabă. Cum de nu ești în Rolanth? De ce porți pelerină albă?

Ea se uită atent la el, îngrijorată. Regretul lui nu are legătură cu faptul că e regină.

— Cum te cheamă? îl întreabă ea.

Nu e cu siguranță un Arron, nu are trăsăturile lor. Iar hainele lui par haine de muncitor, purtate și răspurtate. Probabil vine de departe. N-a auzit niciodată un accent ca al lui.

— Mă numesc Joseph Sandrin.

Mirabella simte că îi îngheață sângele în vene. Cunoaște numele ăsta. E băiatul care o iubește pe Arsinoe. Cel care a fost exilat fiindcă a încercat s-o ajute să fugă.

Își ia rochia din nisip și se îmbracă repede cu ea, acoperită de pelerina lui Elizabeth. S-a culcat cu băiatul pe care îl iubește sora ei. I se strânge stomacul.

— Ai crezut că sunt ea? îl întreabă Mirabella, încheindu-și grăbită rochia. Ai crezut că sunt Arsinoe?

Cu tulburarea provocată de furtună și de frig, asta l-ar putea scuza.

— Ce? Nu! apoi începe să râdă, uimit. Dacă aș fi atins-o pe Arsinoe așa cum te-am atins pe tine – face o pauză și apoi redevine serios – m-ar fi lovit.

L-ar fi lovit. Da. Arsinoe era prima care sărea la bătaie când erau mici. Mai ales dacă ținea la tine.

Joseph se uită la valuri, pierdut în gânduri. Apa e acum liniștită. Strălucitoare și calmă, face pe nevinovata, după furia și cruzimea de noaptea trecută.

— De ce a trebuit să se întâmple asta? se întreabă el. După ce am așteptat-o atât de mult.

— Pe cine?

— Pe fata pe care am iubit-o dintotdeauna.

Nu vrea să-i spună Mirabellei cum o cheamă. Foarte bine. N-are decât să nu spună.

— Nici nu trebuie să afle, spune ea. Ești nevătămat. Ești în viață. Poți să te duci acasă.

Joseph clatină din cap.

— Dar eu voi ști. Se uită la ea, apoi îi atinge obrazul. Răul deja a fost făcut, adaugă.

— Nu spune asta. „Răul”, ca și cum s-a întâmplat ceva oribil. Niciunul dintre noi nu a știut!

Joseph nu se mai uită la ea. Se uită trist la apă.

— Mirabella. Poate era mai bine dacă mă lăsai să mă înec.

Nu pot rămâne pe plajă la nesfârșit. Răscolesc nisipul umezit de apele fluxului, căutând midii și scoici, își usucă hainele din nou ude la un alt foc, dar nu mai au ce face. A sosit timpul.

— Unde te duci acum? îl întreabă Mirabella.

— Sus, să caut drumul. Urma să iau o diligență cu care să mă

întorc la Wolf Spring. Cred că asta o să și fac.

Joseph se uită la regina care stă lângă el. Nu seamănă deloc cu Arsinoe. Și nu e deloc așa cum își imagina el. Auzise că Mirabella se poartă ca și cum ar fi deja încoronată, că trebuie să te arunci în genunchi când trece pe stradă. Auzise că e închisă în casa Westwood sau păzită strașnic în templu. În mintea lui, ea ajunsese un fel de decorațiune de sărbătoare, care era scoasă numai la ocazii speciale și de care nu ai voie să te apropii.

Dar Mirabella asta nu e deloc așa. Este sălbatică și curajoasă. Părul ei negru nu e nici împletit, nici prins în coc. Se întreabă dacă asta e regina despre care vorbesc toți cei din Rolanth. Se întreabă dacă toate zvonurile acelea au fost mincinoase. Sau poate această Mirabella apare numai pe plajă, după furtună. Dacă e așa, înseamnă că e a lui și numai a lui.

Astupă urmele focului cu nisip, apoi Mirabella îl conduce pe Joseph spre cărarea care urcă în vârful stâncilor.

— E mai ușor să urci pe aici decât să cobori, spune ea și îi arată rănilor din palme.

Când ajung sus, înaintează unul lângă altul printre copaci, spre drumul principal.

— Probabil va trebui să mergi pe jos până în primul oraș, ca să găsești o diligență, spune ea. Eu am mers mai mult de o zi pe aici și nu am auzit trecând prea multe.

Joseph se oprește.

— Ce faci tu aici? De ce nu ești în Rolanth, în mijlocul curții tale viitoare?

Pare să fie puțină batjocură în tonul lui. Dar el nu a intenționat asta. O prinde de mână.

— Nu e prudent să fii aici singură.

— Zici că ești prietena mea, Bree, spune ea. Mă descurc.

— Am avut impresia că te duceai spre sud, pentru că Arsinoe și Katharine sunt în sud. Dar nu poate fi asta. E interzis să faci vreo mișcare împotriva altor regine înainte de Beltane, sau poate regulile

s-au schimbat. S-au schimbat? Am lipsit mult timp de aici.

— Nu s-au schimbat, spune ea. Am avut ocazia să fug puțin de acasă. Să fiu singură. Norocul tău că am făcut-o!

— E adevărat, spune Joseph și zâmbeste. Presupun că îți sunt dator.

— Presupun că da.

Au ajuns aproape de drum, dar niciunul nu e nerăbdător să plece. Încetinesc pașii, ca să mai tragă de timp. Când Joseph se oferă s-o mai însoțească puțin spre sud, Mirabella îl sărută pe obraz.

Un sărut duce la alt sărut. Au atât de puțin timp la dispoziție, încât trebuie să profite de el. Când soarele se pregătește să apună, n-au parcurs prea mult drum, dar măcar în mijlocul pădurii e mai ușor să găsești lemne pentru un foc.

DRUMUL DE LA WOLF SPRING

Jules își folosește harul ca să iuțească galopul cailor. N-au alergat niciodată atât de repede. Dar chiar și așa, caii și călăreții tot trebuie să înnopteze în Highgate, să se odihnească, și, înainte de a ajunge la Indrid Down, Arsinoe închiriază cu banii de la tatăl lui Billy alți cai și îi trimite pe cei cu care au venit înapoi la Wolf Spring, legați de o trăsură.

Jules bate caii pe gât, cu recunoștință, și îi sărută pe obraji. Au fost foarte buni și probabil îi vor dura mușchii de atâta alergătură.

— Bine, spune Arsinoe. Să mergem.

— Mai stai măcar un minut, o roagă Billy, întinzându-se. E un băiat cocoloșit, de oraș, nu e obișnuit să alerge așa și să moțăie în șa. N-am apucat nici să-mi potrivesc scările, spune el.

— Poți călări și fără ele.

— Dar nu la fel de bine.

Se apleacă să le strângă, iar fetele cedează și profită de pauză ca să-și potrivească și ele scările. Verifică și răsverifică harnașamentul, apoi Jules îi dă lui Camden o bucată de pește uscat, afumat.

Arsinoe abia așteaptă să plece. De câte ori se opresc, Jules se întristează. Dar nu mai au mult până acolo. Până în locul unde Joseph ar fi putut ajunge, la Cape Horn, acolo unde era posibil să-l fi prins furtuna.

— Acum o luăm prin pădure, spune Arsinoe.

— De ce? întreabă Billy.

— O să vezi.

Se răsucesc în șa și se uită la turnurile castelului Volroy. Indrid Down este orașul surorii ei, deocamdată, și, din acest motiv, Arsinoe nu poate intra aici fără să fie invitată. Dar după Beltane, asta se va schimba, și dacă va urca pe tron, turnurile acelea vor fi ale ei, chiar dacă o ia amețea numai uitându-se la ele.

Călăresc în viteză prin labirintul de străduțe pietruite, până când

ajung la un drum de pietriș, apoi la un drum de pământ, sar peste ultimul șanț și se pierd în pădure. Aici înaintează mai greu, cailor din Indrid Down nu le place drumul – cai eleganți, negri ca tușul –, dar Jules reușește să-i facă să nu se oprească. Puma a obosit, stă în fața lui Jules, masivă, și toarce atârnată de gâtul calului. Faptul că armăsarul nu moare de groază e o mărturie a forței harului pe care îl are Jules.

— Trebuia să mergem pe drum, remarcă Billy.

Nimeni nu îi răspunde și atunci nu mai spune nici el nimic. De când au plecat din Wolf Spring, nimeni nu a spus acel lucru despre care toți știu că e adevărat, că dacă Joseph a căzut în apele înghețate, acum e pierdut. Mort în câteva minute, și nicio căutare nu l-ar putea aduce înapoi. Vor afla în curând. Dacă vraja lui Arsinoe o să-i ducă la țărnul apei, atunci vor ști sigur.

Când ajung într-un luminiș destul de mare cât să intre toți, Arsinoe își oprește calul.

— Bine, spune ea. Hai să adunăm lemne.

— Să adunăm lemne? De-abia am plecat cu caii ăștia, spune Billy.

Arsinoe face o grămadă de crengi uscate. Focul nu trebuie să țină prea mult. Jules jupoaie cu cuțitul cojile de pe niște crenguțe, aruncându-le în foc, cârlionți albi și gălbui deasupra grămezii de lemne.

Îngenunchează lângă foc, în timp ce Arsinoe aprinde un chibrit.

— O să ai nevoie de păr de la mine? o întreabă Jules.

Arsinoe se uită la ea, surprinsă. Dar evident că știe. Jules întotdeauna a reușit s-o citească mai bine ca oricine.

Arsinoe bagă mâna în punga de piele și ia de acolo micul pumnal de argint. Îl scoate din teacă. Are lama puțin curbată, ascuțită, pare mai periculoasă și mai lungă decât cea a pumnalelor obișnuite. Scoate și hainele lui Joseph din pungă și așază pumnalul peste ele.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Billy. Ce faceți?

Arsinoe alimentează focul cu iarbă și crenguțe uscate. Nu e nimeni în apropiere, pe o distanță mare. Nu au trecut pe lângă

gardul vreunei case și nu au auzit niciun câine lătrând. Vântul nu bate, e călduț și în aer plutește o tăcere stranie, întreruptă numai de trosnetul lemnului din foc.

Jules își suflecă mâneca.

— Credeam că tu faci bobocii să înflorească sau că obligi pumele să meargă ținând câte o carte pe cap, în echilibru, șoptește Billy.

— Jules nu o obligă pe puma aia să facă ceva. Arsinoe ia cuțitul și răscolește grămada de haine cu vârful lamei. Și poate face să înflorească bobocii. Eu, însă, nu. Asta-i tot ce am.

— Magie joasă, explică Jules.

— Magie pentru cei lipsiți de har.

Arsinoe ia cămașa lui Joseph și rupe cu dinții o fâșie din poalele ei.

— Oare de ce nu-mi place cum sună asta? întreabă Billy. De ce am impresia că ai ținut asta în secret?

— Pentru că așa a și fost, spune Arsinoe.

— Pentru că magia e înșelătoare, spune Jules. Pentru că are și repercusiuni.

— Și atunci de ce o folosiți?

Arsinoe plimbă cuțitul înainte și înapoi.

— Vrei să-l găsim pe Joseph? Sau nu?

Jules se uită îngrijorată la cuțitul din mâna lui Arsinoe. Ea nu s-a lăsat niciodată păcălită de magia joasă, nici măcar când era copil și mulți de pe insulă erau interesați de ea. Magia joasă nu e de joacă. Nu e ceva ce îți aparține, ca un har. E mai degrabă ca o forță scăpată de sub control. Preotesele de la templu spun că e o rugăciune perversă: poate se împlinește, poate nu, dar întotdeauna cu un preț.

— Bine, spune Jules și întinde mâna.

— Stai! strigă Billy înainte ca Arsinoe să apuce să facă vreo tăietură. Joseph nu ar vrea să faceți asta. Nu ar fi de acord cu așa ceva!

— Știu. Dar el ar face asta pentru mine, dacă aș dispărea.

— Închide ochii, spune Arsinoe. Gândește-te la Joseph. La nimic

altceva în afară de el.

Jules dă din cap. Arsinoe respiră adânc și înfige cuțitul în mâna lui Jules, în carnea moale de deasupra degetului mare. Din rană se pornesc șuvițe subțiri de sânge roșu, care se scurg pe mână și apoi pe pământ. Arsinoe taie cu mare atenție, desenând cu vârful lamei complicata rețea de simboluri pe care i-o arătase Madrigal.

Îi ține mâna lui Jules deasupra cămășii lui Joseph.

— Strânge!

Jules strânge degetul. Sângele picură pe pânza cămășii. Când a curs destul, Arsinoe aruncă în foc cămașa plină de sânge și se grăbește să-i panseze rana cu bucata de material ruptă din cămașă.

— Inspiră fumul.

— Mi-ai luat prea mult sânge? o întreabă Jules. Nu mă simt prea bine. Ochii mei...

— Nu te speria. Gândește-te la Joseph.

Fumul e înțepător din cauza sângelui ars. Arsinoe și Billy privesc cu fascinație morbidă cum Jules inspiră fumul, iar vraja o golește pe dinăuntru. O transformă într-un vas gol, pe care fumul poate să-l umple cu ce vrea el. Dacă Arsinoe a făcut totul așa cum trebuie, atunci vrerea fumului va fi Joseph.

— E în regulă? întreabă Billy.

— O să fie, spune Arsinoe, cu toate că în realitate nu e sigură.

Acum nu mai contează. E prea târziu să mai facă ceva.

Arsinoe și Billy merg după Jules, cu caii ținuți de frâu, iar aceasta înaintează șovăielnic printre copaci. Nu e simplu; caii sunt agitați și nervoși fără harul lui Jules, care să-i calmeze, și se tem acum de transformarea suferită de ea, devenită magie încastrată într-un trup, nu o ființă vie.

— Ce îi faci? șoptește Billy.

— Nu îi fac nimic, răspunde Arsinoe. Îl caută pe Joseph.

Chestia asta îl caută pe Joseph. Nu e Jules. Dar când îl va găsi pe Joseph, o să-i dea drumul lui Jules, sau cel puțin așa speră.

Camden se lovește de piciorul lui Arsinoe și mârâie agitată. Se pare că vraja a afectat-o puțin și pe ea. Nu vrea să se apropie de trupul acela care este și nu este Jules, și rămâne lângă Arsinoe și cai.

Billy se uită la pumă și apoi la Arsinoe.

— De cât timp faci... chestia asta? o întreabă el, arătând cu capul în spate.

— De ce?

— Fiindcă am impresia că nu prea știi cum se face, răspunde el.

Colțurile gurii lui sugerează o încruntare dezamăgită. Arsinoe îl plesnește peste braț.

— Dar funcționează, nu? Și apoi, nu cred că tu ești fix persoana care să judece asta.

Jules îi spusese că Joseph e convins că Billy e deja pe jumătate îndrăgostit de ea. Dar nu e. Arsinoe vede foarte bine prin el, până la planurile întunecate făcute de tatăl lui. Se va căsători cu regina. Cu o regină, pentru o coroană. Dar e un tip plăcut și îi devenise prieten. Și ea îi înțelege foarte bine motivele.

În fața lor, Jules începe să geamă. Apoi scoate un fel de strigăt și se îndreaptă spre coastă. Spre apă. Arsinoe se uită speriată la Billy, iar el îi strânge umărul.

O clipă mai târziu, Jules schimbă direcția și se repede înainte.

Arsinoe îi pune lui Billy în mână frâul calului ei.

— Du-i tu, spune ea repede. Cam, vino cu mine!

Puma n-are nevoie de încurajări. Pare să simtă că Jules începe să-și revină. Urechile ei sunt îndreptate spre înainte și toarce în timp ce aleargă amândouă după Jules.

Joseph și Mirabella merg ținându-se de mână. Chiar dacă au mai petrecut o dimineață lungă lângă foc, tot s-au apropiat de capitală. Oricât de încet ar merge ei, tot vor trebui să se despartă în curând. Niciunul dintre ei nu mai poate să amâne clipa.

Joseph se va întoarce la Wolf Spring. La iubita lui, la locul de care aparține, iar acest interludiu ciudat se va sfârși.

Dar nu va fi uitat.

E o prostie să fim triști, îi spusese Mirabella cu o noapte în urmă. Lucrurile sunt așa cum sunt. Chiar dacă ai fi fost liber, tot n-aș fi putut să te păstrez.

Mirabella îngheață, auzind mișcări în pădure, iar Joseph se așază în fața ei, protector. Poate e o patrulă de căutare din Rolanth. Ea aproape că își dorește să fie așa. Ei o vor lua cu forța de lângă el și nu va trebui să facă singură pasul.

Din pădure se aude strigătul unei fete. Joseph își retrage repede mâna din palma ei.

— Jules? strigă el. Jules!

Întoarce capul spre Mirabella, poate cu regret. Apoi o ia la fugă printre copaci.

Mirabella îl urmează de la distanță, prudentă. Dar e destul de aproape ca să o vadă pe fata care aleargă disperată pe frunzele uscate, înaintând printre tufișuri ca un animal sălbatic.

— Joseph!

Fata se aruncă la pieptul lui fără niciun fel de grație, iar el o strânge în brațe. Ea plânge cu hohote puternice, parcă prea puternice pentru un trup așa de mic.

— Mama ta a avut un vis, spune ea. Mi-a fost așa de frică!

— Nu am nimic, Jules.

O sărută pe creștetul capului. Ea se înalță și își lipește gura de buzele lui.

Mirabella are impresia că i-a ieșit inima din piept. Se retrage încet printre copaci, în timp ce Joseph o sărută pe fata pe care a iubit-o dintotdeauna.

Tufișurile se cutremură din nou și peste cei doi sare o felină mare, aurie.

Mirabella se uită cum ei mângâie și bat ușor puma pe spate, cu afecțiune. Înseamnă că sunt naturaliști. Iar un astfel de familiar, așa de puternic, e pe potriva unei regine. Arsinoe trebuie să fie pe aproape. Arsinoe, sora ei.

Și atunci o vede. Aleargă spre ei, cu zâmbetul acela pe care Mirabella și-l amintește așa de bine, cu părul ei scurt fluturând în vânt, deasupra umerilor.

Mirabella vrea să o strige. Vrea să îi iasă în față cu brațele deschise. Dar e mult prea speriată ca să facă vreo mișcare. A trecut așa de mult timp de când n-a mai văzut-o pe Arsinoe, și ea e neschimbată. Are până și urme de praf pe chipul ei copilăros.

Printre copaci se mai ivește un băiat, care duce de frâu trei cai. Poate un servitor.

— Am crezut că ai murit, spune Arsinoe.

— Văd și eu. Nici măcar nu v-ați gândit să-mi aduceți un cal.

Toată lumea începe să râdă, în afară de fata aceea, Jules.

— Nu e deloc amuzant... deocamdată, spune ea.

Ei nu o văd pe Mirabella. Ea se uită cum se îmbrățișează, le ascultă râsetele. Dar oricât de mult încearcă să deschidă gura, să vorbească, nu își găsește curajul. Atunci se ascunde după un copac și suferă în tăcere. Nu va trece mult și vor pleca.

Arsinoe răsuflă ușurată, uitându-se la Jules și Joseph, care se îmbrățișează. Jules a redevenit ea însăși. În clipa în care l-a zărit pe Joseph, vraja a eliberat-o.

— Ești rănit? strigă la el Billy, din spate.

Caii sunt tot agitați și el se chinuie să-i liniștească.

— Nu, spune Joseph. Dar barca s-a dus. M-a prins furtuna și s-a dus la fund. Abia am reușit să ajung la mal.

— Eu aș fi zis că te-am învățat mai bine să navighezi, spune Billy și apoi râde.

— Nu l-ai învățat tu să navigheze, îi spune Arsinoe, peste umăr. A mers cu barca înainte de a învăța să meargă.

— Jules. Joseph se uită la mâna ei, înfășurată în cârpa plină de sânge. Ce s-a întâmplat?

— Mai târziu, intervine Arsinoe. Nu e de ajuns că nu te-ai înecat. Acum mai trebuie să te scoatem din pădurile astea și să-ți facem rost de o farfurie cu mâncare caldă.

— Ai dreptate, spune Joseph.

O prinde pe Jules de după umeri. În timpul acesta, mai aruncă o privire în spate, spre copaci. Arsinoe îi urmărește privirea și apucă să vadă poalele unei fuste negre. În timp ce pleacă de pe pajiște, lasă să-i cadă pumnalul, discret. Așa îi va fi ușor să spună mai târziu că trebuie să se ducă să-l caute, singură.

Mirabella nu auzise nimic înainte ca Arsinoe să apară în fața ei, de după un copac. Nici măcar o crenguță trosnind.

— Arsinoe!

— Nu te prea pricepi să te ascunzi, spune Arsinoe. Frumoasele tale fuste negre se împrăștie peste tot.

Mirabella înțepenește auzind tonul cu care i se adresează. Observă dintr-odată că în mâna ei e un pumnal. Toate lumea i-a spus că surorile ei sunt slabe. Că va fi simplu să le ucidă. Dar acum nu i se mai pare așa de simplu. Cel puțin deocamdată, Arsinoe pare că se pricepe mai bine la jocul ăsta.

— Ce faci aici? o întreabă Arsinoe.

— Nu știu, răspunde ea.

E un răspuns prostesc. Când a plecat din Rolanth, nu și-a imaginat că va ajunge să-și vadă sora sau să-i audă glasul. Dar iată-le acum. Împreună, ca și cum le-ar fi adus cineva laolaltă.

— Te-ai făcut înaltă, spune Mirabella.

Arsinoe pufnește.

— Înaltă.

— Îți aduci aminte de mine?

— Știu cine ești.

— Nu asta te-am întrebat, replică Mirabella.

E incredibil cât de mult ar vrea să se apropie de Arsinoe. Nici măcar nu și-a dat seama ce dor i-a fost de ea, până acum, când a văzut-o.

Face o jumătate de pas spre ea. Arsinoe se trage înapoi și strânge mai tare pumnalul în mână.

— Nu pentru asta sunt aici, îi spune Mirabella.
— Nu mă interesează de ce ești aici.
— Înseamnă că nu-ți mai amintești, zice Mirabella. Nu e nimic. Îmi amintesc eu destul, și pentru tine. Și o să-ți povestesc și ție, dacă vrei să mă ascuți.

— Ce să ascult?

Arsinoe aruncă priviri bănuitoare spre umbra copacilor. Naturaliștii au învățat-o să se teamă. Au învățat-o să urască, așa cum au încercat și cei de la templu s-o învețe pe Mirabella. Dar toate au fost minciuni.

Mirabella îi întinde mâna. Nu știe ce va face dacă Arsinoe o s-o accepte, dar trebuie să încerce.

Se aud tropote de copite. Arsinoe face un pas înapoi, iar dintre copaci apar o mulțime de călăreți. Nu mai sunt singure. Preotese înarmate s-au apropiat de ele, înconjurându-le.

— Ce-i asta? mârâie Arsinoe. O ambuscadă? Se uită spre pumnalul din mână, ca și cum s-ar gândi s-o ia pe Mirabella ostatică. În loc de asta, începe să țipe: Jules! Jules!

În clipa următoare, fata apare în luminiș cu puma, și imediat după ele vine și Joseph. Dar sunt izolați. Preotesele îi înconjoară cu caii lor.

— Nu, Arsinoe, dă să spună Mirabella.

— Regină Mirabella!

Mirabella se încruntă. E Rho, stă dreaptă pe un cal alb, înalt, într-o mână ține frâul, iar în cealaltă are unul dintre cuțitele acelea lungi și zimțate de la templu.

— Ești rănită?

— Nu. N-am nimic. Nu sunt în pericol! Termină cu asta!

Rho se repede cu calul printre cele două surori, cu atâta violență, încât Arsinoe cade pe spate, în frunze.

— Rho, oprește-te!

— Nu, răspunde Rho. O prinde pe Mirabella și o urcă în șa în fața ei, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Este mult prea devreme

pentru asta, spune ea tare. Nici măcar tu nu poți încălca regulile. Așteaptă să treacă Revelarea ca s-o omori.

De pe jos, Arsinoe se uită la ea cu o privire ostilă. Mirabella clatină din cap, dar degeaba. Rho le face semn preoteselor și pornesc împreună la galop, spre nord, lăsându-i repede în urmă pe Arsinoe și pe Joseph.

— Marea Preoteasă nu e mulțumită de tine, regina mea, spune Rho în urechea Mirabellei. Nu trebuia să fugi.

LACUL STARFALL

Luca se întâlnește cu Sara Westwood pe malul lacului Starfall. Acesta se află departe de Rolanth, e un lac mare, mai degrabă lat decât lung. De aici izvorăște râul Blue Heron și aici au adus-o pe Mirabella s-o vadă prima oară pe Luca. E cam departe pentru un ceai și un prânz răcoritor, dar măcar aici sunt mai puține urechi lipite de ușa, ca să asculte ce vorbesc.

Sara o salută pe Marea Preoteasă, apoi face o plecăciune. În ultimul an, părul ei a încărunțit mai tare, iar în colțul ochilor i-au apărut riduri fine. După Ascensiune, Sara va fi probabil o simplă bătrână.

— N-a venit nicio veste? întreabă ea.

— Nimic, deocamdată, răspunde Luca. Dar Rho o va găsi.

Sara privește în zare, peste apele reci ale lacului.

— Draga noastră Mira, spune ea cu tristețe. Nu am știut că e nefericită. Nu mi-am imaginat, când a venit la noi, că va ajunge să-și ascundă sentimentele. Dacă a pățit ceva?

— N-a pățit nimic. Zeița o protejează.

— Dar ce-o să facem? întreabă Sara. Nu știu cât timp vom mai putea păstra secretul. Servitorii încep să devină bănuitori.

— Nu vor avea nicio dovadă, odată ce Mirabella se va întoarce. Nu-ți face griji. Nu va afla nimeni că a fost plecată.

— Dar dacă Rho n-o găsește? Dacă...

Luca o prinde de braț. Dacă e ceva la care să se priceapă Marea Preoteasă, atunci asta este înăbușirea panicii. Iar Luca nu are azi timp de panică. Nu a chemat-o aici pe Sara numai ca s-o calmeze.

O ia de braț și merge cu ea spre un pâlc de brazi între care se află o piatră mare, cenușie și tocită așa de tare de vreme, încât devenise netedă ca o masă. Acolo preotesele așezaseră ceai, pâine și o supă încălzită la un foc aprins alături.

Luca își încordează mușchii oaselor bătrâne și se suie pe piatră. E

bucuroasă să vadă că nu e un urcuș greu, iar sus preotesele i-au pregătit o pernă și o pătură moale.

— Nu vrei să stai lângă mine? Să mâncăm?

— O să mănânc, spune Sara, uitându-se grav la masa din piatră. Dar nu mă așez aici, Mare Preoteasă, dacă nu te superi.

— De ce?

— Piatra asta e sacră, îi explică Sara. Preotesele elementalilor sacrificau odinioară iepurii aici, după care le aruncau inima în lac.

Luca își trece ușor mâna peste piatră. Acum nu i se mai pare o piatră obișnuită, după ce a aflat cât sânge a băut. Și e convinsă că nu numai sânge de iepure. Atât de multe lucruri de pe insula asta sunt mai mult decât par. Atât de multe locuri în care ochiul Zeiței e mereu deschis. E foarte potrivit ca Luca să aleagă un astfel de loc pentru a discuta despre sacrificiul reginelor.

Luca rupe pâinea în două și îi dă o bucată Sarei. E o pâine bună, proaspătă, cu crustă de ovăz, dar Sara nici nu mușcă din ea. O tot frământă în mână, până se fărâmițează.

— Niciodată nu m-am gândit că o să facă una ca asta, spune ea. Mereu era așa de conștiincioasă.

— Nu mereu, precizează Luca, și mestecă.

Fusese o perioadă când Mirabella nu asculta de nimeni și de nimic. Dar asta a fost demult, când nu devenise regina plină de demnitate de acum.

— Ce am putea să facem?

Luca ia o gură de ceai și își înăbușă dorința de a-i da o palmă peste față. Sara e o femeie bună și a fost prietenă cu ea ani de zile. Dar obrazul ei nu are pic de fermitate. Ar trebui o mână de fier ca să poată ține unit un Consiliu Negru condus de ea. Uneori, Luca simte milă pentru cea care îi va lua locul ca Mare Preoteasă, pentru că în sarcina ei va reveni acest lucru.

— Ce am putea să facem, repetă Luca. Într-adevăr. Spune-mi, Sara, ce știi tu despre Reginele cu Mâini Albe?

— Sunt binecuvântate, spune ea, cu o voce șovăitoare. Născute

din patru.

— Da, dar nu numai asta. Se spune că o regină are Mâini Albe atunci când surorile ei sunt ucise altfel decât prin propriile ei acțiuni. Fie înecate de moașă, înainte de a ajunge la vârsta majoratului, fie condamnate la moarte printr-un blestem, fie – spune Luca rar – sacrificate de insulă, pentru unica regină adevărată.

— Nu am mai auzit asta, spune Sara.

— E o legendă veche. Sau cel puțin așa am crezut eu, că ar fi legendă. O poveste despre Anii Sacrificiali. E așa de veche, încât nici nu e de mirare că nu am luat în seamă semnele.

— Ce semne?

— Slăbiciunea lui Arsinoe și Katharine. Puterea nesfârșită a dragii noastre Mira. Și, desigur, reticența Mirabellei de a ucide, spune Luca. Marea Preoteasă își duce mâna la frunte. Mi-e și rușine să spun că în tot acest timp am crezut că asta e o slăbiciune de-a ei.

— Nu înțeleg, spune Sara. Tu crezi că Mirabella nu vrea să ucidă pentru că e sortită să devină Regină cu Mâini Albe? Iar Arsinoe și Katharine... trebuie să fie sacrificate?

— Ele sunt sortite să fie ofrande sacre în noaptea de Revelare.

Luca începe să bată cu degetele în piatră. Loviturile au un ecou profund, ca niște bătăi de inimă.

— Astea sunt povești vechi, spune ea. Povești despre o regină care e din naștere mai puternică decât surorile ei. Singura regină adevărată născută în acel ciclu. În noaptea de Revelare, oamenii recunosc asta și le aruncă pe celelalte în foc.

Luca așteaptă, încordată. Sara nu spune nimic mult timp. Stă nemișcată, cu mâinile încrucișate pios pe burtă.

— Ar fi mult mai simplu așa, spune ea într-un târziu, iar Luca se relaxează.

Ochii Sarei sunt înnegurați, dar nu contează dacă povestea a convins-o cu adevărat. Rho are dreptate. Sara va face cum îi va cere templul.

— Nu te lăsa împovărată, spune Marea Preoteasă. Ceea ce trebuie

să fie va fi. Numai că eu aş vrea ca insula să fie pregătită. Tu întotdeauna ai vorbit cu tărie în numele templului, Sara. Cel mai bine ar fi să audă toată lumea de asta, înainte de a se întâmpla.

Sara dă din cap. Va reuşi la fel de bine să împrăştie această poveste pe cât a reuşit să creeze faima Mirabellei. În noaptea de Revelare, oamenii vor aştepta cu nerăbdare. Poate chiar se vor înarma cu pumnale ei înşişi.

Una dintre preotesele novice se apropie de ele să le umple ceştile cu ceai cald. Printre faldurile ample ale robei, Luca zăreşte lama lungă şi zimţată a pumnalelor de argint din templu. De Beltane, toate preotesele vor avea astfel de pumnale.

Nu e minciună, i-a spus Rho. În parte, e adevărat. Şi e spre binele insulei. Cineva trebuie să se ocupe de asta, dacă regina lor nu vrea.

După ceremonia de Revelare, când toţi vor fi beţi după Beltane, extaziaţi de performanţa Mirabellei, preotesele vor prelua iniţiativa şi le vor ucide pe Arsinoe şi Katharine. Le vor tăia capetele şi le vor reteza braţele din umeri. Iar când totul se va termina, vor avea o nouă regină.

CONACUL GREAVESDRAKE

Cei din familia Arron întâmpină delegația Chatworth așa cum știi ei mai bine: cu o petrecere, deși nu una mare și strălucitoare, dată în sala de bal din nord. Sunt destule lucruri strălucitoare, dar petrecerea dată în cinstea tânărului Chatworth se vrea mai degrabă o primă întâlnire între regină și un potențial rege-consort. Această întâlnire va avea loc în mica sufragerie de la etaj, unde e mai multă intimitate. Și unde Katharine poate fi așezată chiar în mijloc, ca o podoabă centrală.

E incitant să pregătești iar casa pentru petrecere, s-o umpli iar de oameni. Vărul Lucian a venit cu servitori de acasă și, de câte ori o vede pe Katharine pe coridoare, face o plecăciune. Are un zâmbet ciudat când se înclină, iar ea nu își dă seama dacă e vesel sau batjocoritor.

Din păcate, revenirea oamenilor la conac înseamnă și revenirea lui Genevieve, care e plină de resentimente din cauza exilului suportat. E sora cea mică și nu îi place deloc când Natalia o exclude, iar de când s-a întors vrea să se implice în toate aspectele planificării.

— Mă doare și acum scalpul de la atâtea împletituri, spune Katharine, rezemându-se de Pietyr.

Se ascuseseră printre rafturile de cărți, pentru că, de când venise Genevieve, biblioteca era singurul loc în care puteau fi singuri.

— Și pe biata Giselle o dor probabil mâinile, continuă ea. Genevieve nu e mulțumită niciodată de părul meu.

— Părul tău e superb, spune Pietyr. E perfect.

Genevieve poruncise codițe peste codițe și cocuri peste cocuri. Cerase pietricele de jais și perle în păr, ca apoi să le dea jos. Și asta numai ca să spună în final că are gâtul prea subțire și că mai degrabă și-ar lăsa părul liber, ca să nu se vadă.

— Uneori, am senzația că-și dorește să pierd, șoptește Katharine.

— Nu o mai băga în seamă, îi spune Pietyr și o sărută pe tâmplă, unde are o zgârietură roșie și dureroasă. După ce curtezanul pleacă, Natalia o s-o trimită iar în casa de la oraș. N-o s-o mai vezi până la Beltane.

Ea se răsucesce în brațele lui ca să-l sărute.

— Trebuie să-l săruți exact așa pe tânărul Chatworth, spune el. O să fie dificil să găsești momentul potrivit la această petrecere, mică și prost organizată. Dar o să fie totuși un moment când veți fi singuri.

— Și dacă n-o să-mi placă de el?

— Poate o să-ți placă mai târziu. Dar chiar dacă nu-ți place, n-are importanță. Tu ești regina și trebuie să ai mai mulți pretendenți.

Îi atinge ușor obrazul și îi ridică bărbia spre el. Nu va permite să existe vreun delegat fermecat de Mirabella. Și nici Katharine nu trebuie să permită asta.

William Chatworth jr. arată destul de bine. Nu e la fel de frumos ca Pietyr, dar are umeri puternici, o linie fermă a obrazului și părul foarte scurt, de culoarea nisipului ud. Ochii lui căprui nu au o nuanță ieșită din comun, dar sunt lipsiți de ezitare, chiar și acum, când stă la masă în mijlocul toxicilor.

A venit singur, fără mama și chiar fără tatăl său, doar cu doi servitori ca escortă. Din încordarea care i se citește pe față, nu a fost ideea lui. A fost aruncat în bârlogul lupilor. Dar sunt case mai periculoase în care ar fi putut nimeri un continental. Mulți dintre membrii familiei Arron au păstrat relații strânse cu fostul rege-consort. Dintre toate familiile de pe insulă, sunt singurii care cunosc cât de cât continentul și obiceiurile de acolo.

În afară de o plecăciune țeapănă și de formula de prezentare, altceva nu i-a spus lui Katharine. Și-a petrecut toată seara discutând cu vărul Lucian, dar din când în când, atunci când Katharine se uită la el, vede că e cu ochii la ea.

Masa e servită: medalioane rozalii de carne, cu crustă bine făcută,

și câte o felie aurie de tartă de cartofi. Neotrăvite, evident. Cei din familia Arron fac tot ce le stă în putință să pară impresionați, dar numai cei într-adevăr flămânzi chiar mănâncă.

Genevieve o ia de braț pe Katharine, înfigându-și degetele adânc în carnea ei.

— Nu te îndopa ca un porc, spune ea, doar fiindcă nu are otravă.

Și ca să se facă înțeleasă mai bine, îi răsuțește pielea din adâncitura cotului. E așa de dureros, încât Katharine e gata să țipe. Mâine va avea acolo o vânătaie neagră pe care va trebui s-o acopere cu mănuși și cu mâneci lungi.

Vizavi de ea, Pietyr privește cu fălcile încleștate. Pare gata să sară peste masă ca s-o strângă de gât pe Genevieve. Katharine îi prinde privirea, iar el pare să se relaxeze. Avea dreptate, până la urmă. Doar până pleacă tânărul Chatworth. Apoi Genevieve va fi din nou exilată.

După ce se încheie masa, adică după ce toată lumea a mișcat mâncarea încolo și-ncoace pe farfurie, ca să pară că au mâncat, Natalia îi poștește pe toți în salon. Edmund îi servește cu o băutură, care e probabil otrăvită, pentru că toți se reped la ea ca niște păsări de pradă. O servitoare aduce o tavă de argint pe care se află o sticlă verde și două pahare: ceva special pentru regină și curtezanul ei.

— Le iau eu, spune Katharine.

Apucă sticla de gât, paharele de picior. În partea cealaltă a camerei, vărul Lucian o vede venind și se îndepărtează de tânărul Chatworth cu o plecăciune.

— Nu vrei să bei ceva, William junior? îl întreabă ea.

— Desigur, regină Katharine.

Ea toarnă pentru amândoi, iar șampania face bule și sfârâie ușor.

— Poți să-mi spui Katharine, dacă vrei, spune ea. Sau chiar Kat. Știu că titlul ăsta e cam incomod.

— Nu sunt obișnuit să-l folosesc, replică el. Trebuia să fi făcut repetiții.

— O să ai destul timp pentru asta.

— Și, te rog, spune-mi Billy. Sau William. Unii dintre invitați au început să-mi spună Junior, dar nu aș vrea să fiu numit așa.

— E un obicei ciudat să numești un copil la fel ca pe tată. E ca și cum părintele speră ca într-o zi să-i moștenească și corpul.

Încep amândoi să râdă.

— După tata, dacă numele e bun, se poate folosi de nenumărate ori, spune el.

Katharine râde. Se uită prin cameră.

— Toată lumea se uită la noi și se prefacă că nu ne bagă în seamă. Dacă aș fi avut de ales, nu ne-am fi întâlnit așa.

— Nu? Dar cum ai fi preferat?

— Undeva pe o alee, într-o zi frumoasă de primăvară. Călare, ca să-ți poți demonstra curajul, prinzându-mă din urmă.

— Nu ești convinsă că dacă am venit aici singur am destul curaj?

— Ai dreptate, spune ea. Cu siguranță arată curaj din partea ta.

El e agitat și bea repede. Katharine îi umple din nou paharul.

— Familia Arron locuiește aici de mult timp, spune el, iar Katharine dă din cap.

Familia Arron și-a înfipt adânc rădăcinile la Greavesdrake. Și nu numai cu otrava și cu picturile lor morbide de pe pereți – naturi moarte cu bucăți de carne și flori hăcuite, sau șerpi negri încolăciți în jurul unor nuduri. Au pătruns în însăși esența casei. Acum, fiecare fărămă de lemn sau de umbră e o parte din ei.

— Desigur, casa străveche a familiei Arron este în Prynn, spune Katharine. Conacul Greavesdrake este de drept casa reginei și a însoțitorilor ei, care se schimbă în funcție de regină.

— Adică, dacă Arsinoe devine regină, aici ar veni să locuiască cei din familia Milone?

Billy se oprește brusc, de parcă ar fi fost instruit să nu rostească numele surorilor ei.

— Da, răspunde Katharine. Crezi că le-ar plăcea? Crezi că li s-ar potrivi?

— Nu, răspunde el și ridică ochii spre plafoanele înalte și spre

ferestrele mari, acoperite cu draperii de catifea. Cred că le-ar plăcea mai mult să instaleze niște corturi în curte.

Katharine izbucnește în râs. Un râs adevărat, apoi, simțindu-se cumva vinovată, se uită spre Pietyr. El stă retras într-un colț, prefăcându-se interesat de problemele consiliului, expuse de Renata Hargrove și Margaret Beaulin, dar în realitate urmărind-o pe Katharine, plin de gelozie. Ea n-ar vrea să gândească așa, dar ar fi mult mai simplu dacă Pietyr nu ar fi acolo.

— Billy, spune ea, nu vrei să vizitezi casa?

— Mi-ar face plăcere.

Nimeni nu obiectează când ies împreună pe hol, deși o clipă se face liniște în toiul conversației oricum purtate în surdină. În clipa în care scapă din salon, Katharine oftează adânc, ușurată. Când continentalul se uită curios la ea, se îmbujorează.

— Uneori mi se pare că e așa de multă ceremonie, că îmi vine să urlu, spune ea.

El zâmbește.

— Înțeleg.

Ea nu prea crede. Dar va înțelege destul de curând. Tot festivalul Beltane e o înșiruire de ritualuri: Vânătoarea, Debarcarea și apoi Revelarea. Bietul lui creier de continental se va chinui mult să țină minte toate regulile de etichetă.

— Presupun că nu ai cum să scapi de ceremonii, spune el. Nici măcar de întâlniri de genul ăsta. Câți curtezani vei primi, regină Katharine?

— Nu știu, răspunde ea. Altădată erau mulți. Acum Natalia crede că vor fi doar șase sau șapte.

Dar chiar și atâția i se par mulți, când se gândește la Pietyr. Cum poate să-i ceară să stea deoparte și s-o privească? El spune că așa vrea el, dar ea știe că minte.

— Nu pari prea încântată, spune Chatworth. Am impresia că niciuna dintre regine nu vrea să fie curtată. Fetele din orașul meu ar fi nebune de bucurie să aibă atâția pețitori.

Katharine încearcă să zâmbească. A început să facă greșeli, lăsându-l să fie atras de Mirabella și de cei din familia Westwood. Se apropie fără tragere de inimă și întinde capul spre el.

Când îl sărută, îi simte buzele calde. El răspunde la sărut, iar ea e gata să se retragă. N-o să se piardă niciodată în sărutul lui așa cum se pierde în sărutul lui Pietyr. N-are rost nici măcar să spere. Va avea multe momente ca ăsta când va fi regină. Momente lipsite de pasiune, de care va trece urlând în sinea ei, până când se va putea întoarce la Pietyr.

— A fost foarte plăcut, spune Chatworth.

— Da. A fost plăcut.

Își zâmbesc stânjeniți. El nu pare prea convins de ce spune, la fel ca ea. Dar se apropie totuși din nou, ca s-o mai facă o dată.

WOLF SPRING

— O urăști, nu-i așa? întreabă Joseph, stând cu Arsinoe la masa din bucătăria familiei Milone, în timp ce Madrigal îi curăță runele proaspăt incizate.

Acum are rune până la încheietură, iar pe interiorul fiecărui braț sunt răni de la tăieturile făcute pentru colectarea sângelui.

— Adică, pe Mirabella? Normal c-o urăsc.

— Dar de ce? Când nici măcar n-o cunoști?

Atunci, în pădure, când Mirabella i-a întins mâna, Arsinoe a fost gata să creadă altceva. Dar apoi au apărut preotesele acelea, care semănau mai degrabă cu niște soldați decât cu niște slujitoare ale templului, și tot ce a crezut în clipa aia a dispărut. Sora ei e înșelătoare și puternică. S-a apropiat foarte mult de ea. A trebuit să vină toți soldații ăia ca s-o țină în frâu. S-o împiedice să fure startul, omorându-și mai devreme surorile.

— Nu mi se pare deloc ciudat, spune Arsinoe. Nu înțelegi? Trebuie să fie doar una dintre noi. Trebuie să fie ea. Toată viața n-am auzit altceva decât că trebuie să fie ea. Că eu trebuie să mor, ca să fie ea regină. Că eu nu valorez nimic, din cauza ei.

Din partea cealaltă a bucătăriei, Cait aruncă cu un prosop peste umăr, alungându-și cioara, care zboară în altă cameră, de unde revine cu un borcan de alifie. Aterizează pe masă și îl trânteste acolo.

— Eu nu pun mâna pe asta, spune Madrigal. E unsuroasă și miroase urât.

— Atunci o fac eu, spune Cait iritată și o gonește pe fiică-sa cu același prosop cu care alungase cioara.

Atingerea lui Cait e destul de brutală când îi unge rănilor cu alifia aceea. E brutală fiindcă e îngrijorată, dar nu spune nimic. Nimeni nu a spus nimic despre faptul că Arsinoe folosește magia joasă. De când l-a adus acasă pe Joseph, până și Jules și-a ținut gura.

Nu e în firea lui Cait să tacă. Dar n-ar rezolva nimic dacă ar certa-o pe Arsinoe. A fost prea mult timp răsfățată și acum face ce vrea.

— Ar trebui să le lași puțin la aer. Și abia apoi să le bandajezi iar.

Cait mai reține o clipă mâna lui Arsinoe, apoi o bate ușor cu palma și o pune pe masă. Arsinoe se încruntă. Toți cei din familia Milone o iubesc, dar așa cum iubește cineva un blestemat. Numai Jules s-a purtat altfel. Iar acum și Madrigal.

— Presupun că nu mai contează că nimic din toate astea nu se întâmplă din vina Mirabellei, spune Joseph, iar Cait îl plesnește cu prosopul.

— N-o mai apăra atâta pe regina aia, Joseph Sandrin! izbucnește ea.

— Dar mi-a salvat viața.

— Și asta-i de ajuns să-ți cumpere loialitatea? îl întreabă Cait, iar Arsinoe și Joseph zâmbesc.

El se ridică în picioare când Jules intră în cameră. Se apleacă și o sărută pe Arsinoe pe frunte.

— Și tu m-ai salvat, spune el. Tu m-ai găsit. Îi pune mâna pe umăr. Dar nu mai vreau să văd alte tăieturi pe mâinile lui Jules, ai înțeles?

— Nici dacă dispari iar?

— Nici atunci.

Ea e indignată.

— Zici că ești un acolit al templului.

— Poate. Dar sunt alte lucruri mai rele decât să pari un acolit al templului.

Arsinoe nu o mai vede pe Jules decât mult mai târziu, când aceasta se strecoară în dormitor, cu Camden după ea. Dacă n-ar fi felul trist în care puma își târăște coada, poate că nu și-ar fi dat seama niciodată că s-a întâmplat ceva.

— Jules? Abia acum ai venit?

— Da. Te-am trezit?

Arsinoe se ridică în fund și pipăie pe masa de lângă pat, căutând chibriturile. Aprinde lumânarea ca să-i vadă chipul tulburat.

— Oricum, nu am dormit prea bine, spune ea și întinde mâna spre Camden, dar felina doar mârâie. Ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu știu. Jules se suie în pat fără să se dezbrace. Am impresia că s-a întâmplat ceva cu Joseph.

— Cum adică?

— E cu totul altfel de la accident.

Jules se reazemă tăcută de perne, Camden se întinde lângă ea și își pune labele mari pe umărul ei.

— Tu ce crezi? începe ea. Crezi că s-ar fi putut întâmpla ceva cu sora ta?

— Cu sora mea? repetă Arsinoe.

Jules nu le spune niciodată așa celorlalte regine. Acum sună aproape acuzator, deși lui Arsinoe nu îi vine să creadă că Jules gândește în felul acesta.

— Nu. Niciodată. E numai imaginația ta.

— Nu scapă niciun prilej să nu spună ceva despre ea, zice Jules.

— Asta pentru că l-a salvat.

— Au fost împreună două nopți.

Arsinoe simte că în stomac i se formează un ghem nesuferit. Ar vrea ca Jules să nu mai vorbească despre asta. Nici nu vrea să știe.

— Asta nu înseamnă nimic. Probabil ea... probabil se folosea de el ca să mă găsească pe mine. Poate chiar ea a trimis furtuna.

— Poate, spune Jules.

— Ai vorbit cu el? o întreabă Arsinoe, dar Jules clatină din cap. Atunci vorbește. Sunt convinsă că o să-ți spună că nu s-a întâmplat nimic. Joseph te-a așteptat atâția ani. Niciodată nu ar...

Arsinoe se oprește și se uită spre hol, unde e camera lui Madrigal. Când Joseph a venit acasă, ele pregătiseră o vrajă. Cu sângele ei, cu mai multe lucruri legate strâns. Dar ea distrusese acel talisman înainte ca vraja să fie încheiată. Sau cel puțin așa credea.

— Dormi, Jules, spune Arsinoe și apoi stinge lumânarea.

Dimineată o să te simți mai bine.

În noaptea aceea, niciuna dintre ele nu doarme bine. Jules se luptă cu Camden pentru spațiu, mârâind și împingându-se una pe alta cu labele și genunchii. Arsinoe ascultă multă vreme fâsăitul așternuturilor. Când, în sfârșit, închide ochii, îl visează pe Joseph, înecându-se într-o mare roșie ca sângele.

Dimineata, Cait le trimite pe Arsinoe și pe Jules în oraș, cu ordin să-și găsească niște haine potrivite pentru festival. „Rochii”, precizase ea, cu o strâmbătură. Cait, ca și Arsinoe, nu vede rostul rochiilor elegante. În afară de hainele cafenii și verzi de lână cu care se îmbracă în gospodărie, nu mai are nevoie de nimic. Dar chiar și ea va trebui să poarte rochie. Festivalul Beltane de anul acesta va fi primul la care va merge bătrâna de când s-a născut Jules. Toți membrii familiei Milone trebuie să meargă, ca însoțitori ai lui Arsinoe. Beltane, obișnuiește să spună Cait, este pentru cei tineri sau pentru cei cu obligații.

— Mergem întâi la Joseph? întreabă Arsinoe.

Jules încrețește nasul.

— Să-l convingem să vină cu noi la cumpărături?

— Nu văd de ce trebuie să suferim singure. Aș putea proba cu el niște jachete, și apoi să mergem la *Murrow's* ca să ne dea afară fiindcă am mâncat picioare de crab. O să fie superb.

— Bine, spune Jules. Oricum, cu barca nu iese.

Joseph nu va mai ieși multă vreme cu barca. Nimeni nu-l mai lasă cu barca, după ce erau gata să-l piardă când abia se întorsese. În primul rând mama lui. Îi pedepsise pe amândoi, și pe Joseph, și pe Jonah, să lucreze de acum pe șantierul de construcții. Nici măcar Matthew nu avea voie să iasă prea departe cu *Whistler*, deși asta însemna să-și sacrifice cele mai bune partide de pescuit.

Arsinoe inspiră aerul dimineții. În Wolf Spring a început dezghețul. În curând, copacii vor înmuguri și toată lumea va fi mai veselă.

— Stai, Jules! Arsinoe!

O cioară mică și neagră se rotește deasupra capetelor lor și apoi bate de două ori din aripi în fața lui Jules.

— Aria! țipă Jules, enervată.

Camden se dă puțin înapoi, să-și ia avânt, gata să înhațe pasărea, dar cioara este prea rapidă și reușește să se întoarcă, aterizând la picioarele lui Madrigal.

— Vin și eu cu voi, spune ea.

Arată foarte bine, îmbrăcată cu o rochie albastru-deschis, cu cizme înalte, maronii. Părul încrețit îi atârnă în bucle ușoare pe umeri. Are pe braț un coș învelit cu o pânză albă. Arsinoe simte miros de pâine proaspătă.

— De ce? întreabă Jules.

— Pentru că mă pricep la rochii mai bine decât oricare dintre voi, spune ea. Și e o zi mult prea plăcută ca să stau în casă.

Jules și Arsinoe se uită una la alta și oftează. După noaptea aceea prost dormită, niciuna nu are energie suficientă să se certe.

Pe Joseph îl găsesc stând de vorbă cu Matthew pe puntea lui *Whistler*.

— Ia te uită, spune Matthew, cu un zâmbet larg. Trei dintre fetele noastre favorite.

— Matthew Sandrin, spune Jules, aruncând o privire către mama ei. Ești mult prea politicos.

Dar zâmbește când Joseph sare jos și o trage spre el.

— Sunt tare drăguți, spune Madrigal.

— Într-adevăr, deși nu m-ar deranja să nu fiu martor la asta, spune Matthew și îi aruncă în cap lui Joseph un colac de frânghie.

— Am venit să ți-l luăm, spune Arsinoe.

— Și ce-mi dați în schimb? Plăcuta voastră companie, cât timp aduc eu plasele cu crabi?

Arsinoe se îmbujorează. Matthew Sandrin e singurul băiat care a reușit vreodată s-o facă să roșească. Ce mult o invidia pe mătușa Caragh, chiar și când era mică.

— Poate o să fii mulțumit să primești asta la schimb. Madrigal îi întinde coșul: Pâine proaspătă de ovăz și niște șuncă afumată. Două roșii coapte culese acum din seră. Cele mai bune. Eu le-am copt.

Matthew se apleacă peste bord, să ia coșul.

— Mulțumesc, spune el. Nu m-aș fi așteptat.

— O să vin mai târziu după coș, spune Madrigal. Durează mult cursa ta?

— N-are cum să dureze, când mama stă cu ochii pe mine.

— Hai! Jules le face semn cu mâna. Dacă terminăm repede cu asta, avem timp și de un ceai la Luke.

Destinația lor este *Murrow's Outfitters*, singurul loc unde se pot găsi rochiile de festival potrivite pentru o regină.

— Poate una de-astea cu dantelă? sugerează Joseph, după ce au intrat, iar Arsinoe apucă mâneca rochiei.

— Danteluță, dantelea, rostește ea cântat, ca să-ți trag una cu ea.

— Bine, deci nu din dantelă.

Dar nu prea au de ales. Toate rochiile de acolo sunt simple, de bumbac, în nuanțe de albastru și verde.

— Ție nu-ți trebuie nimic? îl întreabă Arsinoe pe Joseph și îi pune o haină în dreptul pieptului. Poate pentru Vânătoare.

— Pentru festival, vrei să spui, intervine Madrigal. Naturaliștii nu poartă cămăși la Vânătoare. Merg cu pieptul gol, pictați cu simbolurile noastre. Cum este primul tău Beltane, Jules, ai face bine să te gândești la niște simboluri frumoase pentru Joseph. Zâmbește și îi întinde o rochie, dar Jules o dă deoparte. Vine și Matthew la Vânătoare anul ăsta? întreabă Madrigal.

— Nu știu, răspunde Joseph. Poate da. Poate nu. El spune că Vânătoarea e pentru tineri.

— Dar Matthew nu e bătrân! Mai mult de treizeci de ani nu are!

Joseph o strânge de mână pe Jules. Matthew are doar douăzeci și șapte de ani. E de o vârstă cu Luke. Dar Luke pare mult mai tânăr. El nu a trecut prin suferințele lui Matthew. Prin pierderile lui. Probabil că lui Matthew anii i s-au părut foarte lungi după ce i-au

luat-o pe Caragh.

— Mă duc să vorbesc cu vânzătorul, anunță Joseph. Poate mai au niște haine aduse din Indrid Down, dacă groaza de haine otrăvite nu a pus stăpânire pe toți.

— Mie nu mi se pare schimbat, îi șoptește Arsinoe lui Jules, după ce el se îndepărtează.

— Poate ai avut dreptate, spune Jules.

— Ce-ar fi să-l iei cu tine și să ieșiți un pic? Oricum nu avem noroc aici.

— Sigur? Jules aruncă o privire spre mama ei. Pot să stau și eu.

— Du-te, spune Arsinoe și se strâmbă la o rochie de dantelă cu fundițe negre. Așa o să fii martoră la rușinea mea doar la Debarcare, la fel ca toată lumea.

Jules o împinge ușor în umăr, cu afecțiune, iar Arsinoe se uită după ea, cum îi șoptește ceva lui Joseph, la ureche, prostioare de îndrăgostiți, pe care ea nu își imaginează că le-ar putea spune vreodată.

Evident că Jules se înșală. Poate că Joseph s-o mai fi uitat la alte fete, dar în inima lui a fost una singură. Numai că atunci când cei doi ies din magazin, Arsinoe vede prin geam expresia vinovată a lui Joseph.

— Arsinoe? Ce s-a întâmplat? întreabă Madrigal.

— Nimic, spune ea, dar o apucă de mână. Vraja aceea, de sub copaci, când Joseph a venit acasă... Aia n-a avut niciun efect, a fost distrusă, nu-i așa?

— Nu știu, răspunde Madrigal. Eu ți-am spus să nu o arunci în foc.

Nu-i spusese să nu o ardă, își amintește Arsinoe în timp ce merg pe stradă către piață, la librăria Gillespie. Nu spusese decât că ar fi fost mai bine să nu facă asta, dar talismanul era deja ars.

Magia joasă își va arăta colții. De câte ori auzise asta și de la câte persoane? De la Jules și de la Cait. Și de la Caragh, demult.

— Dacă le-am făcut cumva rău? întreabă ea. Dacă Joseph și Jules

o să aibă de suferit?

— Și dacă ai făcut, acum e prea târziu, răspunde Madrigal. Își va urma cursul oricum. Indiferent ce e, trebuie să suportăm. O împinge ușor pe Arsinoe, în joacă, și spune: Jules a mea e îndrăgostită și fericită. Îți faci griji degeaba.

Dar Arsinoe nu se mai poate gândi la altceva cât timp Luke le servește cu ceai, chiar dacă făcuse o prăjitură minunată cu mac și niște sandviciuri cu pui. Când Madrigal se scuză, spunând că vrea să meargă la docuri, să vadă ce a prins Matthew, Arsinoe aproape că nu o aude.

— Știi, începe Luke, și din felul în care răsuțește penele din coada lui Hank, Arsinoe își dă seama că se gândește de mult timp să-i spună, toate căutările astea la *Murrow's* sunt pierdere de vreme, când eu aș putea să-ți fac ceva de două ori mai frumos decât rochiile făcute de croitorii lui.

Arsinoe se uită la el și zâmbeste larg.

— Luke, asta-i genial, spune ea. Chiar vreau să-mi faci cea mai frumoasă rochie văzută vreodată. Numai că trebuie s-o faci pe măsura lui Jules.

Jules și Joseph stau pe malul iazului Dogwood, pe un buștean mare, uscat, în timp ce Camden dă ușor cu laba în bucățile de gheață care se topec, ca să-și lingă apoi apa de pe labă. Acum, odată cu dezghețul, lacul nu mai e așa de frumos ca iarna. E plin de mâl și noroi și miroase a plante putrezite. Dar e tot locul lor, același loc unde se ascundeau și când erau copii.

— Nu cred că Arsinoe va găsi vreodată o rochie care să-i placă, spune Joseph. Ia de jos o crenguță îmbibată de apă și o aruncă drept în mijlocul lacului. Și dacă va găsi, adaugă, nu știu dacă va reuși Cait s-o convingă s-o poarte.

— Nu cred că are vreo importanță, spune Jules, dacă nu va putea să demonstreze vreun har de Revelare. Ieri am întrebat-o ce vrea să facă atunci și mi-a zis că are de gând să taie un pește. Să facă fileuri.

Joseph începe să râdă.

— Asta-i Arsinoe a noastră.

— Uneori e insuportabilă.

Joseph îi ia mâna și o sărută. Acum nu mai are nevoie de bandaje. Tăieturile pe care le-a făcut Arsinoe cu vraja aceea s-au vindecat. Dar tot mai păstrează pansamentele, la fel cum Arsinoe își acoperă mâna și brațul când merg în oraș.

— Madrigal ar trebui strânsă de gât că a băgat-o în povestea asta, spune Joseph.

— Da, așa ar trebui, încuviințează Jules. Deși acum nu mă mai deranjează așa de mult, fiindcă asta te-a adus acasă. Și, în plus, i-a dat speranțe și lui Arsinoe. E bine că e protejată și așa, până când va căpăta adevăratul har.

— Nu ăsta ar trebui să fie rolul tău și al pumei tale?

Așa spune toată lumea. Jules și Camden au fost mult timp gardienii reginei. Și vor continua să fie până la final, oricare ar fi finalul.

— Totuși, nu mai are așa mult timp. Trebuie să se gândească la ceva, și nu la orice, la ceva măreț. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Beltane.

Joseph se uită în pământ.

Ea și Joseph plănuiseră să fie împreună în prima noapte a festivalului. Deja se apropiaseră foarte mult, în dormitorul lui sau înghesuiți pe salteaua din cabina acelei corăbii continentale, dar Jules a vrut să mai aștepte. Ea e Prunc Beltane și, nu știe de ce, dar mereu s-a gândit că prima noapte cu Joseph trebuie să fie de Beltane.

— Știu că nu îți place să vorbești despre asta, spune Joseph. Dar te-ai gândit vreodată ce o să se întâmple dacă Arsinoe va pierde? Cum va fi viața ta?

Jules smulge de lângă buștean niște tulpine de ierburi uscate și începe să le răsucescă. El nu a spus „dacă va muri”. Dar la asta se referă. Într-un fel, Jules își imaginase în sinea ei că dacă Arsinoe va

muri, atunci va găsi o cale să moară alături de ea. Că ar trebui să lupte acolo, lângă ea.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Dar m-am gândit. Parcă nu are niciun sens să mergem mai departe după asta. Dar vom merge. Presupun că o să preiau controlul casei. Câmpurile și livada. Zeița știe că Madrigal nu are de gând s-o facă.

— Poate o va face. N-ai de unde să știi. Și așa ai fi liberă să te gândești și tu la altceva.

— La ce altceva?

— Jules, acolo e o lume întreagă.

— Te referi la continent, spune ea.

— Nu e așa de rău. Anumite lucruri sunt uimitoare.

— Tu ai vrea... să te întorci acolo?

— Nu, spune Joseph și o ia de mână. Nu m-aș întoarce acolo niciodată. Decât cu tine. Ce încerc eu să spun e că... dacă lumea noastră de aici dispare, am putea s-o luăm de la capăt acolo. Joseph lasă capul în jos. Nu știu de ce m-am apucat să vorbesc despre asta. De ce mă gândesc la asta.

— Joseph, spune ea și îl sărută pe ureche, ce s-a întâmpla!?

— Nu vreau să te mint, Jules. Dar nici nu vreau să te rănesc. Se ridică brusc și se apropie de malul lacului, apoi continuă, cu spatele la ea: S-a întâmplat într-adevăr ceva în noaptea aceea când m-a salvat Mirabella. Își înfundă mâinile în buzunare și se uită fix la apă. Aproape mă înecasem, spune. Eram înghețat. Deliram. Joseph se oprește și înjură încet. Of, Jules, nu vreau să crezi că încerc să găsesc scuze.

— Scuze pentru ce? întreabă Jules încet.

Se întoarce cu fața către ea.

— La început deliram, spune el. Poate chiar și când a început totul. Dar pe urmă nu mai deliram. Și ea era acolo, eu eram acolo și...

— Și, ce?

— Nu am vrut să se întâmple asta, Jules.

Poate că nu. Dar s-a întâmplat.

— Jules? O, Doamne, Jules, spune ceva.

— Ce-ai vrea să spun? îl întreabă ea.

Îi e greu și să gândească. Are impresia că e complet amorțită, la fel de inertă ca și bușteanul pe care stă. În poală simte ceva cald care o apasă. Capul greu al lui Camden. Din gât scoate un mârâit la adresa lui Joseph.

— Fă-mă în toate felurile. Spune-mi că sunt tâmpit. Spune-mi... spune-mi că mă urăști.

— N-aș putea să te urăsc vreodată, răspunde ea. Dar dacă nu pleci în clipa asta, puma mea îți va sfâșia gâtul.

ROLANTH

— Vino de la geam, Mira, spune Luca. Și probează asta. Mirabella mai privește o clipă faleza din Blackway, unde ea și Bree făceau întreceri când erau mici. Când au crescut, lui Bree nu i-a mai plăcut, dar ei i-a plăcut mereu. Dragostea ei pentru vânt și spații deschise o aducea adesea pe stâncile acelea. Cel puțin înainte, când nu era încuiată în casă.

— De ce? întreabă Mirabella. Nu e mare lucru, pot să fie strâmtate. O să-mi vină.

Luca lasă hainele jos. Sunt cele pe care le va purta Mirabella în noaptea de Revelare. Două fâșii negre de pânză, cusute, care vor fi înmuiate și răsînmuiate în fiertură de plante și extracte, care le va face rezistente în fața flăcărilor.

Pentru că la Ceremonia de Revelare, ea va face un dans al focului.

— Și ce fel de muzică o să fie? întreabă ea. Coarde? Flaute?

— Tobe, răspunde Luca. O să fie un șir întreg de tobe mari, de piele. Care vor alcătui un ritm ca niște bătăi de inimă.

Mirabella dă din cap.

— O să fie superb, continuă Luca; aprinde lampa cu o lumânare lungă, și nu o acoperă. Ceremonia se ține noaptea, iar focul va străluci portocaliu. Toți ochii vor fi îndreptați asupra ta.

— Bine, spune Mirabella.

— Mira, oftează Luca. Ce s-a întâmplat cu tine?

Tonul Marii Preotese este compătitor. Dar e și frustrat, ca și cum nu poate pricepe de ce Mirabella nu e fericită. Ca și cum Mirabella ar trebui să fie bucuroasă că e captivă în casă, recunoscătoare că nu a fost biciuită în piața publică.

Dar, deși a aflat ce s-a întâmplat pe drum, că și-a întâlnit sora și că i-a întins mâna, Luca nu știe chiar tot. Nu știe că Mirabella a întâlnit și un băiat și că întâlnirea aceea i-a frânt inima. Și nu știe că, pentru o fracțiune de secundă, a văzut în ochii lui Arsinoe un licăr

de încredere.

— Unde e Elizabeth? întreabă ea. Ai promis că n-o izgonești de aici.

— Nu am izgonit-o, spune Luca. Nu pentru totdeauna. O să se întoarcă în curând, după ce își ispășește pedeapsa.

— Vreau s-o văd imediat ce se întoarce.

— Desigur, Mira. Și ea o să vrea să te vadă. A fost foarte îngrijorată.

Mirabella își strânge buzele. Da, Bree și Elizabeth au fost foarte îngrijorate. Și devotate. Nu au trădat-o nici după ce au primit zeci de lovituri de bici pe spate. Trebuia să-și dea seama că așa se va întâmpla. La fel cum trebuia să-și dea seama că Elizabeth va fi condamnată de templu drept complice, când îi vor găsi pelerina albă la ea. Mirabella a spus că i-a furat-o fără ca ea să-și dea seama. N-a crezut-o nimeni.

Ar fi trebuit să găsească o modalitate de a le proteja. O să-i fie greu să dea ochii cu Elizabeth când se va întoarce. Așa cum îi va fi greu s-o vadă pe Arsinoe la Beltane, fără să-i poată spune că totul fusese o greșeală. Mirabella face o grimasă. Gândul la ce urmează o face să simtă o gheară în piept. Singura ei alinare este retrăirea nopților petrecute cu Joseph, dar până și amintirea asta o întristează, pentru că el iubește pe altcineva.

— A fugit la ea, șoptește, fără să-și dea seama că vorbește cu glas tare. Ca și cum n-o mai văzuse de o sută de ani.

— Cum? Mirabella, ce spui? întreabă Luca.

— Nimic.

Întinde mâna spre căldura flăcării din lampă. O mișcare cu degetul și focul sare din fitil pe mâna ei. Luca vede cu încântare cum flacăra îi urcă pe mână, pe braț, ca un vierme ciudat. Așa va începe totul. Încet și cald. Tobele îi vor răsună în urechi. Focul se va întinde spre ea și ea îl va îmbrățișa, îl va lăsa să alerge pe trupul ei, în timp ce se va învărti cu brațele deschise. Se va înfășură în el ca în lanțuri și îl va lăsa să ardă. Poate îi va arde și iubirea pe care o

poartă în inimă pentru surorile ei.

Câteva zile mai târziu, Mirabella se plimbă prin pădurile de lângă casa Westwood, când aude o ciocănitore bătând în copac. Se uită în sus. E o moțată mică, cu pene negre și albe. Poate e Pepper. Se gândește că e chiar Pepper, deși pentru ea toate ciocănitorele sunt la fel.

— Nu te abate de la drum, regină Mirabella.

Una dintre preotesele din escortă o împinge înapoi pe cărare. Ca și cum ar fi încercat să fugă, când e înconjurată din toate părțile. Acum sunt șase în escortă, toate tinere și vânjoase. Când vântul le ridică poalele pelerinilor, oribilele lame lungi și zimțate ale pumnalelor strălucesc. Oare preotesele or fi fost tot timpul înarmate cu ele? Mirabella crede că nu. Cu siguranță nu toate și nu mereu. Acum se pare că fiecare preoteasă inițiată umblă înarmată.

— Cum s-au schimbat lucrurile! remarcă ea.

— S-au schimbat, într-adevăr, spune preoteasa. Din vina cui, oare?

În fața ei, pe deasupra copacilor, se vede țigla acoperișului de la casa Westwood, plină de paratrăsnete ca niște fire zbârlite de păr. Abia așteaptă să intre în casă. Cel puțin acolo poate să se plimbe singură pe coridoare. Poate îi va duce Sarei o ceașcă de ceai, în semn de pace. Sara a fost teribil de speriată când ea a fugit. Acum sunt așa de multe fire albe în cocul ei! Când Mirabella s-a întors, a strâns-o în brațe cu putere.

— Mira!

Bree fuge spre ea, pe cărare, cu cozile ei castanii fluturând. Are ochii roșii, ca și cum ar fi plâns.

— Bree? Ce s-a întâmplat?

Bree o îmbrâncește cu umărul pe preoteasa de lângă ea și o prinde pe Mirabella de mână.

— Nimic, spune ea.

Dar nu se poate preface. Fața ei se strâmbă.

— Bree, ce e?

— Elizabeth, spune ea și se uită la preotese cu dinții încleștați. Trebuia să vă dau foc! țipă. Trebuia să vă omor în somn!

— Bree!

Mirabella o strânge la piept pe prietena ei.

— V-am spus că ea nu avea nicio vină! hohotește Bree. V-am spus că i s-a furat pelerina!

— Ce i-ați făcut? se întoarce Mirabella spre preotese.

Dar acestea par la fel de speriate ca și ea.

Mirabella și Bree o iau la fugă, trecând printre ele.

— Nu fugi, regină Mirabella!

Mai multe preotese o prind de mâini, dar fără prea multă convingere, și ea reușește să scape. Știu și ele unde vrea să se ducă. Aleargă cu Bree pe cărarea din pădure și apoi pe lângă casă.

Elizabeth e acolo, pe alee. Stă în picioare, cu spatele la ele, lângă fântâna de piatră, acum secată. Preotesele care au adus-o lasă ochii în pământ când Mirabella se apropie.

Ea oftează ușurată. Elizabeth s-a întors acasă. Pare cam țeapănă, dar măcar e în viață.

— Elizabeth?

Mirabella se apropie de ea.

Tânăra preoteasă se întoarce pe jumătate.

— Mă simt bine, spune. Nu-i chiar așa de rău.

— Ce nu e chiar așa de rău? o întreabă Mirabella și Elizabeth ridică mâneca robei.

I-au retezat mâna stângă.

Ciotul este înfășurat în bandaje groase albe, prin care sângele a pătruns, lăsând pete maronii.

Mirabella se împleticește către prietena ei și cade în genunchi, apucându-i poalele robei.

— Nu, geme ea.

— M-au ținut ele la pământ, spune Elizabeth. Dar a fost mai bine așa. Știi, au tăiat-o cu pumnalele lor, și așa a durat mai mult decât

cu toporul. Așa că a fost mai bine că m-au ținut. M-am simțit mai bine că m-am zbatut și m-am luptat cu ele.

— Nu! țipă Mirabella, apoi simte mâna lui Bree pe spatele ei.

Elizabeth îi pune mâna pe creștet.

— Nu plânge, Mira, spune ea. Nu a fost vina ta.

Ba a fost. Bineînțeles că a fost.

WOLF SPRING

— O să-l ierte în curând, spune Madrigal, vorbind despre Jules și Joseph. Oricât e de supărată și de rănită, îi e foarte dor de el. Și eu îl cred când spune c-o iubește. Nu cred că l-am mai văzut zâmbind de când l-a gonit.

— De unde știi? întreabă Arsinoe și Madrigal ridică din umeri.

— L-am văzut la lucru. Mereu încruntat. Nici măcar Billy al tău nu îl poate face să râdă.

Arsinoe zâmbește fără să vrea când o aude pe Madrigal spunându-i așa. Al ei. E o minciună, dar e amuzantă. Și e adevărat ce spune Madrigal. Jules îl va ierta pe Joseph curând. La fel și Arsinoe. Nici pentru ea n-a fost ușor, să se gândească la el și la Mirabella. Într-un fel, a avut senzația că a trădat-o și pe ea.

— Nu îi stă bine deloc, oftează Madrigal. Băieții Sandrin nu sunt făcuți să fie așa de serioși. Așa de triști. Ei sunt făcuți să râdă și să nu aibă nicio grijă.

— Merită să sufere, spune Arsinoe. Merită fiecare cuvânt crud spus de ea, și încă vreo câteva de la mine. Cine va avea grijă de Jules dacă eu nu voi supraviețui? Mă bazam pe el să o protejeze.

— O voi proteja eu, spune Madrigal, dar nu se uită în ochii lui Arsinoe.

Madrigal nu s-a priceput niciodată să protejeze pe cineva. Iar Jules nici nu o va lăsa.

— Presupun că Jules a noastră are tot ce-i trebuie să se protejeze singură, spune Arsinoe, mai calmă. Și poate nici nu va fi nevoie de asta. Încă mai sunt șanse să ajung regină.

— Sigur că da, spune Madrigal, apoi ia micul pumnal de argint și îl trece prin foc. Dar nu mai avem timp de așteptat. Acum e momentul să facem ceva.

Madrigal ia un borcan plin cu un lichid întunecat. Cea mai mare parte din el e sângele lui Arsinoe, proaspăt sau stors din sforile

îmbibate înainte. Le-a umezit din nou cu apă din golf. Se apropie de trunchiul copacului aplecat.

— Ce faci?

Madrigal nu răspunde. Împrăştie conţinutul borcanului pe coasta dealului, pe netezimea pietrei sacre, pe trunchiul copacului chircit şi pe rădăcinile care au ieşit printre stânci, ţinându-l ferm. Când începe să şoptească ceva în faţa trunchiului, copacul parcă începe să respire. Spre uimirea lui Arsinoe, crengile copacului se umplu de muguri cafenii, ca o piele de găină.

— Nu ştiam că înfloreşte, spune ea.

— Nici nu înfloreşte, sau, oricum, nu prea des. Dar în noaptea asta trebuie. Dă-mi mâna.

Arsinoe se apropie de copac şi întinde mâna, aşteptându-se s-o doară. Dar nu se aştepta ca Madrigal să-i pună mâna pe trunchiul copacului şi să i-o ţintuiască acolo cu pumnalul.

— Ah! Madrigal! ţipă Arsinoe.

Durerea urcă pe braţ până în piept. Nu se poate mişca. E prinsă de copac, la fel ca într-o capcană, în timp ce Madrigal începe să facă o incantaţie.

Arsinoe nu înţelege cuvintele, poate pentru că Madrigal le rosteşte foarte repede. Oricum, e greu să mai audă ceva cu durerea pe care i-o provoacă pumnalul înfipt în mână. Madrigal se duce la foc şi Arsinoe cade într-un genunchi, abţinându-se cu greu să nu-şi smulgă mâna de sub cuţit. Lama e înfiptă adânc în scoarţa copacului. Începe să tragă încet de mâner, apoi mai tare, dar nu poate să-l scoată.

— Madrigal, spune ea printre dinţi. Madrigal!

Madrigal aprinde o torţă.

— Nu! ţipă Arsinoe. Lasă-mă-n pace!

Pe faţa lui Madrigal e o hotărâre cum Arsinoe n-a mai văzut până atunci. Nu ştie dacă vrea să-i lipească mâna de copac, dar nici nu vrea să afle. Trage aer adânc în piept, pregătindu-se să-şi smulgă mâna de acolo, chiar dacă asta va însemna să facă o tăietură oribilă

între oasele mâinii.

Cu viteza fulgerului, Madrigal se repede la ea și smulge pumnalul din trunchiul copacului. Arsinoe cade înapoi, împleticindu-se, cu mâna strânsă la piept, în timp ce Madrigal aprinde copacul. Acesta arde cu flăcări strălucitoare, galbene, mirosind oribil a sânge ars.

Arsinoe se prăbușește la pământ și totul în jurul ei se întuneacă.

În noaptea aceea, în patul în care nu-și amintește cum a ajuns, Arsinoe visează un urs. Un urs mare, brun, cu gheare lungi și încovoiate, cu gingii roz-violet. Visează cum ursul urlă în fața unui copac aplecat, ars.

Nici nu s-au ivit zorii când Arsinoe încearcă s-o trezească ușor pe Jules, gest care provoacă mârâieli și de la fată, și de la puma cu care aceasta împarte perna.

— Arsinoe? Ce e? Te simți bine?

— Sunt mai mult decât bine.

Jules se uită atent la ea prin lumina slabă și albăstruie.

— Atunci de ce mă trezești cu noaptea-n cap?

— Pentru ceva măreț, spune Arsinoe și zâmbește. Acum, scoală-te și îmbracă-te. Vreau să-i luăm și pe Joseph și pe Billy.

Lui Jules nu îi ia mult să se îmbrace, să se spele și să-și strângă părul zbârlit cu o panglică lată, într-o coadă groasă, la spate. Ies din casă și pornesc pe drumul spre oraș cu mult timp înainte de a se trezi cineva. Nici măcar Cait.

Jules nu avusese nimic de obiectat când Arsinoe i-a spus că vrea să vină și Joseph. Dar când ajung acasă la el, nu îi vine să bată la ușă.

Arsinoe își dă seama că nici ea nu vrea. Cu toate că e așa de nerăbdătoare să ajungă la copacul chircit, dintr-odată se simte vinovată și oarecum jenată să deranjeze la ora asta familia Sandrin. Dar, tocmai când se pregătea să adune niște pietricele cu care să arunce în geamul lui Joseph, iese Matthew din casă.

Tresare uimit când le vede. Apoi zâmbește.

— Ce puneți voi la cale, la ora asta?

— Nimic, spune Arsinoe. Îl căutam pe Joseph. S-a trezit?

— Chiar acum, răspunde Matthew. Mă duc eu să-l chem.

— Și pe continental, strigă Arsinoe după el, când intră înapoi în casă.

— Când vin ei, spune Jules, rezemându-se de pumă, îmi spui și mie unde ne ducem?

— Poate e o surpriză, spune Arsinoe.

Se plimbă agitată pe lângă Jules. E plină de nerăbdare, și nici măcar gaura aia din mână, prost legată, nu o mai doare. Dar încă nu are curaj să spună ce a văzut. Și se teme că Jules o să-i argumenteze că a fost doar un vis. Și se teme că Jules ar putea avea dreptate.

I se pare o veșnicie până când ies băieții afară, cu un aer confuz și somnoros. Joseph se luminează la față când o vede pe Jules. Billy își netezește părul când o vede pe Arsinoe, iar ea tușește, ca să-și ascundă zâmbetul. Billy nu o mai văzuse de când fusese la întâlnirea cu Katharine și, cu toate că n-ar fi recunoscut asta niciodată, era îngrijorată că va veni de acolo devotat toxicilor.

— O imagine bine-venită, spune Billy. Ți-a fost așa de dor de mine încât ai vrut să mă vezi imediat cum vin de la Wolf Spring?

— Am crezut că ai venit mai demult, minte Arsinoe. Și nu pentru tine am venit, ci pentru Joseph.

— Am auzit când ai spus că vrei să vin și eu. „Și pe continental.” Nu sunt surd.

Arsinoe nu mai spune nimic. E prea ocupată să-l privească pe Joseph, care nu-și mai ia ochii de la Jules, care, la rândul ei, nu-și mai ia ochii de la puma ei.

— Arsinoe, mă auzi? Am întrebat unde mergem.

— În nord, spune ea, neatentă. În pădure.

— Deci o să trecem pe la *Lion's Head*. O să iau de acolo ceva de mâncare.

— N-aș vrea să ne mai oprim.

— Dar te vei opri, spune Billy, dacă vrei să te bucuri de compania mea. Ne-ai scos din casă înainte să apucăm să mâncăm.

Îl trezesc din somn și pe băiatul de la *Lion's Head*, care pregătește mai lent ca de obicei ouăle prăjite și baconul cu fasole. Arsinoe stă ca pe ghimpi în timpul mesei, cu toate că reușește să-și mănânce porția, plus o parte din porția lui Jules.

Apoi îi duce pe un drum cotit, care traversează străzile și aleile din Wolf Spring, cea mai bună scurtătură spre copac. Îndoie brațul, ca să țină sus mâna rănită. A început să-i zvâcnească.

Poate e semn bun. Sau poate ar fi trebuit s-o ia și pe Madrigal. Cine știe, până la urmă o fi fost doar un vis și îi târăște aici după ea pentru nimic.

După ce merg un timp prin pădure, Jules își dă seama unde se duc și se oprește.

— Spune-mi, Arsinoe. Spune-mi acum.

— Ce? Întreabă Joseph. Ce se întâmplă? Unde ne duce?

— Iar magie joasă, răspunde Jules. Se uită la mâna rănită a lui Arsinoe. Nu-i așa?

— Eu tot nu pricep de ce e altfel magia joasă, spune Billy și se uită la Jules. Față de ce faci tu cu puma aia.

— E altfel, spune Joseph. Harul lui Jules e numai al ei. Magia joasă o poate face oricine. Și tu, și eu... putem s-o facem chiar și acasă. Dar e periculoasă. Și nu e pentru regine.

— Stai, spune Billy. Vrei să spui că tu puteai să faci acasă...

Își rotește mâna, cu un gest care lui Arsinoe nu îi place deloc. Joseph dă din cap și, după o clipă, Billy ridică din umeri.

— E imposibil. Și nu pot să-mi închipui că tu ai face vrăji, îmi ești ca un frate.

— Și ce importanță are asta? Întreabă Arsinoe.

— N-are, se grăbește să spună el. Nu știu... Știu că... l-am cunoscut pe Luke, și pe Ellis, în fine, o mulțime de oameni, dar... vrăji? Eu credeam că vrăjile sunt doar pentru fete.

— De ce ar fi doar pentru fete? Întreabă Arsinoe, dar nu poate să-

l condamne că nu știe.

— Să lăsăm asta acum, spune Jules. Arsinoe. Răspunde la întrebare. De ce ne-ai adus în locul ăsta?

— Pentru că l-am văzut pe familiarul meu, spune Arsinoe.

Jules și Joseph înțepenesesc. Până și Camden ciulește urechile ei ascuțite. Arsinoe ridică mâna și desface bandajul, dând la iveală rana urâtă, cu crustă roșie, din mijlocul palmei.

— Ne-am folosit de sângele meu. M-am legat de copac și așa am trezit harul. Madrigal... Și-a dat seama cumva că într-un spațiu sacru o să fim auzite, dacă sângele meu va uda rădăcinile copacului.

Pare o nebunie. Dar ea a fost acolo. A simțit cum ceva trece prin ea și prin trunchiul copacului. Prin toate pietrele de acolo, prin toată insula. Acolo, sub crengile încovoiate ale copacului, ca în multe alte locuri, insula nu e numai pământ. Acolo, ea respiră și ascultă.

— Ce ai văzut? o întreabă Jules. Și unde?

— În visul pe care l-am avut în noaptea asta. Un urs. Un urs mare, brun.

Jules scoate o exclamație ușoară de uimire. Dacă Arsinoe ar avea ca familiar un urs mare brun, ar fi cea mai puternică regină naturalistă care a existat vreodată. Mai puternică decât Bernadine cu lupul ei. Poate chiar mai puternică decât Mirabella, care are fulgerul. Jules nu vrea să creadă în puterea magiei joase, dar nici măcar asta nu o împiedică să spere.

— Ești sigură? insistă Jules.

— Nu sunt sigură de nimic, spune Arsinoe. Dar asta am văzut. Asta am visat.

— Oare poate fi adevărat? se întreabă Joseph.

Arsinoe își strânge cu putere mâna rănită, iar din tăietura adâncă începe să curgă din nou sânge, ca și cum prin gestul ăsta ar putea să confirme adevărul.

— Templul ar putea să se răzgândească și să n-o mai sprijine pe Mirabella, spune Joseph.

— Asta te-ar deranja? îl întreabă Jules. Se întoarce spre Arsinoe.

Poate n-ar trebui să fie și el aici. Poate n-ar fi trebuit să vină.

— Am vrut doar să spun că nu interesează pe nimeni dacă noua regină e elementală sau naturalistă, spune încet Joseph. Numai să nu fie toxică.

Jules se încruntă. Nu mai face nicio mișcare, deși Arsinoe pornește spre copac.

— N-are ce să strice, nu? întreabă Billy și face câțiva pași după Arsinoe. Dacă ne ducem să vedem.

Arsinoe îl bate pe umăr.

— Chiar așa, Junior! Să mergem!

Pornește grăbită printre copaci, printre peticele de zăpadă și gheață. Nu se uită înapoi. Chiar dacă nu aude pașii ușori ai lui Jules și Camden, știe că sunt acolo. Indiferent dacă e de acord sau nu, Jules n-ar lăsa-o singură.

Când se apropie de copac, Arsinoe vede cu ochii minții ursul imens. Chiar și în visul ei era enorm. Parcă acoperea orizontul. Doar o blană maronie, lucioasă, și un urlet. Colți albi și gheare lungi, încovoiate, capabile să sfâșie o căprioară în fugă.

— O să fie un urs îmblânzit, nu? întreabă Billy.

— La fel de îmblânzit precum Camden, răspunde Joseph.

— Adică neîmblânzit, spune Jules. Dar nepericulos pentru prieteni.

— Puma asta e mai blândă decât jumătate din spanielii pe care îi are mama, remarcă Billy. Dar nu pot să-mi imaginez un urs care să se poarte așa.

Ocolesc poalele dealului, până la terenul prăbușit unde se află copacul aplecat și pietrele sacre.

Copacul e intact. Cu o noapte în urmă, părea că explodase în flăcările galbene, dar acum nu se vede decât o arsură care merge de jos până la primul rând de crengi. Pe ramuri nu mai sunt mugurii pe care îi făcuse Madrigal să apară și nu se mai vede niciun strop de sânge, ca și cum n-ar fi fost vreodată.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă Jules, strâmbându-se.

Pășește cu grijă pe lângă cărbunii stinși, apoi trece cu mâna pe deasupra trunchiului înnegrit. După care se șterge pe haină, deși nici măcar nu l-a atins.

— Am impresia... spune Billy. Am impresia că simt și eu ceva. Ca un fel de vibrație.

— Locul ăsta pare obosit, spune Joseph. Ca și cum s-ar fi epuizat.

— Nu, spune Jules. Pare exact așa cum e. Din altă lume. Copacul nu e la fel precum ceilalți copaci. Nici pământul de aici nu e la fel.

— Da, confirmă Arsinoe, cu respirația tăiată. Exact așa e.

Arsinoe simte furnicăături pe ceafă. Niciodată nu a simțit asta. Ca și cum neliniștea lui Jules și nervozitatea lui Billy plutesc în aer.

— Ar fi trebuit să fie aici? Întreabă Joseph. Aici l-ai văzut tu?

— Da.

Era acolo, în fața copacului. Urla, iar în spatele lui, crengile ardeau.

Dar crengile nu sunt arse. Și i-a adus aici degeaba.

— Cât stăm să-l așteptăm? Întreabă Billy. Poate ar trebui să... să-l fluierăm?

— Nu e câine, se răstește Arsinoe. Nu e animal de companie. Încă puțin... Vă rog.

Se întoarce și se uită cu atenție printre copaci. Nu se aude niciun sunet. Nici vânt, nici păsări. Nu e niciun zgomot și nicio mișcare, așa cum a fost întotdeauna.

— Arsinoe, spune încet Jules. Nu ar trebui să fim aici. E o greșeală.

— Ba nu, nu e, insistă Arsinoe.

Jules nu a fost aici. Nu ea a fost una cu copacul, sângerând în el. Nu a simțit schimbarea aceea din aer. Madrigal spunea că sângele unei regine trebuie să aibă valoare, și avea dreptate. Magia joasă făcută de Arsinoe e puternică.

— Ursul va veni, murmură ea. Va veni.

Începe să meargă spre nord.

— Arsinoe, o cheamă Jules și face un pas după ea, dar Billy ridică

mâna.

— Las-o puțin, îi spune.

Dar se duce după ea, urmărind-o cum caută cu ochii.

Când apare, nu e deloc greu să-l vezi. Ursul brun e imens și coboară panta dealului greoi. Umerii i se mișcă prin blană când încearcă să se apropie de ea printre copacii deși.

Arsinoe e gata să țipe. Dar ceva o reține. Ursul nu seamănă deloc cu cel pe care l-a văzut în vis. Așa cum se chinuie să înainteze prin noroi, cu capul bălăngănind, îți dă senzația că cineva l-a scos dintr-un șanț, deja mort, și l-a silit să umble iar pe etichetele lui putrezite.

— O să mă recunoască, șoptește Arsinoe și se forțează să mai facă un pas.

Apoi altul.

Simte miros de putreziciune. Blana ursului se mișcă așa cum se mișcă o blană cotropită de viermi și de furnici.

— Jules, șoptește ea, îndrăznind să se uite în urmă.

Dar Jules e prea departe. Nu are cum să vadă.

— Arsinoe, pleacă de acolo, spune Billy. E o nebunie!

Dar nu poate să plece. Ea l-a chemat, e al ei. Întinde mâna spre el.

Inițial, ursul nu pare să-și dea seama că ea e acolo. Continuă să înainteze împleticit și, ca să fie și mai rău, e ceva în neregulă cu felul în care merge: umărul stâng se lasă mai jos decât celălalt. Laba lui lasă urme de sânge. Una dintre gheare a crescut prea mult și i s-a înfipt în labă, așa cum se întâmplă adesea la urșii bătrâni sau bolnavi.

— Țasta e? o întreabă Billy. Țasta e familiarul tău?

— Nu, spune ea și ochii tulburi și furioși ai ursului îi întâlnesc în sfârșit privirea. Fugi! țipă și o ia la goană, în timp ce ursul începe să urle și o pornește după ea, zguduind pământul.

Aleargă amândoi pe deal în jos și timpul pare să curgă mai lent. Acum mulți ani, când ea și Jules erau mici, venise în piață un țăran cu ogarii lui morți, ca să-i prevină pe oameni că e un urs agresiv în zonă. S-a format o echipă de vânători, care l-au găsit și l-au ucis,

câteva zile mai târziu. Era un urs negru, obișnuit, dar câinii aceia morți nici nu mai semănau cu niște câini, așa cum erau, sfâșiați de la nas până la coadă de ghearele ursului. După atâția ani, Arsinoe încă își mai amintește cum îi atârna unuia dintre ei falca, prinsă doar de o bucată de piele.

Noroiul ridicat de ghearele ursului o lovește pe umeri. N-o să poată scăpa de el.

Jules țipă și se repede la ea, dar Joseph o prinde de mijloc.

Bravo lui. Nu poate s-o lase să-și riște viața. Trebuie să aibă grijă de ea, așa cum Arsinoe a știut întotdeauna că o să facă.

Îi alunecă piciorul în noroi și cade cu fața în jos. Închide ochii. Dintr-o clipă în alta, ghearele ursului îi vor sfâșia spatele și picioarele. Sângele care i-a mai rămas va păta pământul.

— Hei! strigă Billy. Hei! Hei!

Prostul, se apropiase de urs, ca să fie văzut. Își flutură mâinile și aruncă în el cu bucăți de gheață și noroi. Bucățile alea nu fac decât să ricoșeze din blana ursului, dar asta îi dă timp lui Arsinoe să se ridice.

— Fugi! țipă el. Fugi, Arsinoe!

Așa, Billy oferă în schimbul vieții lui Arsinoe viața lui. Într-o clipă, ursul se va repezi la el. Poate el crede că merită să facă acest schimb, dar ea, nu.

Arsinoe se aruncă între Billy și urs. Ursul o izbește puternic cu laba. Violența loviturii îi dislocă mâna din umăr. Restul îl simte pe față.

Zăpada se umple de stropi roșii.

Camden scoate un răget și se repede în sus, pe deal, sărind pe urs ca un ghem auriu și cețos de blană.

Billy o prinde de mijloc pe Arsinoe și o ridică.

— E cald și rece, bolborosește ea, dar gura ei nu reușește să articuleze cuvintele cum trebuie.

— Hai! spune Billy, și Jules începe să țipe.

Camden scoate un vaiet jalnic. Rămâne țeapănă, după ce ursul o

izbește de trunchiul unui copac.

— Nu! țipă Arsinoe.

Dar strigătul ei nici nu se aude, pentru că Jules țipă mai tare și mai tare, până când nici nu mai seamănă cu vocea ei.

Marele urs brun începe să clatine din cap, apoi își îndreaptă labelle spre piept. Sapă adânc cu ghearele, de parcă ar vrea să și scoată de acolo inima.

O fracțiune de secundă, în mijlocul țipetelor lui Jules, ursul pare că plutește în aer.

Apoi se prăbușește la pământ, mort.

Transpirația se prelinge pe trupul lui Jules, ca și cum s-ar afla în canicula verii din Wolf Spring, apoi cade într-un genunchi. Ursul e mort, labelle lui mari sunt desfăcute în lături. E inert acum și pare aproape împăcat, nu bătrân și bolnav, ci mai degrabă ușurat.

— Jules, spune Joseph și se lasă pe vine lângă ea. O prinde de umeri și îi întoarce fața spre el. Te simți bine?

— D-d-da, spune ea.

Inspiră adânc. E bine. Și orice ar fi fost lucrul acela cu care a făcut să-i explodeze inima ursului în piept, acum nu mai e. Poate a intrat la loc în copacul cel chircit.

— Cam, spune ea. Arsinoe.

— Știu, spune Joseph.

Pornește în fugă printre copaci, pe deal, acolo unde zac pe jos Arsinoe și Camden. Billy și-a rupt mânecile de la cămașă și a legat cu ele strâns brațul lui Arsinoe. Cu altă bucată de cămașă o apasă cu putere pe față.

— Deja a pierdut mult sânge, spune el răgușit. Trebuie s-o ducem la doctor. Acum.

— Nu există niciun doctor aici, spune Joseph încet. Dar sunt vindecători.

— Mă rog, ce-or fi, se răstește Billy. Are nevoie de ei.

— Ar trebui să fie la templu, spune Jules, care se apropiase de ei

și îngenunchease alături. Sau acasă, în oraș. O, Zeiță! Sângele...

— Suntem mai aproape de case, nu? Nu poți să intri în panică acum, Jules. Ascultă-mă. Obrazul ăsta o să sângereze ca naiba, iar sângele din zăpadă o să-ți dea impresia că sângerează și mai mult. Poți să ne ajuți sau o să leșini? o întreabă Billy.

— Nu leșin.

— Oare nu facem mai rău dacă o mișcăm? întreabă Joseph.

— N-avem încotro, spune Billy. Curge prea mult sânge N-am cum să-l opresc.

Billy și Joseph schimbă o privire sumbră peste trupul lui Arsinoe. Jules abia vede, lacrimile i-au încețoșat ochii. Billy i-a spus că nu trebuie să se panicheze, dar nu poate să se liniștească. Arsinoe e tare palidă!

— Bine, spune Billy. O ții de coapse și de picioare. Eu o țin de umeri și păstrez presiunea pe obraz.

Jules face așa cum îi spune el. Aproape instantaneu i se umplu mâinile de sânge cald.

— Joseph, spune ea. Camden. Te rog, n-o lăsa pe Camden.

— N-o las, îi spune el și o sărută în grabă. Promit.

Jules și Billy coboară cu Arsinoe printre copaci, urmați de Joseph, care o ține pe Camden pe umeri. Marea felină geme ușor. Când Jules întoarce capul s-o vadă, Cam îi linge urechea lui Joseph.

Când ajung la Wolf Spring, toți sunt epuizați. Cel mai apropiat vindecător stă la numai patru străzi de la intrarea în oraș, dar nu mai pot ajunge până acolo.

— La Wolverton, spune Billy, și arată cu bărbia.

Se împinge în ușă până când o deschide și strigă după doamna Casteel până când o mulțime de oameni încep să se agite în jurul lor.

— Nimeni nu poate să ne ajute în orașul ăsta? strigă el furios.

O așază pe Arsinoe pe o canapea de lângă perete și apoi așteaptă. Când, în sfârșit, apare vindecătorul, însoțit de două preotese, ca să dezinfecteze rănilor și să le coasă, îi dau la o parte pe Billy și pe

Joseph.

— Ce e asta? întreabă una dintre preotese. De la ce sunt rănila asta? Au atacat-o iar cei din Rolanth? A venit Mirabella prin pădure?

— Nu, spune Jules. A fost un urs.

— Un urs?

— Noi... începe Jules, dar se oprește.

Totul s-a întâmplat așa de repede. Dar ea ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit s-o apere.

— Ne plimbam, spune Joseph, din spatele ei. Ne-am abătut de la drum. Ursul ne-a atacat pe neașteptate.

— Unde? întreabă preoteasa, ducând mâna la pumnalul cu lamă zimțată de la brâu. O să trimit un grup de vânători.

— Nu e nevoie, spune Jules. L-am omorât eu.

— Tu?

— Da, ea, spune Joseph, cu voce fermă. Adică ea și puma.

O prinde pe Jules de mijloc și o întoarce spre el, ca s-o scutească de alte întrebări. Se apropie amândoi încet de Billy, care stă în genunchi și îi mângâie capul lui Camden. Puma încă nu se poate ridica, dar toarce.

— Joseph? întreabă Jules. O să supraviețuiască amândouă, nu?

— Tu ai făcut din Camden o pumă foarte puternică, spune el și o strânge la piept. Și noi doi știm bine că Arsinoe e mai tare decât orice urs.

CONACUL GREAVESDRAKE

În conacul Greavesdrake nu lipsește niciodată otrava. Cine deschide un dulap sau un sertar o să găsească probabil o pulbere, o tinctură sau vreun borcan cu rădăcini otrăvitoare. În Indrid Down se șoptește pe la colțul străzii că atunci când clanul Arron va fi izgonit de acolo, familia Westwood o să dea foc casei. Că le e teamă, pentru că toate de acolo sunt otrăvite. Ce proști! Ca și cum cei din familia Arron ar fi așa de neglijenți cu meșteșugul lor. Ca și cum au fost vreodată neglijenți.

Natalia stă în picioare în fața șemineului din camera otrăvurilor și bea cu Genevieve un ceai. Katharine este ceva mai departe, la mese, și lucrează. Combină și amestecă întruna, cu mânușile ei negre de protecție.

— În sfârșit, s-a întâmplat și asta, spune Genevieve. S-a schimbat vremea, de acum e prea cald cu focul aprins. Ar trebui să deschideți geamurile.

— Aici, nu, spune Natalia.

Niciodată aici. În camera asta, chiar și o adiere de vânt care ar sufla peste o anumită pulbere ar putea însemna o regină moartă pe loc.

Genevieve se strâmbă și se răsucește pe jumătate în scaun.

— Ce face ea acolo?

— Lucrează, răspunde Natalia.

Întotdeauna Katharine a lucrat foarte bine cu otrăvurile. Chiar și când era mică, se apleca peste mesele cu fiole așa de entuziastă, încât Genevieve trebuia s-o tragă de-acolo și s-o plesnească peste față, ca să fie mai serioasă. Dar Natalia a pus punct acestei situații. Tocmai faptul că regina face cu atâta bucurie otrăvuri îi place ei cel mai mult.

Genevieve oftează.

— Ai auzit ultima noutate? întreabă ea.

— Da. Presupun că de-asta ai și venit acasă. Ca să fii sigură că aud vestea.

— Dar e foarte interesant, nu crezi? spune Genevieve. Își așază ceașca pe masă și își scutură degetele de firimituri, pe farfurie. Mai întâi tentativa aceea din pădurea Masthead și acum Arsinoe să zacă aproape moartă în patul ei?

În spatele lor, toate zăgănelile și clinchetele încetează, pentru că regina se oprește ca să audă ce vorbesc.

— Ei spun că a fost atacată de un urs, zice Natalia.

— Un urs care să atace o regină naturalistă? Genevieve își îngustează ochii. Sau cumva Mirabella e mai deșteaptă decât am crezut noi? O moarte „accidentală” ca asta nu ar putea fi considerată un atac.

— Când a plecat din Rolanth ca s-o ucidă pe Arsinoe în pădure, nu i-a prea păsat că lumea o să-și dea seama că e un atac, spune Natalia.

Se uită la Katharine. Atacul acela i-a uimit pe toți. Pădurea Masthead e la jumătate de zi de mers cu calul de Indrid Down. Elementala asta obraznică reușise să se apropie cam mult.

Natalia se îndepărtează de foc și se duce la Katharine și îi pune mâna pe umărul micuț. Pe masă e o adevărată harababură. Ai zice că a scos otrăvuri din toate rafturile și sertarele.

— Ce avem noi aici, Kat?

— Deocamdată, nimic, răspunde tânăra regină. Mai trebuie să o fierb și s-o concentrez. Și după aceea va trebui să fie testată.

Natalia se uită la borcanul de sticlă, în care se văd două degete de lichid chihlimburiu. Combinațiile care pot fi create aici sunt nesfârșite. Camera otrăvurilor din conacul Greavesdrake este, din mai multe puncte de vedere, superioară celei din Volroy. În primul rând, e mult mai bine organizată. Și aici se găsesc o mulțime de poțiuni speciale făcute chiar de Natalia.

Natalia își trece mâna peste lemnul mesei, plină de mândrie. Oare câte vieți a terminat ea de la masa asta? Câți soți nedoriți și

câte amante incomode? O mulțime de probleme ale continentalilor, rezolvate de aici, pentru alianța și în interesul regelui-consort.

Întinde mâna spre borcan, și Katharine se crispează, de parcă ar trebui să-și facă griji pentru Natalia.

— Să nu se verse pe lemn. E caustică, explică ea și se îmbujorează.

— Caustică? se miră Natalia. Cui i s-ar potrivi o astfel de otravă?

— Nu lui Arsinoe, desigur, spune Katharine. Față de ea încă pot să mă port cu milă.

— Cu milă, mormăie Genevieve, care le asculta de lângă foc.

— Atunci Mirabellei?

— Toată lumea zice că e așa de frumoasă, spune ea. Dar frumusețea trupeză e doar la suprafață.

Ridică privirea spre Natalia cu un aer așa de timid, încât aceasta începe să râdă și o sărută pe frunte.

— Natalia.

E majordomul ei, care stă lângă ușă cu spatele perfect drept.

— A venit cineva care vrea să te vadă.

— Acum?

— Da.

Katharine se uită la otrava ei, apoi la Genevieve. Nu a terminat încă, dar nu îi place să rămână acolo cu ea, în lipsa Nataliei.

— Ajunge pe ziua de azi, spune Natalia.

Toarnă cu îndemânare otrava din borcan într-o fiolă și îi pune dop. Apoi o aruncă în sus și o prinde. Când deschide palmele în fața lui Katharine, otrava nu mai e, a dispărut în mâneca ei. O scamatorie simplă, pe care un toxic e bine s-o învețe. Și-ar dori să știe și Katharine mai multe scamatorii.

— O păstrez eu și termini mai târziu.

Vizitatorul o așteaptă pe Natalia în birou. Nu e un chip necunoscut, dar o surprinde. Este William Chatworth, tatăl primului curtezan, care deja s-a așezat într-unul dintre fotoliile ei

largi. Chiar în fotoliul ei preferat.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? îl întreabă ea.

— Mi-am adus eu ceva.

Bagă mâna în haină și scoate de acolo o sticlă de argint. În treacăt, se uită cu dispreț la barul ei. Privirea i se oprește o clipă asupra coniacului ei favorit, dres cu cucută, în care plutește în suspensie un frumos scorpion negru.

— Nu era nevoie, spune ea. Întotdeauna avem băuturi neotrăvite pentru musafiri.

— Și pe câți i-ați otrăvit din greșeală?

— Pe nimeni important, spune ea și zâmbește. Avem parteneriate cu continentalii de trei generații și niciodată nu am otrăvit pe cineva care să nu fi meritat. Nu mai fi așa paranoic.

Așezat așa în fotoliul acela, Chatworth are un aer foarte stăpân pe sine și ușor arogant, ca și cum ar fi la el acasă. E la fel de chipeș și de îngâmfat ca atunci când l-a întâlnit prima oară, cu mulți ani în urmă. Se apleacă spre el, îi pune mâna pe umăr și apoi o lasă să alunece pe piept.

— Nu, spune el. Nu azi.

— Deci, doar afaceri. Cred că sunt dezamăgită.

Se așază între pernele moi ale fotoliului din fața lui. William e un amant foarte bun. Dar de fiecare dată când se culcă cu el, are impresia că el o disprețuiește mai mult. Ca și cum ea i-ar oferi ceva care nu mai poate fi apoi recuperat.

— Îmi place felul în care vorbești, spune el.

Ea soarbe din pahar. Probabil că îi place cum vorbește. Îi mai place și cum arată. Ochii lui se plimbă neîncetat pe trupul ei, chiar și acum, când vrea să discute afaceri. Pentru bărbații de pe continent, orice afacere discutată cu o femeie îi poartă automat între picioarele ei.

— Cum ți s-a părut fiul meu? întreabă el.

— E un băiat bun, spune ea. Plin de farmec, la fel ca tatăl lui. Mi s-a părut foarte atașat de Wolf Spring.

— Nu-ți face griji, spune Chatworth. O să facă ce îi spun. Înțelegerea noastră a rămas în picioare.

Înțelegerea lor. Încheiată cu mult timp în urmă, când Natalia i-a cerut să-i găsească un loc pentru exilul lui Joseph Sandrin. A fost simplu să-l aleagă pe prietenul și amantul ei. Nu a reușit să-l ucidă pe tânărul Sandrin, așa cum și-ar fi dorit, dar ceva tot a obținut. Întotdeauna poți obține ceva, dacă te uiți cu atenție.

— Bine, spune ea. O să aibă numai de câștigat dacă se va supune. Numai tratatele comerciale sunt suficiente ca situația financiară a familiei tale să devină uluitoare.

— Da, spune el. Și celelalte?

Natalia își termină băutura și se ridică să-și umple din nou paharul.

— Ce pudic mai ești, spune ea și începe să râdă. Spune direct. „Asasinate”. „Crime”. „Otrăviri”.

— Nu fi vulgară.

Nu e vulgaritate. Dar ea oftează.

— Da, spune. Și celelalte.

Va ucide pe oricine va trebui să fie ucis, discret, de la distanță, astfel încât nicio urmă să nu ducă la ea, și asta cât timp alianța lor va exista. Așa a făcut, și la fel și ceilalți membri ai familiei Arron, pentru familia fiecărui rege-consort.

— Dar de ce ai venit? îl întreabă ea. Așa de repede și inopinat. Nu cred că ai vrut doar să consolidezi o veche înțelegere.

— Nu, spune el. Am venit fiindcă am aflat un secret care nu-mi place. Unul care ar putea pune capăt tuturor planurilor noastre.

— Și care-ar fi secretul?

— Abia m-am întors de la Rolanth, unde am fost să aranjez o întâlnire între fiul meu și regina Mirabella. Iar Sara Westwood mi-a spus un secret pe care tu nu cred că-l știi.

Natalia pufnește. Puțin probabil. Insula poate să rămână ascunsă, dar nu se pricepe deloc să-i ascundă ei ceva.

— Dacă ai aflat secretul de la Sara Westwood, atunci ți-ai ostenit

degeaba calul. Sara nu e decât o femeie drăguță. Drăguță și credincioasă. Iar calități mai inutile decât astea nici nu știu să existe.

— Aproape toată lumea din Fennbirn e credincioasă, spune Chatworth. Dacă ai fi avut și tu o ureche în templu, n-ar fi trebuit să vin eu să-ți spun toate astea.

Ochii Nataliei scapără de furie. Dacă ar înmuia deschizătorul de scrisori în coniacul ei, ar putea să-l înjunghie în gât. Ar fi interesant să vadă dacă ar muri din cauza otrăvii sau din cauza pierderilor de sânge.

— Ei plănuiesc să asasineze reginele, spune el.

În prima clipă, Natalia nici nu înțelege sensul cuvintelor, așa de ridicol sună.

— Poftim? Evident că fac asta. Toți facem asta.

— Nu, spune Chatworth. Mă refer la templu. La preotese. După ceremonia voastră de la festival. Au de gând să ne prindă în ambuscadă. Să o ucidă pe regina noastră, dar și pe cea din Wolf Spring. A spus că asta s-ar numi „An Sacrificial”.

— „An Sacrificial”, repetă Natalia.

O generație în care două regine sunt slabe și numai una e puternică. Nu se poate spune că e ceva neadevărat. Dar n-a auzit până acum ca reginele slabe să fie ucise de preotese la ceremonia de Revelare.

— Luca, murmură ea. Ce șmecheră ești!

— Ei? face Chatworth și se apleacă spre ea. Ce facem acum?

Natalia clatină din cap și își compune un zâmbet voios.

— *Noi* nu facem nimic. Tu ai făcut deja destule. Acum lasă-i pe cei din familia Arron să se ocupe de templu.

— Ești sigură? o întreabă el. Ce te face să crezi că o să reușiți?

— Simplul fapt că reușim de o sută de ani încoace.

WOLF SPRING

Când Arsinoe se trezește, știe că e ceva în neregulă cu fața ei. La început se gândește că a dormit rău, poate prea mult și-a apăsât fața pe pernă. Atâta că e întinsă pe spate.

În cameră e liniște și lumină ca în miezul zilei; nu știe cât de mult a dormit. Draperiile albastru cu alb sunt trase peste geamuri. Masa de scris e plină cu farfurii de mâncare, ce zac neatînse.

— Ursul, șoptește ea.

Jules își face apariția lângă pat, iar părul ei castaniu arată ca o claiă dezordonată.

— Nu te mișca, îi spune ea, dar Arsinoe încearcă să se ridice în coate.

Când face asta, umărul ei drept urlă de durere.

— Măcar dă-mi voie să te ajut.

Jules o ridică în fund și îi așază la spate un morman de perne.

— Cum de n-am murit? întreabă Arsinoe. Unde e Camden?

— Camden e bine, spune Jules. E acolo.

Face semn cu capul spre patul ei, unde stă întinsă puma. Marea felină pare că se odihnește relativ liniștită. Are câteva răni, iar unul dintre picioarele din față e bandajat și prins într-o eșarfă, dar putea să fie și mai rău.

— Și-a rupt umărul, spune Jules încet. Până când s-a gândit cineva să aibă grijă și de ea... N-o să se mai sudeze cum trebuie.

— E vina mea, murmură Arsinoe, iar Jules lasă ochii în pământ.

— Puteai să mori, spune ea. Madrigal nu trebuia să te învețe magie joasă.

— A vrut doar să mă ajute. Nu e vina ei că ceva nu a mers bine. Toată lumea știe că uneori se întâmplă și asta în magia joasă. Toată lumea știe care sunt riscurile.

— O spui de parcă ai fi în stare s-o faci iar, cu toate riscurile.

Arsinoe se încruntă. Sau încearcă. Gura nu i se mișcă așa cum

vrea ea. Iar obrazul îl simte ciudat de greu. E o parte din fața ei pe care n-o mai simte deloc, de parcă i-ar fi crescut o piatră în piele.

— Nu vrei să deschizi fereastra, Jules?

— Sigur că da.

Se duce la fereastră și trage draperiile. Aerul proaspăt e o ușurare. Camera miroase a stătut, a sânge și a prea mult somn.

— Luke a venit pe aici, spune Jules. A adus prăjituri.

Arsinoe duce mâna la față și trage de bandaje.

— Arsinoe, nu!

— Adu-mi o oglindă.

— Trebuie să stai în pat.

— Nu mă enerva. Adu-mi o oglindă de la Madrigal.

În primul moment, are impresia că Jules o va refuza. Acesta e momentul în care se instalează cu adevărat frica în ea. Dar în cele din urmă Jules se duce la dulapul lui Madrigal, unde răscolește până când dă de o oglinjoară cu mâner de sidef.

Arsinoe își trece mâna zdravănă prin părul negru și des și îl netezește în creștet, unde e ciufulit de la statul pe pernă. Apoi ridică oglinda și se uită.

Nu clipește. Nici măcar când Jules începe să plângă cu mâna la gură. Trebuie să-și adune forțele ca să se uite. Să vadă fiecare bucățică de carne roșie cusută. Fiecare nod oribil de ață neagră care ține laolaltă ce a mai rămas din fața ei.

Aproape tot obrazul drept s-a dus, acolo unde trebuiau să fie pomeții e o gaură. Linii negre, cusute, pornesc din colțul gurii până spre colțul ochiului. Încă o linie de cusături, mai groasă, acoperă adâncitura pomelului, până jos, la bărbie.

— În fine, spune ea. Încă nițel mai sus și trebuia să port acum un bandaj pe ochi.

Începe să râdă.

— Arsinoe, încetează!

Ea se uită în oglindă la cusăturile care plesnesc până când sângele începe să i se scurgă pe bărbie. Jules încearcă s-o liniștească, o strigă

pe Cait, apoi pe Ellis, dar Arsinoe râde și mai tare.

Rănile se desfac. Sarea din lacrimile ei arde. E un mare noroc că niciodată nu i-a păsat cum arată.

Jules îl găsește pe Joseph la șantierul familiei, luptându-se cu un morman încâlcit de funii și parâme. E o zi călduroasă, și-a scos haina și și-a suflecat mânecile de la cămașă. Ea se uită la el cu tristețe cum își șterge transpirația de pe frunte. Are genul ăla de frumusețe care atrage toate privirile.

— Jules, spune el când o vede și lasă jos mormanul de funii. Cum se simte?

— E Arsinoe, spune ea. Și-a rupt cusăturile. Acum o cos din nou. Nu am putut să rezist. N-am mai suportat.

El își curăță degetele cu o batistă. Ar lua-o de mână dacă ar crede că-i permite.

— Mă pregăteam să vin la ea cu flori, spune el și chicotește ușor. Îți dai seama? Vreau s-o văd, dar nu știu dacă ea vrea să mă vadă. Dacă vrea să fie văzută așa.

— O să vrea să te vadă, spune Jules. Arsinoe nu se ascunde niciodată.

Jules se întoarce cu fața spre apă, ascunsă de bărcile ancorate la doc, abia vizibilă spre marginea cheiului.

— Mă simt ciudat, spune ea. Fără Camden. Fără Arsinoe. Ca și cum mi-aș fi pierdut umbrele.

— O să se întoarcă amândouă.

— Dar nu vor mai fi ca înainte.

Joseph îi prinde umărul cu degete șovăitoare, iar ea se reazemă de pieptul lui, cu spatele. Pentru o clipă, el pare gata s-o ia în brațe, s-o ridice ca pe un fulg.

— Și eu o iubesc, Jules, spune el. Aproape la fel de mult ca pe tine.

Se uită amândoi la apele golfului. E liniște pe ape, valurile sunt mici și bate un vânt ușor, ai impresia că ai putea pluti așa, la

nesfârșit.

— Joseph... cât aș fi vrut s-o putem scoate de pe insula asta acum cinci ani!

Billy nu zâmbește când intră în cameră, iar asta e bine. Sau cel puțin e mai bine decât fețele alea vinovate, speriate și zâmbetele forțate pe care încearcă să le afișeze vindecătorii și cei din familia Milone. Ține mâna în sus. I-a adus flori. Flori mari, de un galben-portocaliu intens, flori care nu provin din serele de la Wolf Spring.

— Tata le-a comandat, spune el. Tocmai de la florarul preferat al mamei. Le-a trimis chiar din clipa în care a aflat. Când noi nu știam dacă vei trăi sau vei muri. A spus să le folosesc oricum, pentru curtare sau pentru condoleanțe. Vrei să le calc în picioare?

— Într-o casă de naturaliști?

Îi ia florile din mână. Au petale mici și catifelate și miros puțin ca portocalele pe care le importă ei în timpul verii.

— Sunt foarte frumoase, spune ea. Jules le poate face să rămână înflorite mult timp.

— Dar tu, nu.

— Nu. Eu nu.

Pune florile pe noptieră, lângă pervaz, alături de ghemotocul uscat care e acum feriga ei veștejită. Billy își lasă haina pe scaun, dar nu se așază acolo, ci la picioarele patului.

— Cum ai ajuns în situația asta? o întreabă el. Dacă într-adevăr ești lipsită de... har... de ce te-au adus în familia Milone? Au câștigat un soi de concurs? Sau l-au pierdut?

Arsinoe râde și durerea începe să-i înjunghie obrazul. Billy se apleacă spre ea, vede cum își ține obrazul, dar nu are ce să-i facă. În plus, a meritat, pentru râsul ăla.

— N-a spus nimeni niciodată că nu am har, replică Arsinoe. Cel puțin, nu atunci. Niciuna dintre noi n-a fost categorisită drept lipsită de har.

— Categorisită?

— Regina știe cum e fiecare de la naștere, spune Arsinoe. Apoi ea pleacă și ne lasă în grija moașei. Când ne facem destul de mari, vin familiile să ne ia. La mine a venit Jules. Datorită ei nu am fost așa de speriată. A venit de mână cu mătușa Caragh și cu Matthew.

— Aha, face Billy și se lasă pe spate. Mătușa Caragh și Matthew, fratele lui Joseph. Din câte am înțeles, au avut o relație serioasă.

— Așa e, răspunde Arsinoe. Unii spuneau că prea serioasă pentru el. Că era mult prea tânăr. Dar eu n-am să uit niciodată fața lui atunci când au luat-o.

Arsinoe își dregе vocea. Ce ridicol trebuie să arate, zăcând în pat plină de bandaje și povestind despre iubiri pierdute.

— Ai sărit în fața ursului pentru mine, spune el.

— Tu ai sărit prima dată în fața lui, pentru mine.

El zâmbește puțin.

— Apoi Jules l-a ucis, spune el. Înainte, mă gândeam că e mult prea puternică, și asta nu îi e nimănui de folos. Dar am avut mare noroc că a fost acolo.

— Da, încuviințează Arsinoe. O să am grijă s-o iau cu mine când voi face următoarea încercare.

— Următoarea? Arsinoe, era să mori.

— Și dacă nu mai fac o încercare, o să mor sigur.

Se uită unul la celălalt. Billy e primul care își mută privirea.

— Reginele știu. Ce ești tu, spune el și clatină din cap. Ești foarte ciudată, în multe privințe.

— Ai auzit ce se spune, că reginele nu sunt de fapt oameni, replică ea. Așa că atunci când ne omorâm între noi, nu omorâm o persoană în carne și oase. Se uită în jos și adaugă: Așa se spune. Nu mai sunt atât de sigură că e și adevărat.

Dar, adevărat sau nu, nu contează. Așa e obiceiul insulei. Și se apropie începutul. După dezgheț, vine Beltane. În curând, insula va începe să se mute de la margini către interior. Toate casele mari o să se pregătească pentru cele trei nopți petrecute în Valea Innisfuil.

— Ieri am primit o scrisoare de la tata, spune Billy. Dar nu am

deschis-o. Știu ce spune, că trebuie să mă întâlnesc cu Mirabella, dar eu nu vreau.

— Vrei să câștig eu, spune Arsinoe. Vrei să te căsătorești cu mine. Billy zâmbește.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. N-ai calitățile necesare unei soții. Dar nu vreau să mori. Mi-ai devenit prietenă, Arsinoe.

Îi ia mâna și i-o strânge, iar ea e uimită cât de mult înseamnă cele spuse de el. Cuvintele lui sunt sincere, chiar dacă ea știe că până la urmă o să se ducă s-o întâlnească și pe Mirabella.

— Vrei să vezi?

Își atinge fața.

— Acum suntem copii? întreabă el. Ne comparăm julturile?

— Dacă am face asta, eu aș câștiga.

Întoarce capul și își scoate bandajele. Cusăturile s-au lipit puțin de pansament, dar nu mai sângerează.

Billy se uită cu atenție. Vede tot ce e de văzut.

— Ai vrea să mint și să spun că am văzut chestii și mai rele? o întreabă el, iar ea clatină din cap. E un cântecel despre voi, știai? La noi, pe continent. Îl cântă fetițele când sar coarda.

*Trei vrăjitoare întunecate,
născute într-o vâlcea,
trei surori delicate
nicipând nu se vor iubi.*

*Trei vrăjitoare întunecate,
toate trei frumoase,
două vor fi devorate
și doar una regină va fi.*

Așa vi se spune acolo, pe continent. Văjitoare. Așa mi-a spus și tata că sunteți. Monștri. Animale. Dar tu nu ești un monstru.

— Nu, răspunde ea încet. Și nici surorile mele. Dar asta nu

schimbă cu nimic ceea ce trebuie să facem. Îl prinde de mână și îl strânge ușor. Întoarce-te la familia Sandrin, Junior, îi spune. Du-te și citește-ți scrisoarea.

INDRID DOWN

Pietyr Renard nu primise niciodată invitație să intre în Volroy, dar la asta visase dintotdeauna. Încă de când era mic și tatăl lui îi povestea despre palat. Pe holuri nu e nimic care să atenueze zgomotele, îi spunea el. La Volroy, ornamentele sunt refuzate, pentru că se consideră că există înăuntru lucruri mult prea importante ca să mai fie nevoie și de tapiserii. Numai în camera în care se întâlnește consiliul mai există ceva în afară de pereții negri și netezi – un basorelief care înfățișează florile naturaliștilor, focurile elementalilor, veninul toxicilor și carnagiul războinicilor. Îi și desenase lui Pietyr, cu cărbune pe hârtie, partea care îi reprezenta pe toxici – un ghem încâlcit de vipere pe un pat din petale de leandru.

Îi promisese că o să-l ducă acolo și pe el, când va împlini vârsta majoratului. Dar asta era înainte de casa de la țară și de noua lui soție.

— Pe aici, spune valetul care îl conduce pe scări, în turnul de est, unde îl așteaptă Natalia.

Nici nu are nevoie de un ghid. S-a plimbat prin Volroy de mii de ori în imaginația lui.

Când trec pe lângă o fereastră, el se uită la turnul de vest. Gigantic, mătăhălos, acoperă toată priveliștea. Văzut de aproape, nu-ți mai face aceeași impresie ca de la distanță, când pare că se înfinge în cer ca un pumnal gravat. De aici îl vezi negru și sinistru, bine ferecat în așteptarea noii regine.

Valetul se oprește în fața unei uși mici și face o plecăciune. Pietyr ciocănește și intră.

E un mic birou circular, care seamănă mai degrabă cu chilia unei preotese, o mică nișă ciudată, scobită într-un perete de piatră. Lângă singura fereastră din încăpere, Natalia pare prea mare pentru camera asta.

— Vino, îl îndeamnă.

— Am fost surprins că m-ai chemat aici, spune el.

— Știam că asta îți dorești, replică ea. Să vezi o frântură din premiul tău. Este așa cum ți-ai imaginat?

Pietyr se uită pe fereastră și fluieră.

— Trebuie să mărturisesc, întotdeauna am crezut că trebuia să aibă trei turnuri, nu două. Trei, câte unul pentru fiecare regină. Dar acum înțeleg. E o construcție uluitoare. Chiar și două turnuri sunt o realizare măreață.

Natalia se duce în partea cealaltă a camerei, unde e un mic dulăpior; pașii ei răsună pe podea ca potcoavele unui cal pe o alee pietruită. Sunt foarte puține covorașe pe jos. Probabil că pe servitori îi dor groaznic picioarele.

Natalia umple două pahare cu un lichid gălbui. Vin de mai. Îi simte aroma chiar și de la fereastră. O alegere ciudată. E o băutură pentru copiii toxici. Ia paharul și îl miroase, dar nu simte nicio toxină.

— Cu ce ocazie? întreabă el. N-am mai băut vin de mai de ani de zile. Mama mea vitregă îl făcea vara, pentru mine și verii mei. Îndulcit cu miere și suc de căpșune.

— Așa îi făceam și eu lui Katharine, spune Natalia. Îi plăcea atât de mult. Deși la început i-a fost groaznic de rău, mititica

Pietyr ia o gură de vin. E foarte bun, chiar și neîndulcit.

— E din podgoria din Wolf Spring, spune Natalia. Or fi niște ticăloși naturaliști ăștia, dar se pricep să cultive struguri. În fiecare boabă este un mic soare, așa spun.

Pufnește disprețuitor.

— Mătușă Natalia. Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Tu ești un băiat pios, Pietyr? Cunoști bine templul?

— Nu cine știe ce. Marguerite a încercat să mă atragă, după ce s-a căsătorit cu tata. Dar era prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu. L-a convins pe taică-tău să iasă din

consiliu, nu? Să renunțe la capitală și la familia lui. Natalia oftează. Ce bine ar fi fost dacă Paulina nu murea. A fost o insultă imensă la adresa ei când Christophe s-a căsătorit cu Marguerite.

— Da, spune el. Dar nu de asta m-ai adus aici.

Natalia râde.

— Semenii așa de mult cu mine! Atât de direct. Și ai dreptate. Te-am chemat aici, fiindcă templul completează împotriva noastră. Ai auzit ceva de un anume „An Sacrificial”?

— Nu, spune Pietyr.

— Nu mă surprinde. Aproape că te-ai sechestrat cu Katharine. Anul Sacrificial se referă la o generație de regine în care una singură e puternică, iar celelalte sunt slabe.

— Adică o generație ca a noastră.

— Da, spune ea. Și partea asta a poveștii e adevărată. Chiar și eu îmi amintesc povestea, mi-a spus-o bunica mea, iar ea o știa de la bunica ei. Numai că templul a decis să devieze de la poveste.

— Cum așa?

— Spune că în Anul Sacrificial cele două regine slabe sunt ucise de mulțime după Cereemonia de Revelare.

— Ce?

Pietyr lasă repede paharul din mână și câțiva stropi se varsă pe pervazul ferestrei.

— Spune că se adună lume multă, care le smulge brațele și capetele reginelor, după care le aruncă în foc. Asta intenționează să se întâmple cu Arsinoe și Katharine. Încearcă să facă din Mirabella o Regină cu Mâini Albe.

Pietyr își ține răsuflarea. Reginele cu Mâini Albe sunt foarte îndrăgite de popor. Numai o Regină Albastră e iubită mai mult ca ele. Dar n-a mai fost niciuna de două sute de ani încoace.

— Partea asta din poveste nu e adevărată, spune Natalia. Cel puțin eu nu am auzit de așa ceva.

— Înseamnă că bătrâna Luca e de-a dreptul disperată, nu? E ceva în neregulă cu elementala ei.

— Se poate. Dar e posibil ca templul să profite, pur și simplu, de ocazie. Nu contează. Important e că noi am aflat.

— Cum am aflat?

— Mi-a șoptit o păsărică idioată de pe continent. Mi-a spus la ureche.

Pietyr își trece mâinile peste față. Katharine. Dulcea Katharine. Vor să-i taie mâinile și capul. Vor să-i dea foc.

— Cum de numai eu sunt aici, Natalia? Unde sunt Genevieve, Lucian și Allegra?

— Nu le-am spus. Nu au ce să facă. Natalia se uită pe fereastră, peste oraș, la dealuri. Nimic nu se întâmplă pe insula asta fără știința mea. Sau cel puțin așa credeam. Dar știu sigur că toate cuțitele ceremoniale pe care le are templul sunt trimise acum la Innisfuil. Toate preotesele vor fi înarmate.

— Atunci ne înarmăm și noi!

— Nu suntem soldați, nepoate. Și chiar dacă am fi, nu mai avem timp. Ar trebui să adunăm toți toxicii din oraș. La Innisfuil, elementarii și preotesele vor fi de trei ori mai mulți ca noi.

Pietyr o apucă de braț și o strânge cu putere. Poate n-a văzut-o el prea des până acum, dar știe din povestirile tatălui său destul cât să-și dea seama că nu e în regulă. Matroana clanului Arron nu acceptă așa ușor că a fost păcălită.

— N-o să stăm deoparte ca să-i lăsăm să ne decapiteze regina, spune el. Slăbește puțin strânsoarea mâinii și își îndulcește tonul. Nu pe Katharine a noastră. Nu pe Kat.

— Ce-ai face tu ca s-o salvezi, Pietyr? La Beltane suntem aproape lipsiți de putere. Preotesele supraveghează totul, de la Vânătoare până la Revelare. Va fi aproape imposibil să faci vreo manevră cu ele acolo.

— Aproape imposibil, subliniază el. Dar nu imposibil. Și eu o să fac tot ce trebuie făcut. O să fac orice.

Ea zâmbește.

— O iubești.

— Da, spune el. Și tu o iubești.

WOLF SPRING

Ellis îi face lui Arsinoe o mască sub care să-și ascundă rănille care au început să se vindece. Este așa de subțire și așa de bine croită, încât se poate susține doar sprijinită pe nas, dar el mai face și niște găuri în laterale, ca să poată fi legată la spate cu panglici subțiri, negre. Masca e neagră și lucioasă, și depășește puțin nasul și obrazul bun, îngustându-se către bărbie pe partea dreaptă. La cererea ei, pictează și niște dungi roșii, de la coada ochiului în jos, pe obraz.

— Curtezanii vor fi foarte impresionați, spune el. Când vor coborî de pe corăbiile lor, se vor întreba cine ești. Ce se află în spatele măștii.

— Și vor fi oripilați când vor afla, replică ea, dar când vede că Ellis se încruntă, îi atinge ușor brațul. E o mască superbă. Mulțumesc.

— Dă-mi voie să te ajut să ți-o pui, spune Jules.

— Nu, zice Arsinoe. Mai bine o păstrez. Pentru Debarcare, cum spune Ellis.

Cait încuviințează solemn din cap.

— E o idee bună. E mult prea frumoasă ca s-o folosești degeaba.

Își lovește mâinile și faina zboară din palmele ei. Pregătise un aluat de plăcintă pentru cele din urmă mere de toamnă conservate. Jules tăiasse fâșii lungi de aluat, ca să facă un grilaj deasupra. Urma s-o ajute și Madrigal, dar în dimineața aceea nu fusese de găsit.

Afară se aud cotcodăceli din cotețul găinilor, de lângă casă. Jules se uită pe fereastră.

— E Billy, vede ea. S-a încurcat în tufele de dracilă. Probabil a venit prin livadă.

— Mă duc eu, spune Arsinoe și se ridică de la masă.

Se simte ușurată că e din nou pe picioarele ei și nu mai zace în pat. Poate îl ia la o plimbare pe deal. Sau poate nu. Poteca de pe

deal se apropie prea mult de copacul chircit, și cei din familia Milone nu vor ca Arsinoe să se mai ducă acolo. Dar, vai, cât de mult ar vrea ea!

Afară, Billy se luptă cu tufele țepoase.

— Ce buruiană nenorocită mai e și asta?

— Dracilă, spune Arsinoe. Cait o plantează în jurul cotețului, ca să nu intre vulpile. Ce faci aici?

El încetează pe moment să se mai zbată.

— Nu mă întâmpini cu prea multă căldură. Am venit să te văd. Dacă n-ai o dispoziție neagră.

— Neagră?

— Sumbră. Depresivă. Întunecată. Urâtă. Billy începe să râdă. Doamne, sunteți așa de ciudați câteodată. Întinde mâna spre ea și ea îl trage dintre tufe. M-am gândit că poate vrei să ieși un pic, zice el. Departe de patul în care ai zăcut.

— Asta da, e o idee bună, răspunde Arsinoe.

Pornesc împreună spre golf, la unul dintre docurile familiei Sandrin. Acolo e ancorat un iaht frumos, cu pânze bleu, vopsit în galben. Arsinoe nu ar trebui să iasă pe mare. De când a încercat atunci să fugă. Dar nimeni nu i-a interzis asta în mod expres.

E o zi frumoasă pentru o plimbare, apele sunt mai calme ca niciodată, iar în apropierea stâncilor focile se joacă în apă.

— Hai! spune el. Am rugat-o pe doamna Sandrin să ne pregătească un prânz. Îi arată un coș acoperit cu o pânză: Pui fript și cartofi copti. Smântână. Mi-a spus că e mâncarea ta preferată.

Arsinoe se uită la coșul cu mâncare, dar observă și privirile aruncate pe furiș de domnul Bukovy, care negociază prețuri cu doi negustori. Oare ce se mai spune despre ea? Regina cu cicatrice. Atacată de sora ei în pădure și aproape ucisă de un urs. Acum vor ajunge să se îndoiască de ea chiar și cei mai loiali. Chiar și Luke.

— Pui fript? întreabă ea și urcă la bord.

Billy scoate barca în larg. În scurt timp trec de foci și înaintează spre nord, de-a lungul coastei de vest.

— Dacă mergem mai departe, am putea vedea țâșnitorile, spune Arsinoe. Balenele. Trebuia s-o fi luat pe Jules. Ea ar fi putut să le pună să ne tragă barca și noi strângeam pânzele.

Billy râde.

— S-ar zice că ești cam invidioasă.

Nu „cam”. Chiar este. De atâtea ori și-a dorit să aibă măcar o fărâmbă din harul lui Jules. Duce mâna la față și atinge bandajele. Până la Beltane nu se vor vindeca, să rămână doar cicatrice. Vor fi roșii, oribile, cu coji.

— Când pleci să te pregătești pentru Debarcare?

— Curând, spune Billy. Golful Longmorrow nu e prea departe. Tata spune că o să mergem și noaptea, iar dacă vântul e bun, o să ajungem devreme. Pe urmă, avem de mers doar până în portul Sand. De acolo se face alai până în golf. Măcar atâta îmi amintesc și eu din ce mi-a povestit Joseph.

— Presupun că ți-a povestit tot.

— Trebuia să fiu mai atent, spune Billy. Dar pentru mine totul părea ireal, până când am ieșit din ceață și ne-am apropiat de Fennbirn.

Arsinoe se uită în spate, spre insulă. De pe mare pare altfel. Mai sigură. Ca și cum nu ar respira și nu ar cere sânge.

— Sunt dezamăgit că noi, curtezanii, o să ratăm Vânătoarea. E singura parte din festival care pare mai distractivă.

— Nu fi prea trist. Când vei fi rege-consort, o să conduci Vânătoarea în fiecare an. Și chiar dacă n-o să ajungi rege-consort, la anul, înainte de nuntă, toți curtezanii vor participa la Vânătoarea de Cerbi.

— Ai mai fost vreodată acolo? La Innisfuil?

— Nu, spune Arsinoe. Deși e foarte aproape de Black Cottage, unde m-am născut eu.

— Și unde e acum mătușa lui Jules, Caragh, își amintește Billy. O să fie dificil. Să fie așa aproape de ea. Crezi că Jules și Madrigal vor încerca să se vadă cu ea?

— Jules are tupeu, dar nu va încălca niciodată legile consiliului. Indiferent cât ar fi de nedrepte. Cât despre Madrigal, ea și Caragh nu s-au iubit niciodată prea mult.

— Pe insula asta există și surori care să se iubească? Întreabă el, iar Arsinoe se strâmbă.

— Apropo de surori, tu n-ar trebui acum s-o curtezi pe sora mea? Cum de nu ești în Rolanth, la Mirabella?

— N-am vrut să mă duc, după accidentul tău. O s-o văd la festival, la fel ca ceilalți.

Cuvintele lui parcă o încălzesc pe Arsinoe. E băiat bun, continentalul ăsta. Avea dreptate când îi spunea că nu e potrivită ca nevestă, în schimb el ar fi un bun rege-consort pentru una dintre surorile ei. Nu îndrăznește să-și imagineze că ar putea fi un bun rege-consort pentru ea. Speranțele de genul ăsta sunt periculoase.

Billy slăbește pânzele și întoarce iahtul cu spatele spre insulă, îndreptându-se spre largul mării.

— N-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult, spune Arsinoe. O să ne întoarcem pe întuneric.

— Nu ne mai întoarcem la Wolf Spring.

— Cum? Dar unde ne ducem?

— Fac ce ar face orice persoană civilizată. Te iau de pe insula asta. Mergem direct prin Canal și apoi acasă. Acolo poți să dispari, dacă vrei. Sau poți să rămâi cu mine. O să-ți dau tot ce ai nevoie. Dar aici nu mai poți rămâne.

— Să stau cu tine?

— Nu chiar cu mine. Eu va trebui să mă întorc pentru festival. Dacă nu mă duc, tata o să mă scalpeze. Dar dacă nu ajung rege, mă întorc la tine și o să te găsesc. Mama și surorile mele te vor ajuta până atunci.

Arsinoe nu spune nimic. Nu se aștepta la așa ceva. El încearcă s-o salveze, s-o ia cu forța din fața pericolului. E o chestie foarte continentală. Și o faptă de mare curaj pentru un prieten.

— Nu pot să te las să faci asta. O să fii pedepsit dacă eu plec.

— O să spun că m-ai împins peste bord și am înotat până la mal. Ai mai încercat o dată să fugi – nu se vor îndoii de povestea mea.

— Junior, spune ea. Se uită la apele mării, așteptându-se să vadă cum se ridică perdeaua de ceață. Insula n-o să mă lase. Joseph nu ți-a spus?

— De data asta o să fie altfel, replică el. Barca asta nu e din Fennbirn. E barca mea și merge unde vreau eu. Atinge catargul ca și cum ar bate un cal pe gât. Am trimis special după ea, spune. Când tata a fost acasă ultima oară, l-am convins să mi-o aducă la remorcă. I-am spus că vreau să i-o fac cadou lui Joseph. Ca să ne plimbăm împreună.

Arsinoe simte că speranța îi umple parcă pieptul. Așa cum spune el, pare chiar posibil.

— Billy. Mi-ai fost un prieten bun. Mai bun decât am avut vreodată. Dar nu pot să plec. Pe urmă, trebuie să ai încredere. Chiar cu fața asta distrusă, tot am șanse să înving.

— Nu, n-ai, se răstește el. Arsinoe, te vor ucide. Și nu cândva, înainte de festivalul viitor. Nu cândva, peste câteva luni. Acum. Tata mi-a spus ce planuri au. De-asta mi-a trimis scrisoarea. Preotesele acestei insule sângeroase, uitate de Dumnezeu. Vor să te sfâșie, pe tine și pe Katharine. Au de gând să vă arunce bucăți în foc și să o încoroneze pe Mirabella chiar în noaptea aceea.

— Nu e adevărat, spune ea, apoi ascultă ce îi povestește el că a aflat despre complot și despre Anul Sacrificial.

— Arsinoe, mă crezi? N-aș putea să te mint. N-aș reuși niciodată să inventez așa ceva.

Arsinoe nu spune nimic. În partea dreaptă e insula – eternă și neatinsă de valuri. Bine ancorată în adâncuri. Dacă ar exista vreo posibilitate s-o smulgă de acolo și s-o facă să plutească în derivă. Dacă ar fi numai o insulă, nu un câine frumos, adormit, cu nisip pe labe și stânci pe umeri, gata să se trezească și s-o sfâșie.

— Poate că tatăl tău se înșală, spune ea.

Dar nu se înșală. Billy îi spune adevărul.

Arsinoe se gândește la Luke și la familia Milone. Se gândește la Joseph. Se gândește la Jules.

— Aveam de gând să ne luptăm, spune ea. Chiar dacă era o bătălie pierdută. Dar credeam că mai am timp. Nu vreau să mor, Junior.

— Nu-ți fie teamă, Arsinoe. Nu te las să mori. Acum, apucă funia. Ajută-mă să mergem mai repede.

FESTIVALUL BELTANE

Valea Innisfuil

TABĂRA WESTWOOD

— N-au găsit nimic. Nici urmă de ea. Nu era ascunsă într-o mansardă din Wolf Spring, iar bărcile pe care le-au trimis s-o caute nu au scos din plase decât pește. Arsinoe a dispărut.

— N-are cum să dispară, spune Mirabella, iar Bree strânge din buze.

— Poate da, poate nu. Dar a dispărut.

— Asta e bine, spune Elizabeth. Dacă a fugit, nu te poate obliga nimeni să-i faci vreun rău. Și nici ea nu-ți va putea face vreun rău.

Vreun rău. E un cuvânt prea blând pentru ce trebuie ele să facă. Dar nu se putea aștepta la un cuvânt mai dur de la Elizabeth.

Mirabella stă în fața oglinzii înalte, în timp ce Bree îi aranjează rochia lungă și neagră. E o rochie comodă, largă și nu prea grea. Bună de stat în casă, într-o zi în care nu o vede nimeni.

Elizabeth îngenunchează, căutând în nenumăratele cufere o perie moale de păr. În căutarea ei, nu își mai dă seama de rana pe care o are și se lovește cu ciotul mâinii de colțul unei lăzi. Își strânge brațul la piept și își mușcă buzele. Pepper, ciocănitorea, vine repede pe umărul ei.

— Elizabeth, spune Mirabella. Nu e nevoie să faci asta.

— Ba da. Trebuie să învăț să mă descurc așa.

Prin pânza cortului se văd niște umbre. Preotesele, mereu prin preajmă. Mereu de veghe. În cortul luxos în care stă Mirabella, negru cu alb, plin de covoare groase, cu pat, perne moi, mese și scaune, e ușor să uiți că nu ești într-o cameră cu ziduri adevărate, ci într-una cu ziduri de pânză și mătase, prin care oricine poate să te audă.

Bree termină de legat toate șnururile rochiei și rămâne în picioare lângă ea, în fața oglinzii.

— Ai văzut ce băieți sunt aici? întreabă ea cu voce tare. Montează corturile la soare, fără cămăși pe ei. Crezi că băieții naturaliști sunt

așa de sălbatici pe cât se spune?

Mirabellei i se taie respirația. Băieți naturaliști. Ca Joseph. Nu le-a spus lui Bree și Elizabeth ce s-a întâmplat între ei. Deși ar vrea, dar parcă îi e teamă. Joseph va fi și el la festival. Ar putea să-l revadă. Dar el va fi cu Juillenne Milone. Și, indiferent ce s-a întâmplat între ei doi pe plajă și în pădure, indiferent de pasiunea lor, care i-a făcut să nu mai audă urletele furtunii, Mirabella știe că ea este intrusul în povestea asta.

— Probabil că nu, răspunde ea, la fel de tare. Dar sunt convinsă că o să afli tu și-o să-mi spui.

Umbrele se îndepărtează, iar Bree o strânge ușor de umăr pe Mirabella. Urmează o zi lungă de stat în cort, după două zile lungi de drum. Trăsura cu care au venit din Rolanth le-a zgâlțâit așa de tare, mai ales pe drumul îngust de la intrarea în portul Sand, unde mirosea a sare și a pește aruncat pe nisip fierbinte, că le-a întors stomacul pe dos.

Mirabella se uită afară prin fereastra cortului. Sunt acolo o mulțime de oameni, râd și lucrează sub razele soarelui. Din vale n-a apucat să vadă prea mult. Au ținut-o ascunsă în trăsură până când a fost gata cortul și apoi au băgat-o repede înăuntru. N-a văzut decât falezele, în lumina slabă a dimineții, și niște copaci mari și întunecați, în jurul unui luminiș.

Preotesele spun că aici ar trebui să se simtă în largul ei. Să se simtă ca o regină, pentru că e chiar în inima insulei, atât de aproape de locul unde bate pulsul Zeiței, în prăpastia adâncă și întunecată care e Domeniul Breccia. Dar ea nu se simte așa. Simte cum insula îi vibrează sub picioare, iar asta nu-i place deloc.

— Unde e Luca? întreabă ea. Nu prea am văzut-o.

— E ocupată cu căutările, spune Elizabeth. N-am văzut-o niciodată așa de agitată și de furioasă. Nu-i vine să creadă că sora ta a fost capabilă de o astfel de sfidare.

Dar așa e Arsinoe. Mereu a fost așa, și se pare că maturizarea ei la Wolf Spring a agravat și mai mult situația. Mirabella a văzut asta în

ochii ei, atunci, în pădure. A văzut-o și în ochii lui Joseph. Cei din Wolf Spring își învață copiii să fie sfidători.

— Luca mai e ocupată și cu supravegherea transportării lăzilor ăloră în care nu știu ce au, spune Bree. Lăzi, lăzi și iar lăzi. Și nimeni nu știe ce e înăuntru. Tu știi, Elizabeth?

Preoteasa clatină din cap. Nu e de mirare. Templul nu mai are încredere în ea și, cu o singură mână, n-are cum să le ajute la încărcare și descărcare.

— Tu crezi că o vor mai găsi? întreabă ea. Oare e posibil să fi scăpat cu viață?

— Nu crede nimeni așa ceva, spune Bree, încet. Dar ar fi mai bine să moară așa, și nu altfel.

TABĂRA ARRON

Toxicii sosesc noaptea, și membrii clanului se împrăștie ca furnicile pe terenul unde se va ține festivalul. Își montează corturile la lumina lunii, doar cu niște lămpi minuscule, mișcându-se așa de încet, încât atunci când soarele începe să lumineze tabăra lor fortificată, multe dintre preotesele cu somn mai greu rămân cu gura căscată.

În cortul ei, Katharine se plimbă agitată. Pietyr plecase să-i aducă micul dejun, dar lipsea de mult timp. Nu e corect ca el să poată hoinări în voie pe pajiște, în timp ce ea trebuie să stea închisă până la Debarcare. Poate dacă ar găsi-o pe Natalia, ar putea să facă împreună cu ea o plimbare.

Iese din cort și se lovește de Bertrand Roman.

— Ar fi bine să rămâi înăuntru, regina mea, spune el și îi pune pe umeri mâinile uriașe, înmănușate, împingând-o ușor înapoi.

— Ia mâna de pe ea!

Pietyr se interpune între ei și îl îmbrâncește pe Bertrand, bruta imensă, deși nu prea departe.

— E pentru siguranța ei.

— Nu mă interesează. Să nu mai îndrăznești vreodată să pui așa mâna pe ea. O prinde de mijloc pe Katharine și o trage în cort. Nu-mi place individul, îi spune el.

— Nici mie nu-mi place. Nu l-am mai văzut de când eram copil, când îmi arăta cum să otrăvesc cu lapte amestecat cu suc de leandru. Nu cred că era nevoie să-mi arate asta pe o duzina întreagă de pisoil!

— Totuși, nu e altul mai bun ca el să conducă o escortă armată, murmură Pietyr. Trebuie să fim foarte prudenți.

Dar ar mai fi fost și alții la fel de buni ca el. Alegerea brutalului Bertrand Roman fusese ideea lui Genevieve. Katharine nu se îndoiește nicio clipă de asta.

Pietyr se urcă pe patul ei de campanie și întinde acolo toate mâncărurile pe care le găsisese. Cele mai multe alimente sunt încă împachetate, păstrate cu grijă pentru ospăț. Dar reușise să găsească ceva pâine, unt și câteva ouă fierte tare.

— Pietyr, observă Katharine. Ai o floare în păr.

El ridică mâna și o ia de după ureche. E doar o margaretă, cum sunt multe aici, pe câmp.

— De unde o ai?

— De la vreo preoteasă, spune el și Katharine își încrucișează brațele la piept. Kat.

Se ridică din pat și o îmbrățișează. O sărută pe obraji până când ea începe să râdă. O sărută pe buze și pe gât până când ea își strecoară mâna pe sub cămașa lui.

— Nu e prea corect din partea mea să fiu geloasă, spune ea.

— Nu contează, răspunde el. Așa suntem noi. Ne înnebunim unul pe altul de gelozie. Tu vei săruta un curtezan, eu voi săruta o preoteasă, iar asta te va face să mă iubești și mai mult.

— Nu mă tachina, spune ea, și Pietyr zâmbeste.

Afară, toxicii cără cufer, desfac bagaje și stau de vorbă. Au început pregătirile pentru Vânătoarea de la noapte. În scurt timp, toți toxicii din Innisful își vor pregăti arcurile și arbaletetele și vor înmuia vârful săgeților în soluție de spânz otrăvit.

— Mi-ar plăcea să pot lua parte și eu la Vânătoare, spune Katharine. Se duce lângă pat, așezându-se în genunchi ca să-și ungă o coajă de pâine cu unt. Ce frumos trebuie să fie să urci călare pe dealuri, după prepelețe și fazani. Tu te duci călare? Sau pe jos?

— Nu mă duc deloc, spune el. Rămân cu tine.

— Pietyr. Nu trebuie să faci asta. O să te plictisești cu mine, tot gândindu-mă la *Gave Noir* și la Debarcare.

— Nu, spune el. Nu trebuie să te mai gândești la ele.

— Mi-ar fi greu să mă gândesc la altceva.

— Atunci o să te ajut eu.

Pietyr o trage la pieptul lui și o sărută din nou, până rămân

amândoi fără suflare.

— Nu te mai gândi la asta, Kat. Nu-ți mai face griji. O aşază pe pat. Nu-ți fie teamă.

Se înalță deasupra, iar ea îi simte răsuflarea caldă în ureche. Ceva s-a schimbat la Pietyr; atingerile lui sunt desperate și puțin triste. Ea se gândește că e așa pentru că știe că în curând se vor despărți din cauza vreunui curtezan, dar nu îi spune nimic, de teamă să nu se oprească. Săruturile lui o amănesc, chiar dacă nu își dă seama, când el îi mângâie pielea, mai întâi acolo unde se îmbină brațul cu umărul, și apoi pe o linie invizibilă de-a lungul gâtului.

TABĂRA MILONE

Jules ridică ciocanul deasupra țăruiului cortului. Vrea să-l fixeze. Dar când lovește, tija de lemn plesnește în două. Păcat de un țărui așa de bun, dar cel puțin asta îi sperie pe cei ce se uită la ea. De când a dispărut Arsinoe, Jules nu mai are liniște. Toată lumea își închipuie că ea trebuie să știe unde e Arsinoe.

Până și tatăl lui Billy. A doua zi după ce barca a dispărut, William Chatworth a făcut în sfârșit o vizită la familia Milone, dar asta numai ca să le bată la ușă și să le ceară răspunsuri. Să ceară pedepse. Dar nu au pe cine să pedepsească. Regina a dispărut, și odată cu ea a dispărut și Billy.

Ellis se apleacă spre spanielul lui alb, Jake.

— N-am vrut să-l stric, spune Jules.

— Știu, o liniștește el. Nu-ți face griji. Jake poate să scoată afară țăruiul, și mai avem destui în car.

Jules își șterge fruntea de transpirație, în timp ce Jake se apucă să sape în jurul țăruiului.

Cortul lor cel mare zace pe jos ca o aripă de liliac mort și miroase la fel. Nu seamănă nicicum cu elegantele corturi în care stau Mirabella și Katharine. Nu că ar avea vreo importanță. Nici nu ar fi cazul să-l mai monteze. De fapt, nici n-ar mai fi fost cazul să vină la Innisfuil, fără Arsinoe.

Jules apucă marginea cortului, unde e o gaură care ar trebui cusută.

— E trist, spune ea. Trebuia să fi avut mai multă grijă de Arsinoe. Trebuia s-o tratăm ca pe o adevărată regină.

— Așa am și făcut, replică Ellis. Am tratat-o ca pe o regină naturalistă. Cu nasul murdar de praf. Alergând cu noi și pescuind. Reginele naturaliste sunt reginele oamenilor; de-asta sunt așa de bune, atunci când au destulă putere ca să răzbească.

— Zât!

Jules și Ellis se întorc și o văd pe Cait gonind-o pe Camden din cort. Eva croncăne și bate din aripi deasupra capului pumei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jules.

— Nimic deosebit, spune Cait. Voia să fure șunca. Face un gest cu bărbia. Uite-l pe Joseph.

El le face semn cu mâna, apropiindu-se cu umerii ușor încovoiați. Și pe el au stat toți cu ochii de la dispariția lui Arsinoe și Billy.

— Bună, Joseph, spune Ellis. Tu și familia ta v-ați instalat? Unde ați pus cortul?

— Chiar vizavi, acolo, spune el și arată cu mâna spre răsărit. Dar părinții mei au hotărât să rămână acasă cu Jonah, așa că nu sunt decât eu cu Matthew.

— Ai cercetat terenul pentru Vânătoare? strigă la el Cait.

— Nu. Încă nu.

— Atunci ar fi bine să vă duceți. Și tu, și Juillenne. Și dacă stați mai mult, puteți să luați și fiara asta cu voi.

Când simte că se vorbește de ea, Camden se uită la Jules plină de speranță. Picioarul și umărul stâng nu s-au vindecat încă, dar ochii ei sunt strălucitori, galbeni-verzui. *Nu sunt inutilă*, par ei să spună. *Sunt încă vie și entuziastă*.

— Să mergem, șoptește Jules, iar felina pornește săltat în fața lor, în trei labe.

— Să faceți treabă bună, spune Cait. Anul ăsta voi fi și mai multe morți, de la oasele rupte. Cait se uită spre pajiștea imensă. N-o să mai treacă mult și o să ajungă cu corturile până pe plajă.

Și mai sunt de venit și alții. Oameni care nici nu își aduc vreun cort, care dorm sub cerul liber.

— Jules, spune Joseph când ajung în mijlocul copacilor.

— Tufișurile nu sunt dese, spune Jules.

Asta înseamnă că se va înainta mai ușor, dar vânătoarea pe întuneric, printre copaci, e întotdeauna periculoasă. Oamenii se împiedică și cad, sunt călcați în picioare. Își rup oasele pe terenul denivelat. Sau îi nimerește din greșeală cineva cu un pumnal sau cu

o săgeată.

— Jules. Îi atinge umărul. Ce faci tu? Vreau să spun, după toate câte s-au întâmplat.

— N-ar trebui să ne bucurăm? îl întreabă ea și se smulge de sub mâna lui. Nu voiam noi să găsim o modalitate s-o scoatem de pe insulă?

— Ba da, răspunde Joseph. Dar nu mi-am imaginat că se va întâmpla așa, deodată. Și fără să ne spună un cuvânt. Nu m-am gândit că va pleca fără noi.

Pe Jules o înțeapă ochii.

— Da, asta doare. Dar nu pot s-o condamna. A profitat de șansa ei.

Camden adulmecă în fața lor și la buza unei văi alunecoase săpate de-a lungul albiei unui pârâu. Cât ține Vânătoarea, ea va rămâne în tabără cu ceilalți familiari. Deși i-ar plăcea la nebunie să vină, nu e locul potrivit pentru niște câini sau păsări fragile, care ar putea fi foarte ușor confundate cu un vânat.

— Mirabella e aici, spune Jules și, cu colțul ochiului, observă că Joseph se încordează. Ai văzut cu ce trăsuri au venit? Aurite și impecabile. Caii nu au niciun fir de păr alb. Dacă n-ar fi avut harnașamentele alea argintii, ar fi părut niște umbre.

— Nu i-am văzut, spune el. Nici pe ea n-am văzut-o, Jules.

— Vreau să spun că e bine că Arsinoe a dispărut, continuă Jules. N-ar fi avut nicio șansă să câștige. Poate ar fi avut, dacă ar fi fost susținută de familia Westwood sau Arron, nu de noi. Dacă am fi reușit să-i oferim... ceva...

— Arsinoe a fost fericită, spune Joseph. A fost prietena noastră, și a scăpat. Datorită ție, a avut puterea să scape.

Camden ciulește urechile spre spate, pentru că aude o creangă trosnind sub pașii cuiva. Și alți vânători cercetează pădurile. Joseph ridică mâna în semn de salut. Nu sunt persoane cunoscute. E posibil să fie naturaliști, dar pot să aibă și altfel de har. La Beltane, oamenii se amestecă, deși amplasarea corturilor nu reflectă asta. Naturaliștii campează alături de alți naturaliști, cei din Indrid Down stau

separat, la fel și cei din Prynn. Chiar și în timpul Vânătorii, numai cei cu harul războiului se aventurează în afara grupului lor, și asta pentru că sunt foarte puțini și pentru că știu că harul naturaliștilor le oferă mai multe șanse să vâneze.

— Nu mai e mult până să înceapă, spune Joseph.

Ochii îi strălucesc. E trist din cauza lui Arsinoe, dar e un lup tânăr, și asta e prima oară când iese să vâneze cu haita lui.

— Presupun că n-ai fost la o vânătoare așa mare cât ai stat pe continent, spune Jules.

— Nu. Am vânat, dar acolo e cu totul altceva. În primul rând, era ziuă, ca să vedem.

În depărtare, dinspre tabere, se aude o tobă. Se făcuse târziu fără ca ei să-și dea seama. În curând, focurile vor arde cu flăcări înalte, iar oamenii vor sări peste ele. Naturalism își vor schimba hainele cu blănuri de cerb și își vor picta trupurile cu dungi negre și albe.

Când ajung înapoi pe pajiște, soarele coborâse deja în spatele copacilor, iar lumina căpătase o nuanță gălbuie, prăfoasă. Iar Cait avusese dreptate. Cât au lipsit ei, Innisfuil se umpluse de lume. Între corturi abia dacă mai e loc să treci, iar pe drum, sau în jurul focurilor, sunt o mulțime de oameni nerăbdători, cu chipuri zâmbitoare.

Ajung la cortul lui Joseph, iar el își scoate cămașa.

— Rămâi cu ăștia? îl întreabă Jules, arătând cu mâna spre pantalonii lui cafenii, de pe continent.

— De ce nu? spune el. Oricum toată lumea mă consideră continental.

Apoi o ajută și pe ea să-și scoată jacheta și să-și pună tunică și pantalonii din piele moale. Ea nu prea are chef de vânătoare, dar sângele naturalist care îi curge prin vene n-o s-o lase să stea deoparte. Deja parcă o cheamă pădurea.

— Mă pictezi tu? o întreabă Joseph.

Îi întinde un borcan cu vopsea neagră.

La început, nu știe ce să picteze. Dar apoi știe.

Își înmoaie în vopsea patru degete și desenează patru linii pe umărul lui. Le mai înmoaie o dată și îi desenează linii pe obrazul drept, apoi face aceleași linii și pe obrazul ei.

— Pentru Arsinoe, spune ea.

— E perfect, spune el. Dar mai vreau unul.

— Încă unul?

El o prinde de încheietura mâinii.

— Aș vrea să am urma palmei tale pe inima mea.

Mâna ei șovăie o clipă lângă pieptul lui. Apoi își acoperă palma cu vopsea și i-o lipește pe piept, în dreptul inimii. Și în timpul ăsta își lipește și buzele de gura lui.

Îi e dor de atingerea lui. De căldura lui, de strânsoarea brațelor lui. De când cele întâmplăte cu Mirabella, uneori a avut impresia că Joseph nici nu s-a întors, de fapt. Dar e aici, chiar dacă Arsinoe nu e, chiar dacă ceea ce își promiseseră pentru Beltane, să fie împreună pentru prima oară, acum e doar o speranță spulberată.

Joseph o ține strâns. O sărută de parcă i-ar fi frică să se oprească.

Ea îi pune mâinile pe piept și îl împinge.

— Joseph. Am greșit, nu trebuia să fac asta.

— Nu, spune el cu respirația tăiată. Nu ai greșit. Putem rămâne aici toată noaptea, Jules, nu trebuie să mergem să vânăm.

— Nu.

El îi atinge fața, dar ea nu vrea să-l privească în ochi. Ar putea să vadă acolo ceva care s-o facă să se răzgândească.

— O să mă poți ierta vreodată? o întreabă.

— Acum, nu, spune ea. Nu vreau să trăiesc cu impresia că tot ce a fost între noi e distrus. Vreau să simt întâi că e bine, că e din nou cum era înainte.

— Și dacă nu va fi niciodată ca înainte? întreabă el.

— Atunci o să știm că nu a fost să fie.

DOMENIUL BRECCIA

— E așa de negru, spune Katharine.

— Da, spune Pietyr. Dar, ca regină, trebuie să știi ce înseamnă negru.

Vocea lui vine de departe, din spatele ei. A refuzat să se apropie așa de mult. Iar Katharine, când a văzut Domeniul Breccia, s-a lăsat pe burtă și a înaintat spre margine ca un șarpe.

Domeniul Breccia este hăul adânc pe care ei îl numesc „inima insulei”. E un loc sacru. Se spune că n-are fund și, când îl vede, Katharine nici nu poate descrie acel întuneric. Este așa de negru, încât pare aproape albastru.

Pietyr a scos-o afară pe furiș, imediat ce Natalia și Genevieve n-au mai fost atente, ocupate cu Vânătoarea. S-au strecurat pe nesimțite în adâncurile pădurilor din sud, acolo unde vânătoarea e interzisă, și au mers până când au ajuns la stâncile cenușii și netede, unde e acea fisură întunecată din insulă, care seamănă cu o rană făcută de o lamă zimțată.

— Vino lângă mine, spune ea.

— Nu, mulțumesc

Ea râde și întinde iar capul deasupra hăului. Pietyr nu poate simți ce simte ea, ca regină. Locul acesta este pentru cele ca ea.

Katharine mai respiră o dată, adânc.

Domeniul Breccia simte. Domeniul Breccia are *viață*, așa cum au multe locuri sacre de pe Fennbirn, numai că de locul acesta sunt legate toate celelalte. Aici este sursa. Dacă ar fi fost și ea crescută prin temple, ca Mirabella, poate ar fi găsit cuvinte mai potrivite să descrie vibrația aceea din aer și felul în care îi înfioară ceafa.

Aerul dens și rece parcă îi intră în sânge și o gâdilă, iar ea începe să râdă.

— Kat, gata, întoarce-te!

— Chiar trebuie să plecăm? Îmi place aici.

— Nu pricep de ce. E un loc morbid în mijlocul pustiului.

Ea își reazemă capul în mână și continuă să se uite în adâncul fisurii. Pietyr are dreptate. N-ar trebui să-i placă așa de mult. În urmă cu mulți ani, Domeniul era locul în care se aruncau cadavrele reginelor care nu supraviețuiau Anului Ascensiunii. Genevieve spune că pe fundul prăpastiei se află o grămadă de cadavre. Sfărâmate.

Dar acum Katharine nu mai crede asta. Domeniul Breccia este imens și extrem de adânc. Reginele acelea nu au cum să zacă sfărâmate pe fundul hăului. Probabil cad și acum.

— Katharine, nu putem sta aici toată noaptea. Trebuie să ne întoarcem înainte de a se încheia Vânătoarea.

Ea se mai uită o dată, lung, în acel întuneric și oftează. Apoi se ridică în picioare și își scutură praful de pe rochie. Ar trebui să se întoarcă. Trebuie să fie odihnită pentru ziua de mâine.

Mâine trebuie să se pregătească pentru Debarcare, atunci când, la apusul soarelui, ea și Mirabella își vor vedea pentru prima oară curtezanii, când se vor vedea și ele. Se întreabă dacă frumușica elementală va fi surprinsă să vadă că sora ei toxică și slabă arată așa de sănătoasă.

— Ce păcat, spune Katharine. L-am sărutat pe continentalul ăla, Billy Chatworth, și el a fugit cu Arsinoe.

— Cum adică l-ai sărutat? Chiar l-ai sărutat?

— Sigur că l-am sărutat. De ce crezi că am plecat din salon? Ca să nu fii nevoit să ne vezi.

— Frumos din partea ta, dar în curând n-o să mai pot evita asta, spune el. Va trebui să te prefaci că nu sunt aici, Kat. Va trebui să te prefaci că nu exist.

— Da, dar va fi doar o prefăcătorie. Și niciunul n-o să mă atingă aici, de Beltane. N-o să fiu singură cu ei decât după Revelare.

Pietyr se uită în altă parte, iar Katharine se duce la el și îl sărută repede. Va mai fura săruturi de la el în noaptea asta, și în noaptea următoare, ascunsă de privirea dezaprobatore a lui Genevieve.

— N-o să ne despărțim niciodată, îi șoptește ea cu buzele lipite de gura lui. Chiar dacă va trebui să ne ascundem mereu.

— Știu, Kat, spune el și o îmbrățișează.

Ea își lipește capul de pieptul lui.

O să fie greu, dar nu imposibil. Au învățat foarte bine să se ascundă.

VÂNĂTOAREA

Când a început Vânătoarea, Jules era așa de aproape de Joseph, încât aproape se atingeau, cum stăteau așa, în fața cetei naturaliștilor, în răpăitul tobelor care anunțau startul. Marea Preoteasă a sunat din corn și au luat-o cu toții la fugă, fără să mai audă altceva decât strigătele celorlalți vânători și foșnetul ierbii strivite sub picioare.

Au rămas alături o vreme, în timp ce harul naturaliștilor aducea vânatul de bunăvoie în pădure. Apoi și-a aruncat privirea spre dreapta și el nu mai era acolo.

L-a căutat peste tot. Ba chiar a luat și o torță și l-a căutat pe jos, gândindu-se că poate a căzut. Dar nu l-a găsit, iar acum în pădure e liniște.

— Joseph? strigă ea.

Naturaliștii și cei câțiva cu harul războiului au rămas mult în urmă. O vreme le-a auzit strigătele victorioase, dar acum nu se mai aude nimic. Toxicii, cu pumnalele și săgețile lor otrăvite, s-au dus pe dealurile de sub faleză, iar elementalii agili și iuți de picior au inundat pădurile din nord, din spatele cortului unde stă prețioasa lor regină.

— Joseph! strigă ea din nou și așteaptă.

O să fie bine. E un vânător bine pregătit. E normal să te pierzi de tovarășul tău într-o asemenea mulțime; probabil a fost o prostie să încerce să rămână împreună.

Jules ridică torța și scrutează întunericul. Aerul nopții îi răcește pielea acum, că nu mai aleargă. După o clipă, pornește în direcția opusă. S-a îndepărtat deja mult. N-ar strica să vâneze ceva.

Mirabella stă la masă, cu o farfurie în față, plină cu fructe și brânză. Se ridică repede când aude niște bufnituri afară. Câteva clipe mai târziu, Bree și Elizabeth intră în cort, târând după ele două

gardiene inconștiente.

— Ce e asta?

Bree arată foarte bine cu tunică ei neagră tivită cu argintiu și strânsă cu o centură, și cu cizme înalte din piele fină. Ea și Elizabeth au pe umeri pelerine cenușii de lână. Sunt pelerine de vânătoare.

Mirabella se uită la preteșele inconștiente. Sau, cel puțin, așa par, inconștiente. Niciuna nu mișcă.

— Ce-ați făcut?

— Nu le-am omorât, răspunde Bree, pe un ton care sugerează că nu ar fi deranjat-o să facă asta. Sunt doar drogate. Știu, e o metodă preferată de toxici, dar care ar fi avantajul să fii într-un loc plin de toxici, dacă nu poți măcar să faci rost de o amărâtă poțiune de somn?

Elizabeth îi întinde Mirabellei o pelerină cenușie.

— O să ne găsească, spune Mirabella. Se uită fără voie la mâna tăiată a lui Elizabeth. Nu putem risca.

— Nu te folosi de mine ca să te scuzi, spune preteșea Chiar dacă fac parte din templu, nu le permit să mă controleze

Pe sub gluga pelerinei, obrajii ei măslinii s-au îmbujorat de surescitare.

— O să fii o preteșă foarte rea, spune Bree și râde, amuzată. Dar de ce ar trebui să rămâi cu ele? Poți să vii să stai cu noi. Nu faci parte din șleahța lor.

Elizabeth aruncă pelerina în brațele Mirabellei.

— Nu e așa de rău să fii un paria, răspunde ea. Și chiar dacă preteșele s-au întors împotriva mea, nu înseamnă că și Zeița a făcut asta. Haideți acum. Nu o să lipsim prea mult. Doar atât cât să-i vedem pe naturaliști. Vânătorii adevărați, cu pene în păr și cu oase legate la gât.

— Și cu piepturile lor goale, adaugă Bree.

— Când ne întoarcem, o să le ducem pe astea înapoi la postul lor, spune Elizabeth. Când se vor trezi, probabil că le va fi rușine să spună că au adormit.

Bree are la centură un pumnal și o praștie, iar Elizabeth duce pe umăr o arbaletă. Nu pentru vânătoare, ci pentru apărare. Mirabella se uită iar la mâna tăiată a prietenei sale. Va avea nevoie de ajutor să tragă.

— Bine, spune ea și își pune pelerina. Dar repede.

Jules aude ursul înainte de a-i vedea bârlogul săpat în coasta dealului. Întinde torța, să lumineze intrarea, iar ursul se uită la ea cu ochii strălucitori, luminați de flăcări.

E un urs mare, brun. Nu pe el îl căuta. Urmărise un cerb, pe care era gata să-l prindă.

Ursul nu vrea probleme. Cel mai probabil s-a retras în bârlogul lui de iarnă ca să evite vânătorii.

Jules scoate cuțitul. Are lama lungă și ascuțită și poate străpunge blana unui urs. Dar ursul tot ar putea s-o omoare, dacă ar vrea.

Ursul se uită la cuțit și adulmecă. Într-un fel, parcă ea ar vrea s-o atace. E surprinsă de asta, de fierbințeala pe care i-o dă furia și de greutatea disperării ei.

— Dacă o cauți pe regină, spune ea, ai venit prea târziu.

Nici nu trebuie să vezi cum vânează elementalii sau toxicii ca să-ți dai seama că naturaliștii vor veni cu cea mai mare pradă. Sunt așa de mulți vânători, că au umplut pădurea cu strigătele lor de victorie. Majoritatea celor pe care îi vede Mirabella și-au prins vânatul la centură: iepuri sau fazani grași și frumoși. Niciunul din tabăra naturaliștilor n-o să mănânce friptură de capră domestică, asta e clar.

A fugit cu Bree și Elizabeth, îndepărtându-se de vânători. Poate mai mult decât era cazul. Dar grupurile de vânători se mișcă foarte repede. Aproape că e imposibil să nu fii prins în mijlocul lor.

— Harul naturaliștilor e tot mai puternic, remarcă Mirabella, gândindu-se la Juillenne Milone și la puma ei.

— Se zvonește că ar fi o fată care are ca familiar o pumă, spune

Elizabeth.

— Nu e doar un zvon, replică Mirabella. Am văzut-o și eu. Atunci, în pădure, era cu sora mea.

— Cu sora ta? întreabă Bree.

Din vocea ei, pare să fie alarmată. Dar în lumina slabă de lună nu e decât o siluetă întunecată.

— Ce? Ce s-a întâmplat? spune Mirabella.

— Nu te-ai gândit că poate naturaliștii s-au făcut nu doar mai puternici, ci și mai isteți? Că poate în tot timpul ăsta au ținut în secret forța lui Arsinoe și că puma aceea e de fapt a ei?

— Nu cred, spune Mirabella.

— Și în plus, completează Elizabeth, cu pumă sau fără pumă, Arsinoe a dispărut.

Mirabella dă din cap. Ar trebui să se întoarcă în tabără. Preotesele drogate se vor trezi în curând. Dar până să spună asta, apare o altă ceată de vânători care aleargă în jurul lor.

— Jules!

E doar o șoaptă răgușită, care abia se aude de țipetele vânătorilor și de râsetele lui Bree și Elizabeth.

— Jules!

Mirabella încetinește pasul și apoi se oprește. Bree și Elizabeth continuă să alerge fără ea.

— Joseph?

E singur și are în mână o torță aproape stinsă. Pe față și pe umăr e pictat. Dar el e.

Când o vede, încremenește.

— Regină Mirabella, murmură el. Ce faci aici?

— Nu știu, spune ea. Probabil nu ar trebui să fiu aici.

El șovăie o clipă, apoi o ia de mână și o trage în spatele unui copac gros, unde nu pot fi văzuți.

Niciunul nu știe ce să spună. Își strâng doar mâinile cu putere. Obrazul lui Joseph e mânjit de sânge, abia se vede în lumina slabă a torței.

— Ești rănit, spune Mirabella.

— Doar o zgârietură. M-am lovit de o creangă când a început Vânătoarea. M-am pierdut de grup.

S-a pierdut de Juillenne, asta vrea să spună. Mirabella zâmbește puțin.

— Se pare că te rănești foarte des. Poate n-ar trebui să ți se dea voie să pleci neînsoțit.

Joseph începe să râdă.

— Poate. De când m-am întors, am început să fiu înclinat spre... accidente.

Ea îi atinge bărbia, acolo unde e rana. Nimic grav. Îi subliniază mai mult aerul de sălbăticie, ca și dungile pictate pe față și pe umăr. Se întreabă cine le-a pictat și își imaginează degetele lui Jules pe pielea lui.

— Știam că o să fii aici, spune ea. Chiar dacă Arsinoe a fugit. Știam. Speram.

— Eu nu m-am gândit că o să te văd. Trebuia să fii ascunsă.

Ascunsă. Prizonieră, sub pază strictă. Numai că ea și Bree au reușit mereu să scape de sub paza templului, de când erau copii. Chiar e de mirare că preotesele nu au renunțat s-o mai păzească sau n-au devenit mai pricepute.

Mirabella îi atinge pieptul și se oprește în dreptul umărului. E cald, pentru că a alergat, iar pulsul i se accelerează sub mână ei. Ea se apropie mai mult, până când buzele lor aproape se ating.

— Nu mă cunoști la fel de bine cum o cunoști pe Jules, spune ea. Dar mă mai vrei? A însemnat ceva pentru tine noaptea aceea, pe furtună?

Joseph respiră greu. Se uită la ea încruntat. Nu mai are putere să reziste. Nici n-a avut, de la început.

Ea îl prinde de gât cu cealaltă mână și el o sărută apăsător, lipind-o cu spatele de copac.

— A însemnat, răspunde el, ținând-o strâns. Dar, Dumnezeule, aș fi vrut să nu însemne nimic.

TABĂRA ARRON

Toxicii au vânat mai mult păsări și câțiva iepuri. Mai nimic, comparativ cu prada naturaliștilor, dar era de așteptat. Vânătoarea e de fapt partea lor de Beltane.

Katharine se duce după Natalia în cortul lung și alb unde e bucătăria și o găsește cu mâinile pline de fulgi, jumulind un fazan.

— Nu vrei să chem niște servitori?

— Nu, spune Natalia. Cei câțiva pe care i-am adus aici au altceva de făcut. Dar mai sunt o mulțime de păsări de jumulit. Festivalul de Beltane ne transformă pe toți în servitori.

Katharine își sumetecă mânecile și ia o pasăre de pe masă.

Natalia dă din cap, aprobator.

— Pietyr a avut o influență bună asupra ta, spune ea.

— Nu m-a învățat să jumulesc păsări. S-ar putea să nu mă pricep.

— Dar ești mai sigură pe tine. Ai căpătat farmec. Te-ai maturizat de când a venit el.

Katharine îi întoarce zâmbetul și pufnește, să îndepărteze puful care i s-a lipit de nas. Cele mai multe păsări sunt destinate ospățului, dar câteva mai bune vor fi păstrate pentru Ceremonia de Revelare și pentru *Gave Noir*.

— Nu de-asta l-ai adus la Greavesdrake?

— Ba da. Misiunea lui a fost să te transforme într-o femeie seducătoare, și asta a și făcut.

Pe degetele ei e puțin sânge. A smuls prea tare și a sfâșiat pielea păsării.

— Sarcina mea a fost să-ți dezvolt harul și să te protejez. Sarcina mea a fost să te fac regină.

— Natalia, ce s-a întâmplat? Vorbești de parcă ai fi convinsă că n-ai reușit.

— Poate n-am reușit, răspunde ea, apoi coboară vocea și vorbește în șoaptă, abia auzit, cu toate că nu mai e nimeni în cort, iar pe

pânza acestuia nu se vede nicio umbră. Am sperat că fuga lui Arsinoe le va strica planurile, continuă ea. Că vor fi prea ocupate să găsească pe obrăznicătura aia enervantă. Sau că vor considera că nu mai are rost. Dar le-am văzut cu lăzile alea, și știu ce e în ele. Toate cuțitele alea lungi, cu lame zimțate.

De partea cealaltă a mesei, Katharine continuă să smulgă pene. Expresia goală și îndepărtată din ochii albaștri ai Nataliei îi îngheață oasele.

— Arsinoe a fost o fată isteată, zice Natalia. Lașă, dar isteată. S-a folosit de continentalul acela ca să fugă... Cine s-ar fi gândit la asta?

— Nu cred că au reușit să fugă, spune Katharine. Eu cred că sunt amândoi pe fundul mării. Le mănâncă peștii obraji.

Natalia râde.

— Poate. Dar aici nu e, chiar dacă e pe fundul mării. Iar acum ei nu au decât o țintă.

— Ei? Natalia, despre ce vorbești? S-a întâmplat ceva? Crezi că n-o să reușesc la *Gave Noir*?

— Ba da. O să reușești. O să fie un succes spectaculos.

Katharine se îmbujorează de rușine. De *Gave Noir* se teme cel mai mult. Încă dinainte de umilința îndurată de ziua ei. A fost destul de rău să dea greș în fața Nataliei și a lui Genevieve. În fața întregii insule ar fi cu atât mai rău.

— Spectaculos? Asta-i puțin probabil, spune ea.

Natalia împinge deoparte pasărea. Se uită la Katharine ca și cum ar vedea-o pentru prima oară.

— Ai încredere în mine, Kat?

— Sigur că am.

— Atunci să mănânci la *Gave Noir* până te umfli. Întinde mâna spre ea așa de repede, ca un șarpe care atacă. Mănâncă fără teamă, îi spune. *Și fii convinsă că nu e acolo nicio otrăvă.*

— Poftim? Cum așa?

— Preotesele poate se cred deștepte, spune Natalia. Dar nimeni n-are dexteritatea mea. Și voi face totul ca să pari puternică. Astfel

încât nimeni nu va putea să spună că avem un An Sacrificial.

TABĂRA MILONE

— Înainte mâncam împreună, spune Ellis, nu făceam opețe separate. Toxicii, naturaliștii. Războinicii. Elementalii. Chiar și cei fără har. Eram toți împreună la ospăț când eram eu tânăr.

— Când a fost asta, bunicule? întreabă Jules. Acum o sută de ani, acum două sute de ani?

Ellis zâmbește și-l trimite pe Jake peste masă la ea, să îi ciupească degetele.

În dimineața de după Vânătoare e liniște. Toată lumea din poiană lucrează sau se odihnește. Sau își îngrijește rănilile. Așa cum se anticipase, mulți dintre membrii hoardei fuseseră răniți. Dar nu se auzise că ar fi murit cineva. Unii chiar începuseră să spună pe la colțuri că acest festival de Beltane este binecuvântat.

Dar cum ar putea fi binecuvântat, când Arsinoe nu mai e?

Camden se cațără greoi pe genunchii lui Jules și adulmecă bandajul de pe rana de la umărul ei. Nu a fost făcută de urs. Pe marele urs brun l-a lăsat cum l-a găsit, ghemuit în bârlogul lui. A preferat să-și urmărească în continuare cerbul, pe care l-a pus la pământ imediat, cu o singură tăietură la gât. Dar cât timp îl ținea la pământ, a lovit-o cu copita.

Jules se întinde peste masă și îi taie lui Camden o bucată groasă din inima cerbului.

— Cerbul ăsta e cel mai frumos vânat care s-a prins aseară, spune Cait. Cu adevărat inima aceea ar fi potrivită pentru o mâncare de regine.

— Atunci trimite-le ce a rămas din ea, spune Jules. Aici nu e nicio regină. Iar Arsinoe i-ar fi dat o porție și lui Camden.

În spatele mesei se aud mișcări în cortul lui Madrigal. Jules se încruntă și o strânge în brațe pe Camden. A tot auzit mișcări în cort de când s-a trezit. Mișcări și chicoteli. Madrigal nu e singură.

— Scoală-te și ieși afară, spune Cait și bate cu palma în cort.

Avem treabă.

Prelata mobilă care e ușa cortului se ridică, ținută sus de Matthew, ca Madrigal să iasă pe sub brațul lui.

Cait și Ellis înțepenesc. Matthew a fost cu Madrigal, dar n-are niciun sens. Matthew o iubește pe mătușa Caragh. Sau o iubea. Degetele lui Madrigal se strecoară ușor pe sub gulerul cămășii lui și el zâmbește. Ba, zâmbește chiar larg, ca un ogar inocent care a adus bățul aruncat.

Jules sare atât de brusc de la masă, încât o răstoarnă pe Camden.

— Ce-ai făcut? ți-pă ea.

Izbește cu palmele în masă. Toate obiectele de acolo încep să zângăne.

— Lasă-l în pace!

— Jules, nu!

Ellis o apucă de gât pe Camden chiar în clipa în care se pregătește să sară. Matthew se așază în fața lui Madrigal, s-o apere, iar Jules mârâie.

— Eu, dă să spună Madrigal, eu...

— Nu mă interesează că ești mama mea! Să taci!

— Juillenne Milone!

Jules nu mai spune nimic. Își încleștează pumnii și dinții și își întoarce cu greu privirea de la Matthew și Madrigal la bunica ei.

— Pleacă de aici imediat, spune Cait, calmă. Du-te.

Jules respiră adânc de mai multe ori. Dar se calmează și Ellis o eliberează pe Camden. Ea se întoarce și pleacă.

— Jules, stai! strigă Madrigal.

— Madrigal, spune Cait. Taci!

Jules se îndreaptă spre marea de oameni adunați pentru Beltane. Se pierde în mijlocul lor într-o clipă.

Un timp, merg așa, fără nicio direcție, o fată furioasă și o pumă care deschide un drum larg prin mulțime. Matthew și Madrigal păreau foarte degajați. Nu arătau deloc ca niște amanți recentți. Cum

Madrigal dispare așa de des, e imposibil să-și dea seama când a început relația lor.

— O detest, îi spune încet lui Camden.

Madrigal cea egoistă, care nu gândește niciodată înainte de a acționa. Toată viața lui Jules a fost un haos din cauza ei, și nu a făcut nimic să îndrepte lucrurile, doar se îmbufna. Iar acum l-a luat pe Matthew. Întotdeauna i-a plăcut să-i ia lucrurile lui Caragh. Chiar și singurul lucru pe care îl mai avea.

— Jules!

Se întoarce. E Luke, care își face loc cu umerii prin mulțime.

Nu era convinsă că va veni. Devotatul Luke. El a crezut în Arsinoe de la început. A fost singurul care nu a avut niciodată dubii.

Când ajunge la ea, o îmbrățișează cu căldură. Hank, cocoșul, zboară de pe spatele lui să o ciugulească pe Camden în semn de salut.

— Mă bucur că ești aici, spune Jules. Ești unul dintre puținii oameni pe care mă bucur să-i văd la festivalul ăsta.

El îi întinde un pachet înfășurat în hârtie maronie.

— Ce-i asta?

— Rochia pe care am făcut-o pentru Arsinoe, spune el.

Jules strânge pachetul în mână și simte moliciunea materialului.

— De ce ai mai adus-o, dacă ea nu e aici s-o poarte?

— Dar nu era pentru ea. M-a rugat s-o fac pentru tine. Mi-a spus să o fac frumoasă și strălucitoare. Pentru tine și pentru ochii tânărului tău iubit.

Jules strânge pachetul la piept. Dulcea și prostuța Arsinoe, în loc să se gândească la ea, s-a gândit la Jules. Sau poate nu. Poate că a făcut asta pentru că știa de pe atunci că o să fugă.

— Chiar ne-a părăsit, Jules? întreabă Luke. Sau de vină a fost continentalul acela? A luat-o cu forța?

Jules nu-și poate imagina că Arsinoe ar face ceva împotriva voinței sale. Dar e posibil. Iar ideea asta l-ar liniști pe Luke.

— Nu știu, răspunde ea. S-ar putea să fi fost și așa.

Luke oftează. În jurul lor, numai oameni cu fețe joviale. Fețe de festival, fără nicio grijă. Cei mai mulți probabil se bucură că Arsinoe a dispărut. Un obstacol mai puțin în drumul Mirabellei. Acum nu mai e decât Katharine. O toxică despre care se spune că e slabă și bolnăvicioasă.

— Presupun că acum ar trebui s-o susținem pe Mirabella, spune Luke. Presupun că ar trebui să ne învățăm s-o iubim pe ea. O să fie mai ușor acum, când nu va ajunge s-o ucidă pe Arsinoe a noastră.

Jules dă din cap, întunecată. Nu o va iubi niciodată pe Mirabella, dar asta din propriile ei motive meschine. Nu pentru că nu ar putea fi o regină bună.

— Am văzut corăbiile curtezanilor când am trecut prin portul Sand, spune Luke. Sunt cinci, deși Billy nu prea contează.

Jules dă din cap, la fel de întunecată, cât timp Luke îi povestește ce steag arborează fiecare corabie. Două sunt din ținutul consortului lui Bernadine. Una din ținutul consortului lui Camille. Una dintr-un loc pe care nu l-a recunoscut. Dar Jules nu-l mai ascultă. Corabia tatălui lui Billy e la Innisfuil. Cu Billy la bord? Parcă nu-i vine să creadă. Se îndoiește că Chatworth știe ceva în plus de soarta lui Billy și Arsinoe.

— Ciudat, nu? spune Luke, meditativ. Cum îi aducem pe continentali în mijlocul nostru, doar ca să-i ținem departe!

În portul din sud-est, corăbiile delegațiilor vor aștepta apusul soarelui, când vor porni în procesiune spre golful Longmorrow. Acolo vor arunca ancora, ca să înceapă Debarcarea. Dacă Arsinoe ar fi fost aici, probabil că Jules s-ar fi dus cu Camden pe faleză, să le spioneze. Acum nu mai contează. Mirabella nu are decât să aleagă pe cine vrea. Persoana aceea nu va avea prea multă putere pe insulă. Regii-consorți sunt doar niște paiațe. Simbolul păcii cu continentul.

— Ce e acolo? întreabă Luke, arătând cu mâna.

Preotesele coboară în fugă pe cărarea dinspre faleză, într-un șir

de pelerine negre și albe. Jules și Luke încearcă să iasă din mulțime, ca să vadă mai bine. Așa fac și alții. Micuță cum e, Jules trebuie să sară ca să poată vedea ceva peste capetele și umerii celorlalți.

În apropierea corturilor clanului Westwood e vânzoleală. Sau poate în cortul Marii Preotese. Sunt așa de apropiate, încât e greu să-ți dai seama. Luke îl bate pe spate pe un tip înalt.

— Hei, știi cumva ce se întâmplă acolo?

— Nu sunt sigur, răspunde bărbatul. Dar se pare că au prins-o pe regina fugară.

— Imposibil, spune Luke.

— Eu așa cred. Uite, vin acum preotesele.

— Dați-ne voie să trecem! țipă Jules.

Dar mulțimea e prea compactă. Ea icnește, Camden mârâie și sare pe omul din fața lor, sfâșiindu-i cămașa. Cămașa se colorează în roșu, iar bărbatul începe să urle.

Mulțimea se dă la o parte. Toți țipă la ea și la animalul ei, jignind-o – naturaliști scârboși. Dar ei nu îi pasă. În spate, Luke a plecat după Cait și Ellis. Dacă într-adevăr Arsinoe e acolo, lucru care pe Jules ar bucura-o, dar ar și îngrozi-o, atunci va fi nevoie de toți.

TABĂRA MARII PREOTESE

Nu durează mult să se adune Consiliul Negru în cortul desemnat de Luca. E un cort mic și aproape gol, sunt doar câteva covorașe și lăzi puse una peste alta. Materialul din care e făcut e subțire și fragil, dar greutatea celor care stau în cort îl face să pară solid ca stânca.

Toxicii Paola Vend și Lucian Marlowe, și Margaret Beaulin, cea cu harul războiului, stau departe, lângă Renata Hargrove. Natalia Arron stă în față. Capul șarpelui, cum îi spune uneori Luca. În spatele ei sunt ceilalți Arroni din consiliu: Allegra, Antonin, Lucian și Genevieve. Genevieve stă chiar în spatele ei. Urechile Nataliei în consiliu, așa se spune. Pumnalul ei din întuneric. Mirabella simte că o antipatizează de la prima vedere.

E doar o întâmplare că Mirabella e aici. Era cu Luca acolo când preteșele au adus vestea că Arsinoe a fost prinsă, și Luca nu a mai avut timp s-o convingă să plece.

Privirea Mirabellei se întâlnește cu privirea lui Jules, aflată în partea opusă a cortului. E un moment plin de tensiune, în mijlocul unor alte momente de tensiune, și nu durează mult. Dar după aceea, Mirabella își va aminti ce feroasă era privirea lui Jules și cât de mult semăna atunci cu puma de lângă ea.

— Regina Mirabella n-ar trebui să fie aici, spune Natalia cu vocea ei rece și fermă.

Se pare că e singura din cort netulburată.

— Nu reprezintă o voce în consiliu, spune ea.

— Sunt mai mulți aici care nu reprezintă o voce în consiliu, subliniază Cait.

— Cait, spune Natalia. Tu poți să stai, evident. Ca tutori, toți cei din familia Milone pot rămâne.

— Vai, îți mulțumim, răspunde Cait, ironică. Dar e adevărat? A fost găsită?

— O să aflăm în curând, spune Luca. Le-am trimis pe preotese pe coastă să îi aducă pe acești călători, oricine ar fi ei.

Membrii Consiliului Negru încep să rânjească la auzul termenului „călători”, iar Natalia se întoarce și face „ssst” spre ei, ca unor copii.

— Dacă unul dintre acești călători este cu adevărat Arsinoe, atunci regina Mirabella ar trebui să plece, spune Natalia. Știi mai bine ca oricine că reginele nu trebuie să se întâlnească înainte de Debarcare.

— S-au întâlnit deja, replică Luca. Dacă se mai întâlnesc o dată, n-o să se întâmple nimic. Regina va rămâne. Va rămâne și nu va scoate un cuvânt. Ca și tine, tânără Milone.

Puma ciulește urechile. Bunicii lui Jules își pun mâinile pe umerii ei.

Preotesele se întorc de pe plajă cu pași repezi și grei. Mirabella ascultă încordată cum oamenii murmură și scot strigăte de uimire. Apoi prelata se ridică și preotesele o aruncă pe Arsinoe în cort.

Mirabella își mușcă obrazul, ca să nu țipe. În prima clipă, nici nu își dă seama dacă e sau nu Arsinoe. E udă toată și tremură puternic, ghemuită pe covorul subțire din cort. Iar chipul ei e desfigurat de răni adânci, cusute.

Preotesele stau de pază cu mâna pe mânerul pumnalelor. Arată ridicol. Fata nici nu poate să stea în picioare, darămite să fugă.

— Ce s-a întâmplat cu fața ei? întreabă Renata Hargrove, dezgustată.

— Deci chiar a fost un urs, murmură Genevieve peste umărul Nataliei.

Rănille adânci de pe obraz sunt de un roșu intens. Iritate din cauza apei sărate a mării.

De afară se aud alte zgomote, prelata se ridică și intră încă două preotese, ținând la mijloc un băiat care se zbate. Cu toate că hainele lui sunt ude și pline de nisip, Mirabella își dă seama că e băiatul din pădure, care era cu Arsinoe și Jules atunci când l-au găsit pe Joseph.

Ea crezuse atunci că era un servitor, căci ținea caii. Dar probabil e curtezanul acela, Billy Chatworth jr.

Băiatul reușește să se smulgă din strânsoarea preoteselor și îngenunchează tremurând lângă Arsinoe.

— Arsinoe, spune el. O să fie bine.

— Arsinoe, sunt aici! țipă Jules, dar Cait și Ellis nu o lasă să plece.

Lucian Marlowe se apleacă și îl ridică pe Chatworth de gulerul cămășii.

— Băiatul ar trebui să fie ucis, spune el.

— Poate, răspunde Natalia. Dar e un delegat. Face un pas spre el și îl prinde de bărbie. Intenționat ai luat-o pe regina Arsinoe, continentalule? Ai vrut s-o ajuți să fugă? Sau a preluat controlul corăbiei tale și a vrut să evadeze?

Își controlează cu grijă vocea, ca să pară neutră. Cine o aude e convins că răspunsul lui, oricare ar fi el, îi este absolut indiferent.

— Am fost prinși într-o furtună, spune el. Abia am reușit să ajungem aici. Nu am vrut să fugim.

Margaret Beaulin râde tare. Genevieve Arron clatină din cap.

— Nu a știut nimic, murmură Arsinoe, de jos. Eu l-am obligat. Eu sunt vinovată.

— Foarte bine, spune Natalia și, la semnul ei, două dintre preotese îl apucă pe Billy de mâini.

— Nu, strigă el. Minte!

— Ar trebui să-i dăm crezare unui continental și nu uneia dintre reginele noastre? întreabă Natalia. Duceți-l în port. Dați-i de veste tatălui lui. Spuneți-i că suntem foarte bucuroși că s-a întors nevătămat. Și grăbiți-vă. Nu are prea mult timp să-și revină până la Debarcare.

— Sunteți niște nebuni cu toții! hârâie Billy. Să n-o atingeți! Să nu îndrăzniți s-o atingeți!

Se zbate, dar nu e greu să-l ia acolo, așa epuizat cum e.

După plecarea lui, toți ochii se îndreaptă asupra lui Arsinoe.

— E regretabil, spune Renata.

— Și dezagreabil, spune Paola. Era mai bine dacă nu mai apărea deloc. Dacă s-ar fi înecat. Acum o să fie numai neplăceri.

Genevieve pleacă din spatele Nataliei și se apropie de urechea lui Arsinoe.

— A fost atât de proastă, spune ea. Altă barcă și alt băiat. Nici măcar nu și-a făcut un alt plan.

— Pleacă de lângă ea!

Vocea lui Jules Milone pare un mârâit. Genevieve se uită o clipă la pumă, ca și cum nu și-ar fi dat seama cine a vorbit, de fapt.

— Liniște, spune Marea Preoteasă. Iar tu, Genevieve, pleacă de lângă ea.

Genevieve își încleștează fălcile. Se uită la Natalia, dar aceasta nu se împotrivește. La Beltane, templul face regulile. Zeița face regulile, indiferent dacă asta convine sau nu Consiliului Negru.

Luca îngenunchează lângă Arsinoe. Ia mâinile reginei și le masează ușor.

— Ești rece ca gheața, spune ea. Arăți ca un pește mort.

Face semn unei preotese: Adu-i apă.

— Nu vreau apă.

Luca oftează. Dar îi zâmbește blând, încercând să-și păstreze calmul.

— Atunci, ce vrei? Știi unde ești?

— Am vrut să plec de la voi, spune Arsinoe. Am încercat să fug, dar ceața nu ne-a lăsat. Ne-am luptat. Am vâslit. Dar ne-a ținut ca într-o plasă.

— Arsinoe, intervine Cait. Nu mai spune nimic.

— Nu mai contează, Cait. Pentru că n-am putut să scap. Ne-a ținut în ceața aia și apoi ne-a scuipat aici, drept în portul ăsta blestemat.

Brățele lui Arsinoe tremură, dar privirea ei e fermă. Ochii îi sunt roșii și obosiți, plini de ură și disperare, dar nu și-i dezlipește de chipul Marii Preotese.

— Ea știe? întreabă Arsinoe. Știe și scumpa voastră regină ce

puneți la cale?

Luca respiră precipitat. Încearcă să se ridice, dar Arsinoe nu îi dă drumul. Preotesele se apropie de ea s-o ajute și o apucă de umeri pe Arsinoe.

— Știe că aveți de gând să mă uciideți?

Preotesele o lipesc pe Arsinoe cu fața de covor. Jules scoate un țipăt, iar Ellis o ține strâns pe Camden de gât, să nu sară.

— Știe? țipă Arsinoe.

— Uciideți-o, spune calm Luca. O a doua evadare nu poate fi iertată. Face semn preoteselor, iar acestea își scot pumnalele. Tăiați-i capul și brațele. Scoateți-i inima din piept. Apoi aruncați-o în Domeniul Breccia.

Arsinoe se zbate în mâinile preoteselor, dar ele o ținutuesc la pământ. Își ridică pumnalele. Membrii consiliului urmăresc scena, șocați. Nici măcar toxicii nu erau pregătiți pentru asta. Singura care nu s-a înverzit la față e Margaret Beaulin, cea cu harul războiului.

— Nu! țipă iar Jules.

— Scoateți-o de aici, spune Natalia. Pentru binele fetei, Cait. Nu trebuie să vadă asta.

Cait și Ellis se luptă cu ea și o scot cu greu din cort. Mirabella face un pas în față și o prinde pe Luca de braț.

— Nu poți face asta, spune ea. Nu aici. Nu acum. E regină!

— Și îi vom pregăti ritualurile morții unei regine, cu toate că moare în dizgrație.

— Luca, oprește-te! Oprește-te chiar acum!

Marea Preoteasă o împinge ușor pe Mirabella.

— Nici tu nu trebuie să stai aici, spune ea. Poate ar fi mai bine să ieși afară.

Jos, pe covorul subțire, Arsinoe țipă în timp ce preotesele trag de ea, încercând să-i țină mâinile și picioarele nemișcate. Lacrimile ei par roșii, dar asta doar pentru că rănilor ei au început să crape.

— Arsinoe, șoptește Mirabella.

Arsinoe o alerge pe Katharine pe malul râului, prefăcându-se că e

un monstru. Mereu era murdară. Mereu era furioasă. Mereu râdea.

Una dintre preotese pune piciorul pe spatele lui Arsinoe și o trage tare de braț, să i-l scoată din încheietură. Arsinoe urlă. Nu mai are putere să lupte. Nu va fi greu să i se taie brațele și capul.

— Nu! țipă Mirabella. N-o să faceți asta!

Invocă o furtună aproape fără să-și dea seama. Vântul izbește cortul din toate părțile și sfâșie materialul. Preotesele sunt așa de concentrate cu Arsinoe, încât nu observă decât când fulgerul face să se zguduie pământul sub ele.

Membrii Consiliului Negru se împrăștie ca șobolanii. Înainte să poată trimite peste ei flăcările lumânărilor, înainte să-i lovească în cap cu fulgere. Luca și preotesele încearcă s-o liniștească, dar Mirabella întetește și mai mult furtuna. Jumătate din cort se prăbușește sub forța vânturilor.

Până la urmă, fug cu toții.

Mirabella o ia pe Arsinoe în brațe și îi dă la o parte de pe obraji părul ud și plin de sare. Furtuna se liniștește.

— Gata, acum e totul bine, spune ea încet. O să fii bine.

Arsinoe clipește cu ochii obosiți.

— O să plătești pentru asta, spune ea.

— Nu-mi pasă, răspunde Mirabella. N-au decât să ne execute pe amândouă.

— Pff, face Arsinoe. Aș vrea să-i văd cum încearcă asta.

Mirabella o sărută pe frunte pe sora ei. E slăbită și are febră. Rănile cusute s-au umflat și așa stă să plesnească. Probabil că are niște dureri cumplite. Dar Arsinoe nici măcar nu clipește.

— Ești făcută din piatră, spune Mirabella și îi atinge ușor obrazul rănit. E o minune cum a putut totuși să te rănească ceva.

Arsinoe se desprinde din brațele ei. Și asta e la fel cum își amintește Mirabella. Dintotdeauna sălbatică, nu îi plăcea să fie alintată.

— Mai e apă acolo? întreabă Arsinoe. Sau ai transformat-o în săgeată și ai trimis-o în pieptul Nataliei Arron?

Mirabella ia de pe jos carafa, unde fusese răsturnată de furtună. S-a vărsat aproape tot, dar a mai rămas cam un pahar.

— Nu e prea multă, spune ea. Nu m-am concentrat. Am vrut doar să-i îndepartez. A fost ca în ziua aia, la Black Cottage.

— Nu-mi amintesc de ea, răspunde Arsinoe.

Ridică vasul și bea din el cu lăcomie. Probabil că imediat cum se va ridica va începe să vomite.

— Încearcă, atunci. Încearcă să-ți amintești.

— Nu vreau.

Arsinoe lasă jos carafa. Durează puțin, dar în cele din urmă reușește să se ridice.

— Umărul tău, spune Mirabella. Ai grijă.

— O să mi-l pună Jules la loc. Trebuie să plec.

— Dar, protestează Mirabella, consiliul și Luca... Te vor aștepta.

— Ei! Arsinoe face un pas, își ține respirația și apoi mai face încă un pas. Nu cred, spune. Cred că te-ai făcut înțeleasă.

— Dar dacă m-ai lăsa...

— Să te las să ce? Știu că ai impresia că acum ai făcut o chestie extraordinară pentru mine. Dar sunt aici. Sunt prinsă în capcană. Toate suntem.

— Deci, mă urăști? întreabă Mirabella. Vrei să mă ucizi?

— Da, te urăsc, spune Arsinoe. Te-am urât întotdeauna. Nu am încercat să fug ca să te cruț pe tine. Nu are nicio legătură cu tine.

Mirabella se uită după ea, cum înaintează șchiopătând spre ușă.

— Presupun că am fost prea naivă, spune Mirabella. Presupun că...

— Nu mai face atâta pe întristata. Și nu te mai uita așa la mine. Asta e ceea ce suntem. Nu are nicio importanță dacă am vrut-o sau nu.

Arsinoe ridică prelată. Șovăie o clipă, ca și cum ar vrea să mai spună ceva. Ca și cum i-ar părea rău.

— Acum te urăsc ceva mai puțin, spune ea încet, și apoi pleacă.

TABĂRA MILONE

Jules o așteaptă pe Arsinoe chiar lângă cortul pe jumătate prăbușit. Arsinoe nu vrea să se rezeme de ea, dar acceptă brațul lui Jules și își ridică gulerul ca să își acopere obrazul. Măcar așa va face un mic scut în fața scuipăturilor și a cojilor de fructe cu care aruncă oamenii în ea.

— Nu face nimeni nicio mișcare! strigă Jules. Niciun sunet să nu aud!

Mișcare nu fac, datorită lui Camden, dar vorbesc și aruncă multe în ele.

— Exact ca acasă, nu? spune Arsinoe, întunecată.

În cortul ei din tabăra Milone, departe de ochii lumii, Cait și Ellis îi îngrijesc rănille. Luke și Joseph sunt și ei acolo. Ba chiar și Madrigal. Când Ellis îi pune la loc mâna în umăr, Luke începe să plângă.

— Regina Mirabella respectă regulile, spune Ellis. Nu le-a permis preoteselor să-i facă rău unei regine înainte de a veni timpul.

— Oare de-asta le-a oprit? întreabă Jules. Sau vrea s-o ucidă ea cu mâna ei?

— Oricare ar fi motivul, cred că templul o să constate că e mai greu de controlat decât au crezut, răspunde Ellis.

— Billy e bine? întreabă Arsinoe. Nu știe nimeni nimic de el?

— Când a fost escortat în portul Sand, era bine, spune Joseph. Sunt sigur că e acolo acum, se pregătește de Debarcare.

— Debarcarea, repetă Madrigal. Nu mai avem mult până la apusul soarelui.

— Taci, Madrigal, spune Jules. Nu trebuie să-și mai facă griji și pentru asta.

— Ba da, zice Arsinoe. Trebuie. Sunt aici, și nu vreau să mai aveți și alte necazuri din cauza mea.

— Dar... începe Jules.

— Prefer să urc singură pe stâncile alea decât să mă târască preotesele acolo.

Cait și Ellis se uită unul la celălalt cu gravitate.

— Atunci am face bine să ne pregătim pentru ospaț, spune Cait. Să ne scoatem negriturile de la naftalină.

— Vă ajut și eu, sare Luke.

El arată foarte bine în hainele lui elegante de festival. Dar Luke a fost întotdeauna mai bine îmbrăcat ca oricine din Wolf Spring.

— Dacă stau aici să mănânc, după aia trebuie să mă apuc de muncă. Îi ia mâna lui Arsinoe și o strânge. Mă bucur că te-ai întors, spune el, apoi iese din cort după Cait și Ellis.

Arsinoe se așază pe patul improvizat din perne și păături. Ar putea să doarmă zile în șir, cu toate că în cort miroase a mucegai și nu e nicio mobilă, doar un cufăr de lemn și o masă pe care e o carafă galbuie cu apă.

— Ar trebui să te strâng de gât, spune Jules.

— Fii mai blândă cu mine. N-a trecut nicio oră de când au vrut alții să-mi taie gâtul.

Jules îi toarnă lui Arsinoe un pahar cu apă și apoi se așază pe cufăr.

— Trebuie să-ți spun ceva, zice Arsinoe. Tuturor trebuie să vă spun.

Se adună toți mai aproape. Jules și Joseph. Madrigal. Ascultă cu toții ce i-a povestit Billy. Despre Anul Sacrificial și despre planul preoteselor de a le ucide pe ea și pe Katharine.

— Nu poate fi adevărat, spune Jules după ce Arsinoe termină de vorbit.

— Dar este. Am văzut asta în ochii bătrânei Luca, oftează Arsinoe. Luke ar trebui să plece. Să-l scoată cineva de aici. Se va așeza între mine și cele o mie de cuțite ale preoteselor și nu vreau să pățească ceva.

— Stai, spune Joseph. Nu putem să renunțăm acum, după câte s-au întâmplat. Trebuie să fie o cale... o cale să le oprim.

— Să dejoci planul Marii Preotese la Festivalul Beltane? exclamă Arsinoe. Puțin probabil. Ar trebui... începe ea și apoi se oprește. Ar trebui s-o iei de aici și pe Jules. Din același motiv ca și în cazul lui Luke.

— Nu plec nicăieri, strigă Jules.

Ochii ei se reped înflăcărați spre Joseph, ca și cum el ar fi intenționat s-o înhațe chiar în clipa aceea.

— Nu vreau să vezi asta, Jules. Nu vreau să vadă asta niciunul dintre voi.

— Atunci o să-i oprim, se aude vocea lui Madrigal.

Toată lumea se întoarce spre ea. Pare foarte sigură pe sine.

— Ai spus că templul vrea să se folosească de pretextul Anului Sacrificial, zice ea. O regină puternică și două regine slabe.

— Da, încuviințează Arsinoe.

— Atunci o să te facem puternică. Nu mai au cum să te atace după Revelare, dacă insula vede că nu ești slabă. Nu le va crede nimeni minciuna.

Arsinoe se uită la Jules și la Joseph.

— S-ar putea să meargă, spune ea șovăitoare. Dar nu ai cum să mă faci puternică.

— Stai puțin, spune Jules.

Privirea ei e îndepărtată și neatentă. Gândurile ei, oricare ar fi, o distrag așa de mult, încât nici nu reacționează când Camden o apucă de picior cu ghearele ei ascuțite.

— Dar dacă te-am face *să pari* puternică?

Ochii ei, acum limpeziți, se întorc spre Arsinoe.

— Dacă mâine-seară, pe scenă, ți-ai chema familiarul și ar apărea un mare urs brun?

Arsinoe își atinge fără să-și dea seama rănile de pe obraz.

— Despre ce vorbești?

— Am văzut un urs mare brun în pădurile din vest. Dacă l-aș putea face să vină la tine? Aș putea să-l fac să stea lângă tine pe scenă.

— Asta-i prea mult, chiar și pentru tine. Un urs mare în mijlocul unei mulțimi așa de zgomotoase... N-ai putea să-l controlezi. M-ar face bucăți în fața tuturor. Arsinoe își lasă capul pe umăr. Deși cred că aș prefera să mă facă el bucăți și nu preotesele, adaugă ea.

— Jules poate s-o facă, spune Madrigal. Dar nu e de ajuns doar să țină ursul pe scenă. Ar trebui să te asculte, altfel nu va crede nimeni. Va trebui să-l legăm de tine cu sângele tău.

Jules o apucă de mână pe mama ei.

— Nu. Ajunge!

Madrigal își smulge mâna și o scutură hotărât.

— Juillenne. Nu avem de ales. Oricum e periculos. Nu ar fi o legătură de familiar. Nu vei reuși să comunici cu el. Ar fi mai degrabă ca un animal de companie.

Arsinoe se uită la Camden. Nu e un animal de companie. E un fel de extensie a lui Jules. Dar tot mai bine ar fi un animal de companie decât un gât sfâșiat sau decât să-și piardă capul și brațele.

— Ce ne trebuie? întreabă Arsinoe.

— Sângele lui și al tău.

Jules inspiră adânc, întretăiat. Joseph o apucă de cot.

— Asta-i prea de tot! exclamă el. Una e să ții un urs și alta e să-i iei sânge. Trebuie să mai existe și altă soluție.

— Nu e.

— E prea periculos, Jules.

— Ai fost plecat mult timp, spune Madrigal. Nu știi ce poate să facă.

Jules își așază mâna peste mâna lui Joseph.

— Ai încredere în mine, îi cere ea. Ai avut întotdeauna încredere în mine.

Joseph își încheștează fălcile. Ai impresia că îi vor exploda toți mușchii de atâta încordare, dar reușește să dea din cap.

— Cum pot să te ajut eu?

— Stai deoparte, spune Jules.

— Cum?

— Îmi pare rău, dar vorbesc serios. E cel mai dificil lucru pe care l-am cerut de la harul meu. Nu-mi permit să fiu distrasă. Și nu am prea mult timp. O să dureze ceva până îl scot din pădure. Trebuie să-l aduc prin vale, ca să nu-l vadă nimeni. Chiar dacă plec la noapte, după ce se culcă toată lumea, tot s-ar putea să nu reușesc să ajung la timp. Iar dacă Vânătoarea l-a gonit și mai departe...

— E singura noastră șansă, spune Arsinoe. Jules, dacă tu vrei, eu aș fi dispusă să încerc.

Jules îi aruncă o privire lui Madrigal. Apoi încuviințează din cap.

— Plec la noapte.

DEBARCAREA

Arsinoe este ultima regină care își ocupă locul în vârful falezei, pentru Debarcare. La vremea când pornește din poiană pe cărarea spre faleză, valea e deja goală. Toată lumea s-a adunat pe plajă și stă în picioare pe lângă torțele înalte, aprinse, în așteptarea corăbiilor.

Arsinoe își potrivește masca pe față. Până și cea mai mică atingere îi provoacă durere. Dar trebuie s-o poarte. Vrea s-o poarte, mai ales că Ellis s-a chinuit așa de mult s-o facă. În plus, dungile de vopsea roșie vor arăta fioros în lumina făcliilor. Deși poate nu așa de fioros cum arată rănila propriu-zise.

Urcă în pavilionul improvizat din vârful falezei și se uită în jos spre mulțime. Vor vedea ce vor vedea. Îmbrăcată cu un pantalon negru, cu cămașă și vestă neagră, Arsinoe nu se ascunde.

În pavilionul din margine stă Katharine, nemișcată, ca o statuie, înconjurată de membrii clanului Arron. O rochie neagră, fără bretele, o înfășoară strâns pe tânăra regină, iar un colan cu pietre negre îi înconjoară gâtul. La încheietura mâinii e încolăcit un șarpe viu.

În pavilionul central, faldurile de la rochia Mirabelle i se înfoaie în jurul picioarelor. Are părul despletit, iar vântul i-l zboară de pe umeri. Nu se uită spre Arsinoe. Privește drept înainte. Mirabella stă ca și cum ea este *regina* și nu are de ce să privească în altă parte.

Membrii clanurilor Arron și Westwood se îndepărtează de pavilioane. Arsinoe intră în panică și o apucă de mână pe Jules.

— Stai, spune ea. Ce trebuie să fac eu?

— Același lucru pe care îl faci întotdeauna, spune Jules și îi face cu ochiul.

Arsinoe îi strânge mâinile. Jules ar fi trebuit să fie în locul ei, printre torțe, superbă în rochia croită de Luke. Când erau în cort, Madrigal i-a vopsit lui Jules buzele cu nuanțe de roșu și arămiu, i-a împletit părul și i l-a împodobit cu panglici arămii și verzi, ca să se

asorteze cu panglica de pe poalele rochiei. Dacă ar fi fost Jules pe această platformă, insula ar fi văzut acum o frumoasă naturalistă cu puma ei și nu ar mai fi avut niciun dubiu.

Arsinoe se uită în jos, spre plajă, și simte că o ia cu ameteală.

— Mi-e frică, șoptește ea.

— Ție nu ți-e frică de nimic, spune Jules înainte de a coborî din nou pe cărarea unde va aștepta împreună cu restul familiei.

Încep să bubuie tobele, iar lui Arsinoe i se strânge stomacul. Încă e slăbită de pe mare și are burta plină de apă sărată.

Își depărtează ușor picioarele și își îndreaptă umerii. Nu va leșina și nu i se va face rău. Nici nu se va rostogoli în jos de pe stâncile falezei, spre încântarea surorilor ei.

Se uită din nou la Mirabella, frumoasă și regală fără niciun efort, și la Katharine, care e drăguță și pare periculoasă ca o bucată de sticlă neagră. Față de ele, ea nu e nimic. O trădătoare și o lașă. Lipsită de har, nenaturală și desfigurată. Față de ele, ea nici nu e regină.

În golf, cinci corăbii așteaptă ancorate. Arsinoe se uită la ele și vede cum de la fiecare corabie se lansează câte o barcă; în fiecare barcă se află un băiat care speră să devină rege al insulei. Toate sunt bogat ornamentate și luminate de torțe. Se întreabă în care din ele este Billy. Speră că tatăl lui a fost blând cu el după ce s-a întors.

Ritmul tobelor se întetește, și acum mulțimea își îndreaptă atenția de la regine la bărcile care se apropie. Probabil că atâția oameni îmbrăcați în negru adunați laolaltă alcătuiesc o priveliște impresionantă pentru cei ce vin spre mal, dar numai unul dintre curtezani pare speriat: un băiat brunet, cu tenul măsliniu, care are o floare roșie la butonieră. Ceilalți se apleacă peste bord, zâmbitori și nerăbdători.

Barca lui Billy rămâne în urma celorlalte. Curtezanii sunt mult prea departe ca să primească instrucțiuni. Le vor primi mai târziu. Debarcarea e o întreagă ceremonie. Primele priviri și primele îmbujorări.

Arsinoe ridică bărbia în timp ce primul băiat face o plecăciune în fața lui Katharine. Katharine îi zâmbește și face o mică reverență. Când îi face plecăciune Mirabellei, ea înclină capul. Când în sfârșit se pleacă în fața lui Arsinoe, pare surprins, de parcă nu ar fi observat că e și ea acolo. Se uită la masca ei prea mult timp. Plecăciunea lui e doar schițată.

Arsinoe nu face nicio mișcare. Se uită nemișcată la fiecare și lasă masca să-și facă treaba. Până când debarcă Billy.

Inima ei se încălzește. Nu pare nici slăbit, nici vătămat.

Billy stă la poalele stâncilor și se uită în sus, la ea. Face o plecăciune lentă și adâncă, iar mulțimea începe să murmure. Arsinoe își ține respirația.

El se pleacă doar în fața ei.

TABĂRA ARRON

Toxicii nu au voie cu otrăvuri la ospetele de Beltane. Acestea sunt regulile făcute de templu, astfel încât orice participant la festival să poată consuma din mâncarea lor. Asta i se pare incorect Nataliei, când elementalii au voie să aducă vânturi în vale, iar naturaliștii pot să-și lase familiarii să alerge liber pe unde vor.

Pe farfuria Nataliei strălucește aurie o pasăre friptă, fără cap și complet lipsită de toxine. N-o să se înjosească s-o mănânce. Ieri, pasărea asta cânta voioasă prin tufișuri. Păcat de ea.

Se ridică în picioare, cu o grimasă de dezgust, și apoi intră în cort. Prelata se mișcă din nou în urma ei; se întoarce și îl vede pe Pietyr.

— Ar trebui să ne facem ospățul cum vrem noi, spune el, citindu-i gândurile. Oricum nu are nimeni curaj să guste din mâncarea noastră.

Ea se uită în întuneric, spre focurile de tabără și spre viermuiala de oameni. Are dreptate, evident. Nici măcar cei care beau peste măsură nu vor îndrăzni să se atingă de preparatele toxicilor. E prea multă groază. Și prea puțină încredere.

— E posibil ca delegații să se aventureze și să guste, spune Natalia. Și nu vrem să-i otrăvim. Prea ar fi un spectacol dacă i-ar cuprinde convulsiile pe covor.

Și nu-și permit să piardă niciunul. Sunt tot mai puțini curtezani cu fiecare generație. Pe continent, numărul familiilor care cunosc secretul acestei insule s-a micșorat. Într-o bună zi, Fennbirn o să fie pentru ei doar un zvon, o poveste care să-i încânte pe copii.

Natalia oftează. Îi văzuse pe câțiva dintre curtezani încă dinainte de ospățul lui Katharine. Primul era un băiat frumos, cu umerii largi și cu părul blond-auriu. Nu părea prea încântat de ea, deși încă nu li se permitea să stea de vorbă.

— Sper că ai învățat-o să flirteze de la distanță, spune Natalia.

— Știe cum să-și folosească ochii, răspunde el. Și cum să se miște.

Nu-ți face griji.

Dar el își face griji. Ea vede asta din felul în care își ține umerii.

— Păcat că tânărul Chatworth s-a dovedit a-i fi loial lui Arsinoe, spune Pietyr.

— Oare? Nu sunt convinsă. Am primit asigurări că se va comporta cum trebuie.

— Nu mi s-a părut că face asta, pe plajă. Probabil că în timp ce vorbim, el bântuie pe lângă cortul lui Arsinoe, ca un câine care cerșește resturi de mâncare.

Natalia închide ochii.

— Te simți bine, mătușă? Pari obosită.

— N-am nimic.

Dar chiar e obosită. E al doilea An al Ascensiunii pentru ea, acum, cu Katharine. Probabil și ultimul. A fost mult mai simplu cu Camille, când Natalia era încă o fetiță, iar mama ei era în viață și capul familiei.

Pietyr se uită atent prin ușa cortului.

— Nebunii locului se provoacă între ei să se apropie mai mult de ospățul nostru, spune el. Așa de mare este influența noastră. E greu de crezut că mâine se va termina totul. E greu de crezut că preotesele au învins.

— Cine spune că au învins? întreabă Natalia, iar Pietyr se uită surprins la ea. Ai spus că sunt obosită, dar știi și de ce sunt așa? Mi-ai cerut să găsesc o modalitate de a o salva pe Kat a noastră. Toată ziua am pregătit mâncare pentru un *Gave Noir* fără niciun pic de otravă în ea.

— Cum ai reușit? Când preotesele supraveghează totul?

Natalia înclină capul. Niciun toxic nu are dexteritatea ei.

— Natalia, o vor verifica.

Natalia nu răspunde. El se poartă de parcă n-ar ști că toată viața ei a strecurat otravă în mâncare pe neobservate.

TABĂRA MARII PREOTESE

— Nu-mi vine să cred că s-a întors obrăznicătura aia, spune Rho, stând cu Luca lângă cortul Marii Preotese, de unde supravegheau transportarea ultimelor lăzi din templu.

— E un lucru curios, spune Luca. Nu m-am așteptat s-o văd pe regina Arsinoe naufragiind chiar pe plaja noastră. Dar nu a fost alegerea ei.

— Se pare că rolul ei nu s-a încheiat încă, spune Rho. Sau poate Zeița nu vrea să renunțe la tradiții, la fel ca Mirabella noastră, și vrea ca reginele să piară numai de mâna surorii lor.

— Ce se aude, Rho? întreabă Luca, stând cu ochii la lăzi. În legătură cu nebunia de azi? Ce spune lumea?

— Nu am auzit zvonuri decât despre revenirea lui Arsinoe. Când vine vorba despre furtuna Mirabellei, nu se spune decât că ea era foarte supărată. Nu bănuiește nimeni motivul pentru care a invocat furtuna.

Rho se îndepărtează câțiva pași ca să țipe la una dintre preotese, pentru că nu observase că lada pe care o duce e spartă. I-o smulge din mână și apoi îi dă o palmă după ceafă. Inițiata, care abia dacă are treisprezece ani, o ia la fugă plângând.

— Nu era cazul să faci asta, spune Luca. Lada nu era în pericol să se desfacă.

— A fost pentru binele ei. Dacă s-ar fi desfăcut, și-ar fi putut pierde mâna.

Rho apucă lada de capete și trage. Marginile lăzii se desfac. Înăuntru se află trei duzini de cuțite zimțate, bine împachetate

Luca scoate un cuțit din ladă. Lama lungă și ușor curbată a pumnalului lucește sinistru în lumina focurilor de la festival. Nu știe cât e de vechi cuțitul, dar mânerul este tocit și comod de ținut. E posibil să fi ajuns aici de la oricare alt templu. Poate a venit dintr-un templu al naturaliștilor, unde fusese folosit în special la secerat

grâne. Dar, indiferent de unde ar fi venit, nu e nicio îndoială că acel cuțit cunoaște și gustul sângelui.

Întoarce cuțitul pe toate părțile. N-a mai purtat un cuțit de ani de zile, ca Mare Preoteasă.

— Măine, tu va trebui să le conduci, spune Luca. În liniște, după ce încheie Mirabella dansul focului. Înainte să iau eu cuvântul. Te duci sus, în tabăra Arron, și pui mâna pe Katharine. Să nu întârzii mult. Vreau să fii în față când venim cu Arsinoe.

— Da. Voi fi acolo. Singura care poate să-mi facă probleme ar fi fata aia cu puma. O să ucid întâi puma, dacă va încerca să ne oprească.

Luca își trece degetul mare peste lama cuțitului și nu își dă seama că s-a tăiat decât după ce sângele începe să curgă din rană.

— Toate trebuie să fie la fel de ascuțite, spune ea. Așa e mai rapid și nici măcar n-o să simtă.

TABĂRA MILONE

Ospățul familiei Milone este cel mai popular de la festival, și asta nu numai datorită minunatei fripturi făcute din cerbul lui Jules. Aproape fără să vrea, Arsinoe a făcut mare impresie la Debarcare. Oamenii se înghesuie în jurul meselor și al corturilor ca s-o vadă mai de aproape, cu masca ei. Nu semăna deloc cu celelalte regine, acolo sus, pe stânci. Acum ei se întreabă dacă într-adevăr e ceva de capul ei. Dacă e ceva care le-a scăpat.

— Ăsta-i ultimul, spune Joseph, cu gura plină de friptură.

Arată cu capul spre mulțimea de oameni, iar Arsinoe vede între ei un curtezan, pe băiatul cu păr blond-auriu, care se uită fix la ea peste mese. Nu își poate stăpâni un zâmbet și își întoarce ochii spre Billy, care o privește protector din apropiere.

— Cu ăsta se termină, spune Luke.

Arsinoe nu se așteptase să vadă niciunul. Atâta atenție i se pare ciudată.

— Dacă aș fi știut că celor de pe continent le place indiferența, nu mi-aș mai fi făcut atâtea griji, spune ea și se uită din nou la Billy. Aș fi vrut ca Junior să nu fie obligat să păstreze distanța. Să se ducă cineva să-l aducă aici. Lăsați-i pe cei de la templu să trăncăneasă.

Jules râde.

— Ia te uită cine s-a îmbătat de triumf, spune ea. Nu, Arsinoe. Ai încălcat deja prea multe reguli. Îl atinge ușor pe Joseph. Eu și Joseph o să ne ducem să-i ținem companie.

— Înainte să se ia la bătaie cu vreun curtezan pentru tine, adaugă Joseph și zâmbeste.

Înainte de a pleca, Jules o împinge afectuos pe Arsinoe. S-a înnoptat bine. Nu mai e mult și focurile vor începe să se stingă, iar ea va pleca în pădure după ursul brun.

Arsinoe se uită lung în ochii ei. Ce fată curajoasă! Harul ei e foarte puternic, dar un urs mare brun s-ar putea să fie și mai

puternic.

— Mi-aș dori să nu fi avut nevoie de tine, spune Arsinoe. Sau măcar să pot merge cu tine.

— O să fiu atentă, o liniștește ea. Nu-ți face griji.

Billy e îmbufnat când Jules și Joseph se apropie de el, la marginea mulțimii. Stă în picioare cu mâinile încrucișate la piept și se uită la celălalt curtezan cu ostilitate neascunsă.

— Ți-am adus un pic de friptură făcută de Ellis, spune Joseph și îi pune în mână un castron. Pentru că nu ai binevoit să vii să-ți iei singur.

— Nu știam cât de mult am voie să mă apropii, răspunde Billy. Și, după felul în care ne-au găsit, m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez distanța.

— Dar nu te-ai gândit că e o idee proastă să te înclini numai în fața ei? Tatăl tău o să te strângă de gât.

— Știu, crede-mă. Habar n-am ce-a fost în capul meu.

Ia o gură de mâncare.

— Ai ajutat-o foarte mult, spune Jules. Uită-te la oamenii ăștia. Datorită gestului tău sunt aici. Și datorită a ceea ce ai făcut înainte. Când ai încercat s-o scoți de aici.

Billy lasă capul în piept.

— Îmi pare rău. Că nu v-am spus. A trebuit s-o fac, știind ce au plănuit preotesele. Și degeaba, acum e tot aici. Fir-ar să fie!

— O să fie bine. Avem și noi un plan.

— Ce plan? întrebă Billy, iar Jules i-l spune la ureche.

Chipul lui se luminează pe dată.

— Joseph spunea întotdeauna că ești o tipă tare. Și rochia asta. Ești splendidă în rochia asta.

— Splendidă? Un cuvânt foarte pretențios.

— Poate, dar e cuvântul potrivit.

Jules roșește și se apropie de Joseph, ca să se ascundă în spatele brațului lui.

— Ei, bine, oftează Billy. Nu e nevoie să-mi Țineți companie. Intenționez să stau aici toată noaptea, până când vor veni preotesele să mă escorteze la barcă.

— Ești sigur? îl întreabă Joseph, dar Jules îl trage de mânecă.

Îi fac cu mâna și pornesc prin mulțime.

— Ce facem acum? o întreabă Joseph, în timp ce ea își strecoară mâna în palma lui.

— Cred că e o idee bună să fim văzuți împreună, spune ea. Iar mâine, când nu voi fi aici, lumea își va imagina că sunt cu tine undeva, printr-un cort.

Noaptea e plină de focuri de tabără și de râsete. Tinere subțirele îi invită la dans pe băieți, cu obrajii trandafirii și încălziți, și, îmbrăcată în rochia croită de Luke, Jules se simte la fel de frumoasă ca oricare dintre ele.

— Nu te-am văzut niciodată așa, spune Joseph, și felul în care ochii lui se plimbă pe trupul ei o umple de plăcere. Luke ar trebui să-și închidă librăria și să-și facă o croitorie.

Jules râde. Greutatea pe care o simțea la începutul festivalului acum a dispărut. Arsinoe s-a întors. Și ei nu vor sta deoparte s-o lase să fie ucisă. Vor trece la acțiune, iar ideea asta o entuziasmează așa de tare, încât Camden începe să sară veselă în jurul lor, ca o pisicuță.

Cu coada ochiului, vede o fată care mângâie pieptul gol al unui tânăr. Multe dintre perechi vor dispărea în noaptea asta în corturi sau pe pământul moale de sub copaci.

— Cum am ajuns aici? întreabă Joseph.

Jules îl condusesese printre focuri mergând încet, în cerc, așa că acum sunt chiar lângă cortul ei.

Ea îl trage înăuntru.

— Simt că trebuie să-mi cer iertare pentru timpul pe care l-am pierdut, spune ea.

— Nu, răspunde Joseph. Să nu-ți ceri niciodată iertare.

Ea aprinde lampa și închide ușa cortului. Cortul nu e prea mare,

iar patul ei nu e altceva decât un teanc subțire de pături. Dar va fi de ajuns.

Se apropie de el și își strecoară degetele pe sub gulerul cămășii. Pulsul lui se accelerează înainte ca buzele ei să se apropie de gâtul lui. Miroase a condimentele folosite la prepararea mâncărurilor. El o cuprinde în brațe.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea.

— Înainte de Vânătoare nu m-ai vrut, începe el, dar ea clatină din cap.

Înainte, totul o durea. Acum totul e altfel.

Jules îi trage capul spre ea și se strânge tare în el. În seara asta are curaj. Poate datorită rochiei, sau poate datorită energiei focurilor.

Se sărută flămând, iar Joseph își încleștează mâinile pe mijlocul ei.

— Îmi pare așa de rău, spune el.

Ea îi desface cămașa. Începe să-și desfacă și rochia.

— Jules, așteaptă.

— Am așteptat destul.

Se îndreaptă spre patul ei improvizat și se lasă amândoi în genunchi.

— Trebuie să-ți spun, începe el, dar Jules îl oprește cu buzele și cu limba.

Nu vrea să audă nimic... despre Mirabella. S-a terminat. A trecut. Mirabella nu contează.

Se întind unul lângă altul, iar mâinile lui Jules se strecoară pe sub cămașa lui. Ar fi în stare să-l atingă toată noaptea. Să-i atingă fiecare părticică de piele.

Joseph se ridică cu grijă deasupra ei. O sărută pe umeri și pe gât.

— Te iubesc, spune el. Te iubesc. Te iubesc.

Apoi strânge ochii și fața i se crispează. Se retrage și se întoarce pe spate, lângă ea.

— Joseph? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, spune el și își acoperă ochii cu mâna.

— Am greșit cu ceva? îl întreabă Jules, iar Joseph o strânge cu putere.

— Lasă-mă doar să te țin în brațe, spune el. Vreau doar să te țin în brațe.

TABĂRA ARRON

După încheierea ospățului, când focurile au început să se stingă, Katharine și Pietyr stau culcați unul lângă altul, în cort, Pietyr pe spate și Katharine pe burtă, și ascultă amândoi ultimele zgomote ale petrecerii. Aerul miroase a flăcări și a fum, a lemne de esențe diferite, a mâncăruri diferite. În spatele acestor arome calde se simte mirosul brazilor și al aerului sărat de deasupra falezei.

— Tu o crezi pe Natalia? întreabă Pietyr. Când spune că va reuși să schimbe *Gave Noir*?

Katharine bate cu degetele pe pieptul lui.

— Niciodată nu mi-a dat motive să mă îndoiesc de ea.

Pietyr nu răspunde. Pe toată durata petrecerii a fost tăcut. Katharine se urcă peste el și încearcă să-l înveselească cu sărutări.

— Ce este? Nu ești în apele tale. Tu ești așa de tandru. Îi ia mâna și o pune pe șoldul ei. Unde sunt atingerile tale apăsate?

— Chiar așa brută am fost? întreabă el și zâmbește. Apoi închide ochii. Katharine, spune el. Dulce și prostuță Katharine. Nu știu ce fac aici. Se întoarce spre ea și o prinde de bărbie. Îți mai amintești drumul spre Domeniul Breccia? o întreabă el.

— Da, cred că da.

— Pe acolo e, spune el și arată cu mâna spre pădurile din sud. Printre copaci, în spatele cortului cu cinci laturi, legat cu sfoară albă. De acolo, drept înaintea până ajungi la stânci și la fisură. Trebuie să treci prin râu. Îți amintești?

— Îmi amintesc, Pietyr. M-ai trecut în brațe peste apă.

— Dar nu o voi mai face mâine-seară. Nu voi mai putea.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă-mă, Kat, spune Pietyr. Natalia e convinsă că are totul sub control. Dar dacă nu e așa...

— Ce?

— Nu voi fi aici mâine-seară, la Revelare, spune el. Dacă lucrurile

nu merg bine, nu aş putea suporta să privesc.

— Nu ai încredere în mine, spune ea, jignită.

— Nu e vorba de asta. Katharine, trebuie să-mi promiți ceva. Dacă mâine-seară lucrurile nu merg bine, vreau să fugi. Să fugi direct la mine, la Domeniul Breccia. Înțelegeți?

— Da, spune ea încet. Dar, Pietyr, de ce...

— Orice lucru, Kat. Dacă orice mărunțiș nu merge bine. Să nu asculți pe nimeni. Vii direct acolo. Îmi promiți?

— Da, Pietyr, îți promit.

REVELAREA

TABĂRA WESTWOOD

Elizabeth aşază pelerina neagră pe umerii Mirabellei, iar Bree i-o leagă la piept. Pelerina e atârnată cu grijă deasupra materialului negru, înmuiat în ierburi, ce îi protejează şoldurile şi pieptul. Asta va purta la ceremonia Revelării, plus focul.

— Tânărul tău nu va putea să-şi ia ochii de la tine, spune Bree.

— Bree, exclamă ea şi îi face semn să tacă. Nu există niciun tânăr.

Bree şi Elizabeth schimbă zâmbete conspirative. Nu o cred, pentru că au găsit-o la marginea poienii, după Vânătoare, îmbujorată şi cu respiraţia tăiată. Dar Mirabella nu se poate hotărî să le povestească despre Joseph. El e naturalist şi îi e devotat surorii ei. Asta s-ar putea să fie prea mult, chiar şi pentru Bree.

Afară, lumina se face portocalie, apoi va deveni roz şi albastră. Ceremonia începe pe plajă la apusul soarelui.

— Pe Luca n-aţi văzut-o? întreabă Mirabella.

— Am văzut-o ducându-se spre plajă în după-amiaza asta. Are multe de făcut. Nu ştiu dacă va mai putea veni să te vadă înainte de începere.

Elizabeth îi zâmbeşte încurajator. Da, Marea Preoteasă e probabil ocupată. Nu e neapărat furioasă pentru că Mirabella a împiedicat execuţia lui Arsinoe.

— Oricum, probabil că eşti foarte supărată pe ea, spune Bree.

— Sunt.

Este şi nu este. Luca i-a fost dragă atâţia ani. Conflictele pe care le-au avut în ultimul timp nu au fost uşor de suportat.

— Ce pun la cale preotesele astea, Elizabeth? întreabă Bree, uitându-se prin deschizătura uşii. Se poartă toate foarte ciudat. Stau grămadă, vorbesc în şoaptă.

— Nu ştiu. Acum eu sunt de partea voastră şi ele ştiu asta. Nu îmi spun nimic.

Mirabella întinde gâtul să vadă şi ea. Bree are dreptate. Preotesele

s-au purtat ciudat toată ziua. Sunt mai dure și mai reci decât de obicei. Iar unele par speriate.

— E ceva în aer, spune Bree, ceva care nu-mi place.

TABĂRA MILONE

Arsinoe își încheie o altă vestă peste o altă cămașă neagră și își strânge mai tare șireturile măștii. În spatele ei, Madrigal se foiește cu rochia ei neagră și fină.

— Ți-a spus Jules? întreabă ea. Că m-a văzut cu Matthew? Arsinoe se oprește. Se întoarce spre Madrigal, uimită și dezamăgită.

— Cu Matthew? Cu Matthew al mătușii Caragh, adică?

— Nu-i mai spune așa.

— Pentru tine și pentru noi toți, așa e. Îmi imaginez că Jules nu a fost prea încântată.

Madrigal dă cu piciorul într-o pernă și își aruncă pe spate frumoasele plete castanii.

— Nimeni nu a fost încântat. Știam că nici tu n-o să fii. Știam exact ce o să-mi spui.

Arsinoe se întoarce cu spatele.

— Dacă știi, înseamnă că pentru tine nu contează prea mult ce spunem noi. Ai făcut-o oricum.

— Nu te certa azi cu mine! Ai nevoie de ajutorul meu.

— De-asta mi-ai spus acum? Ca să nu te cert, așa cum ai merita?

Dar într-adevăr are nevoie de ea. Pe o măsuță rotundă se află primele obiecte necesare vrăjii – un mic bol de piatră, cu apă fiartă și răcită, aromatizată cu ierburi și petale roșii de trandafir. Madrigal aprinde îmbufnată o lumânare și încălzește la flacăra ei lama unui cuțit.

— Nu am văzut-o pe Jules încă, spune Arsinoe, schimbând subiectul. Dacă nu ajunge la timp...

Madrigal ia bolul cu apă și vine spre ea cu cuțitul. Arsinoe își sumetecă mâneca.

— Nu te mai gânde la asta, spune Madrigal. O să ajungă la timp.

Sângele lui Arsinoe picură în bolul cu apă ca mierea dintr-un fagure. Picăturile înfloresc roșii în apă și agită plantele și petalele de

trandafir din ea. Când va ajunge acolo și sângele ursului, poțiunea va fi jumătate sânge, jumătate apă. Nu îi vine să creadă că va trebui s-o bea.

— Vraja asta va mai avea efect dacă încep să vomit pe scenă?

— Ssst, face Madrigal. Acum nu mai poți inciza runa pe mână. Deja sunt prea multe răni acolo, iar asta nu ne permitem să fie neclară. Va trebui s-o desenezi. Apoi o să o lipești de capul ursului, înmuiată în poțiune. Trebuie să mai rămână destulă și în palmă după ce o bei.

— Sigur trebuie s-o beau pe toată? Nu s-ar putea s-o împart cu ursul?

Madrigal presează rana cu o pânză și îi strânge tare brațul.

— Termină cu gluma! Asta nu e o vrajă mărunță. N-o să faci din urs familiarul tău. Poate nici măcar n-o să ți-l faci prieten. Dacă Jules nu e destul de puternică încât să-l țină pe loc după ce îl aduce din vale, atunci ar putea să te sfâșie acolo, în fața tuturor.

Arsinoe închide gura. Nu trebuiau să-i ceară lui Jules să facă asta. Joseph avea dreptate – e prea mult. O să fie greu să-l țină pe urs în pădurea tăcută. Să-l țină calm în fața unei mulțimi gălăgioase, cu torțe în mâini, o să fie aproape imposibil.

— Dacă am putea să-i vopsim în negru părul lui Jules și s-o facem regină... spune ea, ironic.

— Da, face Madrigal, dacă am putea.

În fața cortului se aude lătratul lui Jake.

— Arsinoe, spune Ellis. E timpul.

Madrigal o ține pe tânăra regină de umeri și o scutură încurajator.

— Când o să vină Jules, o să-mi dea mie sângele, iar eu o voi trimite pe scenă cu poțiunea. O să fie bine. Mai e destul timp.

Arsinoe iese din cort, cu un nod în gât. În fața cortului nu sunt numai cei din familia Sandrin, Milone sau Luke, ci și jumătate din naturaliștii din vale.

— Ce caută ei aici? îi șoptește lui Joseph.

— Ei? întreabă Joseph și zâmbeste. Se pare că au auzit zvonuri despre spectacolul tău. Regina Arsinoe și marele urs brun.

— Și cum s-a întâmplat asta?

— Din clipa în care a aflat Luke, nu a trecut nicio oră până să audă toată valea.

Arsinoe se uită la oamenii aceia. Unii îi zâmbesc în lumina torțelor. De când e mică au crezut că e o ratată, dar la prima scânteie de speranță vin s-o urmeze, ca și cum asta ar fi vrut să facă dintotdeauna.

Poate chiar au vrut.

SCENA REGINEI KATHARINE

Templul a decis printr-un decret ordinea spectacolelor. Katharine e prima. Preotesele au întins deja masa lungă de mahon, plină cu mâncăruri toxice. Torțele sunt aprinse. Nu trebuie decât să urce pe scenă și să înceapă.

Katharine întinde gâtul să se uite la oameni. O mare de fețe și trupuri îmbrăcate în negru se întinde de-a lungul coastei, dinaintea celor trei scene. Scena ei e în mijloc. Chiar în față se află podiumul pe care stau curtezanii și Marea Preoteasă Luca.

— Așa de multe preotese! murmură Natalia din spatele ei.

— Da, confirmă Katharine.

Stomacul i se strânge. Natalia o ajută mult să se liniștească, dar ar fi vrut ca Pietyr să se fi răzgândit și să fie și el acolo.

— Bine, Kat, spune Natalia. Să mergem.

Urcă împreună pe scenă. Katharine își compune cel mai luminos zâmbet posibil și își amintește să nu pară rigidă și formală ca sora ei elementală. Cu toate acestea, privirile îndreptate asupra ei sunt întunecate. Când o să urce Mirabella pe scenă, vor zâmbi toți ca proștii, fără îndoială.

Genevieve și vărul Lucian stau în primul rând. Ea înclină capul în direcția lor și, pentru prima oară, Genevieve nu se încruntă.

Katharine și Natalia își ocupă locul în capul mesei

— Ai încredere în mine, spune Natalia. Și vorbește tare.

Katharine aude fâșâitul rochiei în jurul picioarelor. E o rochie mult prea fină ca să fie distrusă de pete la *Gave Noir*. Nu speră decât ca eventualele pete să nu fie de vomă.

În fața lor, preotesele iau capacele de pe farfuriile cu mâncare otrăvită și anunță ce conțin. Ciuperci otrăvitoare umplute cu brânză de capră și omag galben. Cod cu sos de tisă. Tartelete cu beladonă. Scorpioni galbeni, înveliți în zahăr și unt, cu cremă de leandru. Și vin de cantaridină. Piesa centrală a festinului este o plăcintă mare,

aurie, în formă de lebedă.

Aerul se umple de arome delicioase. Toxicii din primele trei rânduri ridică nasul să adulmece ca niște mâțe în fața ferestrelor de la bucătărie.

— Ți-e foame, regină Katharine? o întreabă Natalia, iar ea respiră adânc.

— Sunt lihnită.

Natalia stă lângă ea în timp ce mănâncă. La început ia câte puțin, șovăind, ca și cum nu îi vine să creadă. Dar pe măsură ce festinul avansează, iar toxicii bat din palme mai tare, capătă mai multă încredere. Pe bărbie i se scurg picături rozalii de sos.

Băieții de pe continent, pe platforma lor, își umezesc buzele. Ce minune trebuie să li se pară că văd – o fată care nu poate fi otrăvită. Nici măcar nu contează că nu e adevărat.

Katharine dă la o parte farfuria cu scorpioni glazurați. A mâncat deja trei și a fost destul de inteligentă să lase cozile acoperite de crustă galbenă. Nu i-a mai rămas decât plăcinta în formă de lebedă.

Natalia o conduce pe Katharine spre capătul mesei, iar regina rupe crusta plăcintei, ca să mănânce carnea dinăuntru.

Asta e tot. Katharine încheie cu un poc al plin de vin, pe care îl dă peste cap.

Lovește cu palmele în masă. Mulțimea izbucnește în urale. Mai tare decât era de așteptat, din cauza uimirii.

Natalia se uită spre platformă și întâlnește privirea rece și împietrită a Marii Preotese.

Natalia îi zâmbește.

SCENA REGINEI ARSINOE

Din locul ei, în spatele scenei, în dreapta lui Katharine, *Gave Noir* i se pare lui Arsinoe la fel de grotesc pe cât își imaginase că arată un festin ritual al toxicilor. Nu a auzit de multe dintre otrăvurile pomenite acolo, dar chiar și ea trebuie să se declare impresionată de felul în care palida și micuța Katharine le înghite. La sfârșitul mesei, Katharine e plină de suc de fructe și sos de friptură până la coate, iar mulțimea urlă.

Arsinoe își încleștează pumnii, dar își amintește de runa desenată în palmă și slăbește strânsoarea. Nu are voie s-o deformeze sau s-o mânjească. Nu e ziua ideală în care să le pretindă propriilor palme să nu transpire.

— Arsinoe!

— Jules! Slavă Zeiței!

Jules îi strecoară în mână micul bol negru cu poțiunea. Arsinoe se strâmbă.

— Poți să te prefaci că e vin, îi spune Jules.

Arsinoe se uită lung la bol. I se pare imposibil să bea. Deși acolo nu sunt mai mult de patru înghițituri, totuși sunt patru înghițituri de lichid sărat, calduț, cu gust metalic. Sânge din venele ei și din venele unui urs.

— Cred că văd acolo o bucățică de blană, spune ea.

— Arsinoe! Bea-o!

Dă bolul peste cap, până când se lovește ușor de lemnul măștii.

Poțiunea e exact la fel de rea pe cât se temea. E surprinzător de groasă, iar ierburile și trandafirul nu sunt deloc de ajutor, dimpotrivă, îi conferă o textură gumoasă, neplăcută. Gâtul lui Arsinoe pare că vrea să se închidă, dar reușește să bea, amintindu-și să păstreze puțin ca să umezească runa.

— O să fiu chiar lângă scenă, spune Jules și dispare.

Preotesele o anunță pe Arsinoe și ea urcă. Privirile mulțimii o

apasă la fel de greu ca atunci, pe faleză, dar nu se poate gândi acum la asta. Undeva, nu departe, e un urs care așteaptă.

Înaintează către mijlocul scenei și scândurile asamblate în grabă scârțâie sub pașii ei. Gustul de sânge i-a umplut gura și poțiunea îi întoarce stomacul pe dos. Își ține mâna cu runa la piept. O să meargă. Toată lumea o să creadă că se roagă. Că își cheamă familiarul.

— Aici, ursule, ursule, ursule, murmură ea și închide ochii.

Câteva momente e liniște deplină. Apoi se aude răcnetul ursului.

Oamenii încep să țipe și se trag deoparte, făcându-i loc ursului printre ei, iar acesta se îndreaptă spre scenă din umbra falezei. Urcă lângă Arsinoe fără nicio ezitare. Vederea ghearelor lui lungi și încovoiate îi provoacă mâncărimi la rănilor de pe față. Undeva, în dreapta ei, o aude pe Camden mârâind și scuipând.

S-ar putea să nu aibă mult timp. S-ar putea ca Jules să nu-l controleze prea bine pe urs. Trebuie să pună mâna cu runa însângărată pe fruntea lui.

El se apropie. Blana lui îi atinge șoldul, iar ea îngheață. Fălcile îi sunt suficient de largi ca să-i ia o jumătate de tors dintr-o mușcătură.

— Vino, spune ea, și e uimită cum de nu i se frânge vocea.

Ursul întoarce botul să se uite la ea. Buza de jos îi atârână, așa cum atârână la toți urșii. Gingiile sunt rozalii și pătate cu violet. În vârful limbii are un punct negru.

Arsinoe întinde mâna și își apasă palma cu runa însângărată între ochii ursului.

Își ține respirația. Se uită fix în ochii aurii ai ursului brun.

Ursul îi adulmecă fața, balele lui îi mânjesc masca și Arsinoe începe să râdă.

Mulțimea izbucnește în urale. Chiar și naturaliștii care până acum se îndoiau de ea ridică mâinile în aer. Ea ciufulește ușor blana ursului și decide să-și forțeze norocul.

— Hai, Jules, spune ea, și își ridică brațele într-un mare „V”. Sus!

Ursul se trage puțin înapoi. Apoi se ridică pe labele din spate și scoate un răget.

Plaja se umple de aclamații și de strigăte, de lătratul și croncănitul familiarilor bucuroși. Apoi ursul cade înapoi pe toate patru labele, iar Arsinoe își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl strânge cu putere.

PLATFORMA

Marea Preoteasă se uită la fata care îmbrățișează ursul și bate din palme la fel precum ceilalți. Nu are de ales. Printre urale și strigăte de bucurie, o caută cu privirea pe Rho și în cele din urmă îi întâlnește ochii plini de sânge. Luca scutură din cap. S-a terminat. Au pierdut.

Rho clatină din cap. Își încleștează dinții și duce mâna la cuțitul de la centură.

SCENA REGINEI MIRABELLA

— Nimeni nu se aștepta la astfel de performanțe din partea lui Katharine și Arsinoe, spune Sara Westwood, în timp ce îi așază pelerina Mirabellei. Dar nu contează. Lumea tot pe tine a venit să te vadă.

Mirabella întinde gâtul, să se uite la scena pe care stă Katharine, la mijlocul mesei cu mâncăruri otrăvite, apoi întoarce capul spre dreapta, unde stă Arsinoe, bătându-l pe spate cu calm pe enormul urs brun. Nu e prea convinsă că Sara are dreptate. Dar nu poate face altceva.

Tobeile încep să răpăie înainte s-o cheme preotesele pe scenă. Sting toate torțele, așa că scena ei e acum întunecată, nu se mai vede decât lumina roșie dintr-un singur mangal.

Mirabella urcă scările din trei pași repezi. Își aruncă pelerina în spate, iar mulțimea face liniște. Tăcerea e absolută.

Tobeile bat mai repede, în ritmul pulsului ei. Întinde mâinile spre foc și el îi sare în palme. Când flăcările îi cuprind brațele și îi înconjoară trupul, mulțimea începe să murmure.

Lucrul cu focul este lent și senzual. Trebuie să se controleze mai mult decât atunci când cheamă vântul sau furtuna. Flăcările sunt strălucitoare. Nu o ard, dar tot are impresia că sângele îi fierbe.

Se învârte. Mulțimea scoate exclamații de uimire, iar focul trosnește în urechile ei.

În mijlocul oamenilor strânși în fața ei e Joseph. Când îl vede, e gata să greșească pasul. Chipul lui arată la fel ca în noaptea în care s-au întâlnit, luminat de flăcări pe o plajă întunecată. Cât i-ar plăcea să-l aducă lângă ea pe scenă! Să se învâluie amândoi în văpăi. Mai degrabă să ardă amândoi decât să se despartă, își lasă capul pe spate, când el îi rostește numele.

— Mirabella!

SCENA REGINEI KATHARINE

Natalia o privește pe fata care se rotește în flăcări. Mulțimea e o mare de chipuri uluite, surescitare. Mirabella îi are pe toți la degetul mic.

Se simte o mișcare în numeroasele rânduri de preotese care înconjoară scena. Mâinile lor se strecoară pe sub pelerine, odihnindu-se pe mânerul pumnalelor. Una dintre ele, cu părul roșu ca sângele, se uită la Natalia cu o privire atât de intensă, încât aceasta e nevoită să-și întoarcă ochii de la ea.

E greu de crezut ce forță are spectacolul Mirabellei. Chiar și Natalia simte un fel de dorință care o atrage spre scenă.

Clipește din ochi și se întoarce spre Luca, spre ochii întunecați și arzători ai bătrânei. Trucurile folosite de Natalia și de naturaliști nu au nicio importanță. Templul nu va ceda. Vor face în continuare Anul Sacrificial.

SCENA REGINEI ARSINOE

Jules reușește cu greu să țină ursul pe loc și să urmărească în același timp dansul Mirabellei. Zgomotul și mișcarea mulțimii îl fac să devină nervos; acolo, lângă Arsinoe, ursul începe să dea din cap și să zgârie podeaua cu ghearele.

Jules se concentrează din nou.

— Totul e în regulă, șoptește ea, cu fruntea plină de transpirație, și, în mintea ei, ursul se smucește.

Se smucește tare.

Mulțimea se apropie de Mirabella și Jules își încleștează dinții. Când va termina fata asta? Dansul îi dă senzația că durează de o veșnicie, dar oamenii nu par deloc plictisiți. Jules respiră adânc și îl caută cu privirea pe Joseph. Trebuie să fie și el pe undeva, uitându-se la ea, mândru de ce a reușit să facă cu ursul.

Atâta doar că el nu se uită deloc la ea. Este chiar în fața scenei Mirabellei. S-a dus acolo odată cu valul de oameni.

Lui Jules nu îi vine să creadă ce privire are. Și dacă l-ar striga acum din toate puterile, tot n-ar auzi-o. N-ar auzi-o nici dacă i-ar striga direct în ureche. Dorința care se citește pe chipul lui îi întoarce stomacul pe dos. Niciodată nu s-a uitat la ea așa cum se uită la Mirabella.

În mijlocul dansului ei, Mirabella întinde mâinile spre el printre flăcări. Toată lumea vede asta. Probabil știu toți că sunt împreună. Că Jules e o proastă.

În pieptul lui Jules, inima se ascute ca un ciob de sticlă și ceva se rupe. Iar când se rupe, nu mai poate ține ursul.

Arsinoe își dă seama că ceva nu e în regulă în clipa în care ursul începe să scuture din cap. Din senină, privirea lui devine înfricoșată, apoi furioasă.

Arsinoe face un pas înapoi.

— Jules, spune ea, dar când încearcă să-i atragă atenția acesteia, nu reușește.

Jules nu-și ia ochii de la scena Mirabellei, la fel precum ceilalți. Ursul râcăie scândurile cu ghearele.

— Potolește-te, spune ea, dar nu poate face nimic.

Magia joasă care îi leagă nu e același lucru cu o legătură de familiar. Ursul e speriat, iar Jules a pierdut controlul asupra lui.

Nu mai e timp să avertizeze pe cineva, ursul scoate un urlet și sare de pe scenă în mijlocul mulțimii, lovind cu ghearele ascuțite, cu capul săltându-i în față și-n spate. Oamenii nu se pot da la o parte. Sunt prea înghesuți în fața scenei Mirabellei. Chiar dacă îi zgârie cu ghearele, ursul nu poate să-și facă loc printre ei, și atunci se întoarce către scene.

— Jules! țipă Arsinoe.

Dar strigătul ei se pierde în strigătele mulțimii, care începe să-și dea seama ce se întâmplă.

Ursul se urcă pe scena din mijloc, iar Katharine începe să țipe. El se repede la masa de *Gave Noir*, pe care o face bucăți, iar bucățile se rostogolesc de pe scenă. Dar nu reușește s-o prindă pe Katharine. Aceasta a făcut o mișcare rapidă și s-a tras la o parte din fața lui.

Preotesele își scot cuțitele și pornesc spre el cu fețe îngrozite. Ursul o sfâșie pe cea care se apropie prima, iar roba ei albă nu poate ascunde sângele și măruntaiele scoase afară de ghearele lui. Când văd atâta sânge, celelalte preotese își pierd curajul și o iau la fugă împreună cu ceilalți.

Marea Preoteasă Luca se ridică în picioare și strigă. Curtezanii privesc îngroziți.

Pe scena cea mai îndepărtată, Mirabella s-a oprit din dans, dar flăcările încă mai ard în jurul trupului ei. Nu-i trebuie prea mult timp ursului s-o vadă. Se repede spre ea, dărâmând torțele și oamenii care se află din întâmplare în calea lui. Mirabella e incapabilă să se miște. Nici măcar să țipe nu poate.

Joseph sare pe scenă, chiar în fața ursului. O acoperă pe Mirabella

cu trupul lui.

— Nu, strigă Arsinoe. Nu!

Jules trebuie să știe că e Joseph. Nu se poate să nu vadă. Dar s-ar putea să fie prea târziu să mai cheme ursul înapoi.

SCENA REGINEI MIRABELLA

Preotesele țipă, disperate s-o protejeze pe regină. Dar Mirabella nu aude decât răgetele ursului. Nu simte decât brațele lui Joseph în jurul ei.

Ursul nu i-a atacat. S-a ridicat pe labele din spate. A scos un răget. Dar în final, a început să-și zgârie capul cu ghearele, ca și cum ar fi simțit o durere îngrozitoare, apoi a sărit de pe scenă și a fugit spre plajă.

Mirabella ridică privirea și se uită la mulțimea panicată și risipită. Cei mai mulți au reușit să se refugieze în vale, fugind printre stânci. Dar în fața scenelor zac câteva trupuri. Tânăra preoteasă care o asista pe ea zace acum la picioarele scenei, cu brațele îndoite, cu roba desfăcută și cu abdomenul sfâșiat. Și încă mulți alții au fost răniți.

— Ești bine? îi șoptește Joseph la ureche.

— Da, spune ea și se agață de el.

Joseph îi sărută părul și umărul. Preotesele cu robe albe îi înconjoară cu pumnalele în mâini.

— Calmați-vă! strigă Luca, în picioare, pe platformă, lângă doi curtezani care tremură din toate încheieturile. A plecat!

Mirabella se uită peste brațul lui Joseph la scenele distruse. Arsinoe stă singură acolo, cu brațele atârându-i greu. Poate nu și-a dat seama de proporțiile carnagiului pe care îl va produce.

— A trimis ursul ăla la mine, spune ea. După toate câte am făcut s-o salvez. L-ar fi lăsat să mă sfâșie, dacă nu erai tu.

— Nu contează, spune Joseph. Acum ești în siguranță. Nu s-a întâmplat nimic.

Îi prinde obraji în mâini. O sărută.

— Unde e regina Katharine? țipă Natalia Arron. Luca! Unde e?

— Nu intra în panică, spune Marea Preoteasă. O s-o găsim. Nu se află printre cei căzuți.

Natalia se uită disperată în jur, voind poate să-și formeze propriul ei grup de căutare. Dar toți toxicii ei au fugit. De la poalele scenei se aud gemete, și Natalia se strâmbă.

Ursul a aruncat masa de pe scenă, în fața mulțimii. Mâncarea otrăvită e împrăștiată peste tot în nisip. Câțiva familiari câini lipăie de zor din ea.

— Au apucat să mănânce de acolo, plânge o femeie. Opriți-i! Chemați-i înapoi!

Natalia pășește repede în fața lor.

— Izolați mâncarea, poruncește ea, cu ținuta refăcută și cu vocea din nou puternică și calmă. Câinii trebuie să fie aduși în cortul meu, pentru tratament. Repede. Strângeți-i și țineți-i departe pe ceilalți.

Jos de pe scenă, Arsinoe se retrage în compania familiei Milone. Masca pe care o are face ca expresia ei să fie impenetrabilă.

— Cum a putut face asta? întreabă Mirabella, îndurerată.

Dar chiar și în urechile ei întrebarea sună ridicol pentru o regină.

Joseph încearcă s-o liniștească și o sărută pe păr.

— Pleacă de lângă ea, naturalistule!

Rho întinde mâna și îl trage pe Joseph fără efort. El nu se împotrivește prea tare când vede cuțitul zimțat pe care îl are în mână.

— Lasă-l în pace, spune Mirabella. El m-a salvat.

— De tentativa de asasinat a reginei lui, spune Rho.

Face semn cu capul și trei preotese îl iau de acolo pe Joseph. Rho o prinde pe Mirabella de braț. Degetele ei se înfundă adânc în carne și Mirabella scoate un țipăt.

— Înapoi la cortul tău, regina mea! Revelarea s-a terminat. Anul Ascensiunii a început.

DOMENIUL BRECCIA

Crengile îi zgârie fața lui Katharine în timp ce fuge printre copacii din pădurea de sud. Inima îi bate tare, iar genunchiul o doare de când a căzut de pe scenă. Cade încă o dată, după ce i se încurcă rochia în ramurile unor tufe. Cum nu are torță, se poate orienta numai după lumina lunii, și lumina lunii nu e prea puternică în desişul pădurii.

— Pietyr! strigă ea, slăbită și cu respirația tăiată.

Făcuse așa cum îi spusese el, de la Revelare a fugit spre cortul cu cinci laturi și apoi în pădurea din spate.

— Pietyr!

— Katharine!

El apare din spatele unui copac, cu un mic felinar în mână. Katharine aleargă împleticit, el o prinde și o strânge la piept.

— Nu știu ce s-a întâmplat, spune ea. A fost groaznic.

Ursul ar fi ucis-o. Ar fi sfâșiat-o așa cum a făcut cu nefericita aceea de preoteasă. Va trece mult timp până să uite privirea lui înnebunită și arcuirea sinistră a ghearelor lui ascuțite.

— Speram să nu fie așa, spune Pietyr. Speram ca Natalia să aibă dreptate. Că are totul sub control. Îmi pare tare rău, Kat.

Ea își odihnește capul pe umărul lui. A fost așa de frumos din partea lui, să se întâlnească aici, departe de toți, pentru câteva clipe de liniște. Brațele lui o încălzesc, iar mirosul ciudat din adâncimile Domeniului Breccia o calmează.

Pietyr o leagănă. Pășește încet cu ea în brațe, până când ajung aproape să danseze, iar picioarele le alunecă pe suprafața netedă a stâncilor de la marginea crevasei.

— Poate trebuia să stau cu Natalia, spune ea. Să nu pățească ceva.

— Natalia e capabilă să aibă singură grijă de ea. Nu ea este în pericol. Ai făcut ce trebuia.

— Vor veni în curând după mine. Să mă caute. Nu avem prea

mult timp.

Pietyr o sărută în creștetul capului.

— Știu, spune el cu tristețe. Templul însetat de sânge.

— Cum?

— N-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de tine, Kat.

Îi prinde obrajii în palme.

— Dar te-ai îndrăgostit?

— Da, răspunde el și o sărută. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Pietyr, spune Katharine.

Pietyr face un pas înapoi. O ține de umeri cu tandrețe.

— Pietyr? întreabă ea.

— Îmi pare rău, spune el, și apoi o aruncă.

Jos, jos, jos, în hăul fără fund al Domeniului Breccia.

ANUL ASCENSIUNII ÎNCEPE

TABĂRA ARRON

La o zi și jumătate după dezastrul de la Revelare, Valea Innisfuil e aproape goală. Naturaliștii și elementalii au plecat. La fel cei câțiva cu harul războiului și cei lipsiți de har. Chiar și toxicii s-au întors în mare parte acasă, au rămas doar cei din familia Arron și familiile cele mai loiale.

Multe dintre preotese sunt încă aici, inclusiv Marea Preoteasă Luca, pentru că organizează și acum echipe de căutare care răscolesc toate cotloanele ca s-o găsească pe Katharine. Dar au căutat prin toată valea. Țărmul și pădurea, în toate părțile. Bietul Pietyr a fost permanent în căutare de când a dispărut Katharine.

Dar nu au găsit niciun trup și niciun răspuns.

Natalia stă în cortul ei, singură. De ieri nu s-a mai dus în căutare și, cu cât cercetările durează mai mult, cu atât mai puțin vrea ca ea să fie găsită. Azi, ea ar fi tot Katharine. Dar în curând nu ar fi decât un cadavru umflat și putred. Natalia nu crede că ar putea suporta să-i vadă oasele ei mici, ținute laolaltă doar de tendoane și de o rochie neagră putrezită.

Își sprijină capul în mâini, prea obosită ca să-l mai țină sus. Și cu siguranță mult prea obosită ca să strângă corturi și să se întoarcă la Indrid Down. Să se ducă în fața consiliului și să se comporte ca și cum ar mai fi ceva de făcut pentru ea.

Ușa cortului se ridică și intră înăuntru Marea Preoteasă Luca, în roba ei albă cu guler negru. Natalia își îndreaptă umerii, dar își dă seama că nu e vorba despre o veste legată de Katharine. Dacă ar fi fost așa, Luca ar fi trimis pe cineva după ea, nu ar fi venit personal, fără escortă.

— Mare Preoteasă, spune Natalia. Te rog. Intră.

Luca se întoarce pe jumătate să se asigure că prelata cortului s-a lăsat jos. Apoi ridică nasul și adulmecă.

— Cortul ăsta, Natalia, miroase a câini morți.

Natalia își strânge buzele. Familiarii, câinii aduși la ea după Revelare, au murit făcând o mizerie groaznică. Nu a avut timp să pregătească o otravă bună. A folosit ce a avut la îndemână, iar câinii s-au zvârcolit pe jos, vomitând pe covoare și pe perne.

Luca își scoate gluga și se desface la guler, dând la iveală gâtul plin de zbârcituri și frumosul ei păr alb, lucios.

— Curând va trebui să plec, spune ea. La Rolanth și la Mirabella.

— Va trebui, spune Natalia cu amărăciune.

— Va rămâne aici un mic grup de preotese. Nu vor opri căutările până nu vor găsi regina.

Preț de o clipă, cele două femei se privesc fără un cuvânt. Apoi Natalia face semn spre scaunul de vizavi de ea, din fața măsuței.

Luca pocnește din degete și i se aduce un ceainic. După ce sunt servite și rămân din nou singure, ea oftează și se lasă obosită pe spătarul scaunului.

— Unul dintre delegați a fugit, spune Luca. Tânărul acela brunet, cu floare roșie la butonieră. Familia lui e superstițioasă. Au spus că generația asta e blestemată.

— N-a fost un festival prea reușit, spune Natalia, și Luca scoate un hohot de râs.

— Era bine dacă îi tăiam capul și brațele obrăznicăturii când am avut ocazia.

— Era bine dacă Mirabella ta ne-ar fi lăsat.

Luca își pune în ceai frișcă și două cuburi de zahăr, apoi își așază pe farfuriuță un biscuit subțire.

— Nu are otravă, spune Luca pe un ton mucalit, despre ceai. Dacă vrei, stoarce puțin capul șarpelui acela în ceașca ta.

Natalia rânjește și ia o gură de ceai.

— Ce putem face cu Arsinoe? întreabă ea.

— Ce să facem?

— Le-a atacat pe regine înainte de încheierea Revelării. Înainte să înceapă Anul Ascensiunii. E o încălcare a legii, nu?

— O încălcare cu o zi. A fost o demonstrație de putere, indiferent

că ne place nouă sau nu. Lumea va riposta dacă o pedepsim public.

— La ce bun mai e templul dacă nu își poate impune propriile legi, mormăie Natalia.

— Chiar așa, spune Luca. Ia o gură de ceai și se uită la Natalia pe deasupra ceștii. Frumoasa masă aranjată de tine de *Gave Noir*, spune ea. Să se împrăștie toate otrăvurile acelea pe nisip. Am luat și eu puțin de acolo și i-am dat unei preotese. Și ce să vezi!

Chipul Marii Preotese se luminează o clipă.

— A supraviețuit! Nici măcar nu i s-a făcut rău. Spre deosebire de câinii ăia nefericiți pe care i-ai adus aici. Ce le-ai dat, Natalia? Arsenic?

Natalia bate cu degetele în masă. Marea Preoteasă ridică o sprânceană.

— Nu te mai plânge de slăbiciunea noastră, spune Luca. Suntem așa din cauza voastră. Voi i-ați întors pe oameni împotriva noastră.

— Dacă oamenii s-au îndepărtat de predicile voastre, nu noi suntem de vină. Niciodată n-am căutat să impunem voința consiliului asupra templului.

— Nu, spune Luca. Ați încercat doar să ne reduceți la tăcere.

O studiază cu atenție pe Natalia. Sunt de mulți ani adversare, dar au petrecut foarte puțin timp împreună, și niciodată când se luptau pentru ceva.

— E ciudat, continuă ea, cum v-ați îndepărtat de Zeiță. Când ea este cea care creează reginele. Când puterea ei păstrează viața noastră pe insulă. Știu, spune ea, când vede că Natalia își dă ochii peste cap. Ați crezut că voi faceți asta. Că forța harului vostru ne protejează. Dar de unde credeți că aveți acest har? De la ea vine acest lucru pe care voi îl venerați, cu toate că pe ea n-o venerați. În trufia voastră, ați uitat că ea vi l-a dat și că tot ea poate să vi-l ia înapoi.

ROLANTH

Privite de pe fereastra trăsurii săltărețe, străzile din Rolanth par ciudat de liniștite. Orașul a așteptat-o pe Mirabella să revină victorioasă. Acum, că nu s-a întâmplat așa, în aer plutește ceva trist. Magazinele din cartierul central au scos aproape toate decorațiunile de Beltane, au mai rămas doar câteva panglici și ghirlande modeste. La urma urmelor, nu se poate spune că a fost înfrântă. Spectacolul ei de Revelare a fost aproape un succes.

Aproape. Dar din cauza lui Arsinoe, nici n-a apucat să-l termine.

Nu mai e mult și vor ajunge iar la adăpostul casei Westwood. Deși nu va mai fi la fel ca înainte. Acum, cu Katharine dispărută și probabil moartă, templul va lua o poziție defensivă până când se va afla ce s-a întâmplat. Rho va sta zi și noapte lângă Mirabella, cu o mică armată. Și acum trăsura e înconjurată de preotese înarmate, la fel și trăsura din față, unde se află Sara și unchiul Miles.

Mirabella se îndoiește că Arsinoe va lansa așa curând un alt atac. Dar templul va fi pregătit pentru orice situație.

— Am înghețat când m-a atacat ursul ăla, șoptește ea, iar Bree și Elizabeth, care stau cu capul rezemat de fereastră, ridică privirea spre ea. La început am crezut că e o greșală. Dar el a venit direct la mine.

Prietenele ei lasă ochii în jos, întristate. Nu îi vor spune că Arsinoe nu a vrut să facă asta. Și nici ea nu vrea să i se spună așa ceva. A avut atâtea zile în care și-a retrăit groaza, zile în care durerea din inima ei s-a transformat în furie. Poate tot Arsinoe a ucis-o și pe Katharine. Poate a pus cine știe ce alte creaturi s-o aștepte în pădure, când ea a fugit acolo.

Mica și scumpa Katharine. Pe care ea și Arsinoe juraseră s-o protejeze.

— Elizabeth, spune Mirabella. Tu ești naturalistă. Ai fi putut să faci ce a făcut Arsinoe cu ursul ăla?

Elizabeth clatină din cap.

— Niciodată. Nici cincizeci ca mine. Este... mai puternică decât toți naturaliștii pe care i-am văzut eu.

— Sau de care am auzit, adaugă Bree, cu ochii mari. Mira, ce ne facem? Dacă nu era băiatul ăla, Joseph, acum erai moartă.

Mirabella le-a spus până la urmă cine e Joseph și ce se întâmplase între ei. Le-a povestit pe nerăsuflăte, când stăteau în cort și era așa de îndurerată. Se simțea trădată de Arsinoe și despărțită de Joseph, probabil pentru totdeauna.

— Dragul de Joseph, spune Elizabeth. Iubirea lui te-ar putea salva din nou. Dacă într-adevăr este prieten bun cu Arsinoe, poate o va opri. Poate ne va ajuta.

— N-o să-i cer să fie de partea nimănui, replică Mirabella.

— Dar altcineva o să-i ceară. Arsinoe. Sau Luca. Nu cred că cineva atât de puternic precum Arsinoe va ezita să-și folosească avantajul.

— Asta-i foarte bine, spune Mirabella. Nu vreau să ezite. Vreau să mă atace și iar să mă atace, până voi ajunge s-o urăsc.

Se uită din nou pe fereastră, ca să nu mai vadă tristețea din ochii lui Bree și Elizabeth. Ele au știut că se va ajunge aici. Toată lumea a știut, numai ea, nu. Dar a terminat cu sentimentalismele. Când a văzut ursul acela, și fața rece a lui Arsinoe în spatele măștii, și-a dat seama care e adevărul.

Surorile pe care le iubea la Black Cottage nu mai sunt. Arsinoe a văzut că are o șansă și a profitat de ea. Așa că, data viitoare, și Mirabella va profita de șansa ei.

CONACUL GREAVESDRAKE

După o săptămână de căutări, Pietyr s-a întors la Greavesdrake cu Natalia. Dar după ce au ajuns, nu a vrut să mai rămână. În lipsa lui Katharine, nimic nu-l mai reținea acolo.

Natalia nu a încercat să-l convingă să stea. Băiatul suferea prea mult. Până și plicticoasa casă de la țară era de preferat în locul conacului Greavesdrake, bântuit de fantoma lui Katharine.

Înainte să plece, au mai băut un pahar în biroul ei.

— Ai reușit să mă convingi de povestea cu Anul Sacrificial și cu templul, spusese el. Am crezut că îi vor lua capul. Nici măcar nu m-am gândit la Arsinoe.

Acum el a plecat, și-a încărcat toate bagajele în trăsură, iar Natalia e din nou singură. Genevieve și Antonin s-au dus direct la casele lor din oraș, temându-se de dispoziția ei proastă. Nu vor îndrăzni să vină aici fără să fie invitați.

Nici servitorii nu îndrăznesc să se uite în ochii ei. Ar fi bine dacă măcar câțiva s-ar preface că nu s-a întâmplat nimic.

Natalia se plimbă pe coridor și ascultă zgârieturile crengilor pe geam, stârnite de vântul primăvărat. Conacul i se pare foarte friguros anul ăsta. Va trebui să aducă muncitori din capitală, să repare ușile și ferestrele. Poate nu va mai fi mult timp al ei, dar nu va îngădui ca o casă așa de veche și frumoasă să se păcănească.

Pe holul lung și roșu care duce spre scările dinspre dormitorul ei, vede praful de pe aplicile din perete și observă un teanc mic de rufe pus chiar în ușa holului care dă spre baie. Se duce acolo să-l ia și se oprește.

Nu e singură. În hol e o fată.

Rochia ei e sfâșiată, iar părul este încâlcit și plin de noroi. Nu se mișcă. Pare că stă acolo de multă vreme.

— Kat? întreabă Natalia.

Fata nu răspunde. Natalia se îndreaptă spre ea și începe să se

teamă că e doar o halucinație. Că mintea i-a luat-o razna și că fata va dispărea în secunda următoare sau că se va dizolva într-o grămadă de gândaci.

Natalia întinde mâna spre ea, iar Katharine se uită în ochii ei.

— Katharine, spune Natalia și o trage la pieptul ei.

Este chiar Katharine, murdară, rece, dar vie. Fiecare părticică de piele e brăzdată de tăieturi. Măinile rănite îi atârnă inerte pe lângă corp, pline de sânge, cu unghiile rupte din carne.

— Nu am căzut, spune ea cu voce hârâită.

O voce aspră, de parcă are gâtul plin de pământ din mormânt.

— Trebuie să te încălzim, spune Natalia. Edmund! Adu pături și pregătește baia!

— Nu vreau asta, spune Katharine.

— Ce spui, scumpo? Dar ce vrei tu?

— Vreau răzbunare, șoptește ea, și degetele ei trasează pe brațul Nataliei urme însângerate. Și după aceea îmi vreau coroana.

WOLF SPRING

Deși oamenii din oraș ar vrea să o vadă, Arsinoe stă tot timpul în casa Milone sau în livadă. Nu vrea să se ascundă, de fapt. Dar e mai simplu aici, unde nu se holbează nimeni la ea cu un respect proaspăt descoperit și unde nu trebuie să explice unde e ursul ei.

Va fi greu să le spună oamenilor că ursul nu e de fapt familiarul său. Poate că i-a impresionat trucul ei, dar cu siguranță vor fi dezamăgiți că nu se duce cu el în oraș.

— Accepți vizitatori? întreabă Billy, venind din capătul livezii.

— Junior, spune ea și zâmbeste.

Băiatul și-a revenit după vremea aceea petrecută în ceață, pe mare, și acum arată foarte bine cu haina lui cafenie. Iar cu frunzele acelea lipite de umăr, nici nu mai seamănă cu un continental.

— Nu te-am auzit niciodată așa de bucuroasă că mă vezi, spune el.

— Nu credeam că mai ești aici. M-am gândit că tatăl tău te-a făcut pachet și te-a dus acasă.

— Nu, nu, răspunde Billy. Trebuie să-mi încep curțarea, la fel precum ceilalți curtezani. Tatăl meu e un om foarte încăpățânat. Nu cedează niciodată. O să îți dai seama și tu de asta.

Întinde mâna spre ea. În mână ține o cutie înfășurată în hârtie albastră, legată cu panglică verde cu negru.

— Ți-a trimis asta, vezi? O ofertă de pace, spune și ridică din umeri. Nu e cine știe ce. Dulciuri de la cofetăria noastră preferată, de acasă. Bomboane de ciocolată. Alune glazurate. Câteva jeleuri. Dar m-am gândit că o să-ți placă. Dacă tot e doar burta de tine.

— Un dar? Serios? întreabă Arsinoe și ia cutia. Presupun că ursul l-a făcut să-și schimbe părerea despre mine.

— Pe toți i-a făcut să-și schimbe părerea despre tine. Oftează și face semn cu capul spre casă: Cum stau lucrurile aici?

Arsinoe se încruntă. De la Revelare, Jules e într-o stare

mizerabilă. Aproape că nu mai scoate o vorbă.

Din spatele lui Billy apare Joseph, cu mâinile în buzunare. Expresia lui e sumbră, dar hotărâtă.

— Ce cauți aici? întreabă Arsinoe.

— Am venit s-o văd pe Jules. Trebuie să vorbesc cu ea despre ce s-a întâmplat.

— Poate trebuie să-i ceri iertare în genunchi, mai degrabă. Și mie, la fel.

— Și ție? întreabă el, nedumerit.

— Trebuie să fie ceva de capul ei, spune Arsinoe. Sora mea elementală. Să te faci așa să uiți de tot ce ai promis vreodată. Lui Jules. Mie.

— Arsinoe!

— Ai vrea să mor eu în locul ei? Asta te-ar face fericit?

Se îndreaptă spre casă, după ce trece de el, îmbrâncindu-l cu putere. Ar mai avea multe de adăugat, dar mai corect e s-o lase mai întâi pe Jules să-i spună lui Joseph ce are de spus.

— Dă-mi voie să duc astea, spune ea, scuturând cutia cu bomboane. După aia merg s-o chem aici.

Nu îi ia prea mult s-o găsească pe Jules, care se plimbă pe câmpurile din sud cu Ellis, discutând despre culturile de primăvară. Când Jules dă cu ochii de ea, parcă îi cade fața, ca și cum ar ști despre ce e vorba.

— Trebuie să vorbești cu el la un moment dat, spune Arsinoe.

— Chiar trebuie?

Ellis pune afectuos mâna pe umărul nepoatei lui, apoi se îndepărtează printre rândurile de plante, cu Jake în brațe. Micul spaniel alb n-a mai mers aproape deloc în picioare de la Beltane. Totuși Ellis e cum nu se poate mai bucuros că otrava aceea nu l-a ucis, așa cum s-a întâmplat cu bieții familiari care au mâncat din resturile de la *Gave Noir*.

Jules se lasă condusă de Arsinoe spre partea din față a casei, acolo unde așteaptă Billy și Joseph.

Arsinoe îl ia de cot pe Billy și se îndepărtează cu el, ca să le ofere puțină intimitate lui Jules și Joseph.

— Bine, spune Jules. Să stăm de vorbă.

Jules îi deschide lui Joseph ușa dormitorului pe care ea îl împarte cu Arsinoe, închizând-o afară pe Camden. Nu știe ce se va spune și cât de mult se va înfuria. Dar mai târziu s-ar putea să regrete dacă puma l-ar răni.

Afară, Joseph părea încordat, dar calm, ca și cum ar fi repetat de multe ori povestea pe care vrea să i-o spună acum. Înăuntrul, însă, parcă se face mic. Se uită spre patul ei, acolo unde au petrecut atâtea clipe împreună.

— Cum ai putut să faci asta? întreabă el încet. Cum ai putut trimite ursul să atace?

— L-am și oprit, nu-i așa? izbucnește Jules. Pentru asta ai venit? Ca să mă acuzi? Nu ca să-mi spui că-ți pare rău că te-ai îndrăgostit de altcineva?

— Jules! Au murit oameni.

Ea îi întoarce spatele. Știe asta. Crede că e idioată? S-a întâmplat așa de repede. Ursul era sub controlul ei, iar în clipa următoare... A fost cel mai dificil lucru pe care l-a avut vreodată de făcut, să-l aducă din nou sub control. Dar nu putea să-l lase să-i facă rău lui Joseph.

Se reazemă de birou și împinge deoparte cutia înfășurată în hârtie albastră.

— Ce-i asta? întreabă ea.

— Billy i-a adus-o lui Arsinoe. O cutie cu bomboane.

Jules scoate capacul. Nu prea se omoară cu dulciurile. Oricum, nu-i plac așa de mult ca lui Arsinoe.

— A făcut o alegere bună, spune ea.

— Jules! Răspunde-mi la întrebare. De ce ai făcut asta?

— Nu am făcut-o! țipă ea. Nu am vrut să atace. Îl controlam foarte bine. Până când am văzut dansul ei. Până când te-am văzut

pe tine, cum te uiți la ea. Așa cum niciodată nu te-ai uitat la mine.

Umerii lui Joseph se prăbușesc.

— Nu e adevărat, spune el. M-am uitat la tine. Mă uit la tine, Jules. Mereu m-am uitat.

— Nu așa, replică Jules.

Vede cu ochii minții atacul ursului. Nu-și dă seama dacă l-ar fi oprit dintr-un atac asupra Mirabellei. Nu-și amintește decât furia și durerea, și cum toată lumea ei s-a făcut roșie.

Jules bagă mâna în cutie și ia o bomboană. Nu are niciun gust, dar cel puțin el n-o s-o mai întrebe nimic în timp ce mestecă.

— Noaptea de Debarcare, șoptește ea. În cortul meu. Când nu ai vrut să mă atingi. Din cauza ei nu ai vrut, nu-i așa?

— Da.

A spus-o așa de ușor. Un singur cuvânt. Ca și cum nu mai e nevoie de nicio explicație. De nicio justificare. Ca și cum cuvântul ăsta nu ar face-o pe Jules să amețească.

— Deci, nu mă mai iubești. M-ai iubit vreodată?

Se îndepărtează de masă și face câțiva pași șovăitori, simțind un gol în stomac.

— Am fost de-a dreptul idioată, nu-i așa?

— Nu.

Jules clipește. Privirea i se întunecă, apoi se luminează, după care se întunecă iar. De la genunchi în jos, îi amortesc picioarele.

— Jules... eu...

— Joseph, spune ea, iar vocea ei îl face să ridice capul.

Se repede la ea și o ia în brațe înainte de a cădea.

— Joseph, murmură ea. Otravă.

Ochii lui se fac mari. Se uită îngrozit la cutia cu bomboane, în timp ce Jules își pierde cunoștința, apoi începe să strige după Cait și Ellis.

— E vina mea, spune Joseph.

— Taci din gură, spune Arsinoe. Cum să fie vina ta?

Stau lângă patul lui Jules, așa cum au stat de când au plecat vindecătorii. Nu pot face nimic, au spus ei, nu pot decât să stea și să aștepte clipa în care i se vor opri plămânii sau inima. Cait i-a aruncat afară după asta. I-a aruncat afară și a plâns ore în șir, cu capul pe masa din bucătărie.

— La naiba, unde e Madrigal?

Joseph o apucă de blană pe Camden, așa cum stă întinsă peste picioarele lui Jules.

— Nu face față, spune Arsinoe.

Dar știe unde e Madrigal. E plecată acolo, la copacul încovoiat, să se roage și să facă legăminte magice cu sânge. E plecată să implore pentru fiica ei.

Ellis bate încet la ușă și bagă capul în cameră.

— Arsinoe. A venit continentalul, vrea să te vadă.

Arsinoe se ridică și își șterge ochii.

— Nu o lăsa singură, Joseph.

— N-o s-o las, spune el. Niciodată nu am s-o mai las.

Billy așteaptă în curte, rezemat de peretele casei. Se întoarce când aude că vine, și o clipă ea are impresia că vrea s-o îmbrățișeze, dar el nu face asta.

— Nu am știut, Arsinoe. Trebuie să mă crezi. Nu am știut.

— Știu.

Chipul lui se umple de ușurare.

— Îmi pare așa de rău, spune el. O să-și revină?

— Nu știu. Ei nu cred.

Billy o ia în brațe pe Arsinoe, cu mișcări lente și șovăitoare, ca și cum ar putea să-l muște. Poate că l-ar și mușca, dacă nu ar avea nevoie de umărul lui bun și solid de care să se sprijine.

— Vor plăti toți pentru asta, spune ea, cu capul înfundat în umărul lui. Vor vărsa sânge și vor urla și vor primi ce merită.

La două zile după otrăvire, Jules deschide ochii. Arsinoe e așa de obosită, încât nici nu-și dă seama dacă nu cumva are halucinații,

asta până când Camden se suie pe pieptul lui Jules și începe s-o lingă pe față.

Madrigal plânge de bucurie. Ellis îngenunchează lângă patul ei și începe să se roage. Cait o trimite iar pe Eva, cioara ei, după vindecători.

Joseph nu e în stare decât să plângă și să îi țină mâna lipită de obrazul lui.

Arsinoe mai aduce în dormitor o glastră cu flori de la Joseph și o așază pe pervaz. Aproape că nu mai e loc în cameră. Atât de multe ofrande s-au înghesuit în spațiul acela, încât acum seamănă cu o seră. În timp ce aranjează glastrele, câțiva boboci se deschid cu pocnituri delicate. Se întoarce spre Jules, care stă în capul oaselor, rezemată de perne.

— Ne simțim mai bine, nu?

— Voiam doar să văd dacă mai pot s-o fac, spune Jules.

— Normal că poți. Întotdeauna o să poți.

Se duce spre pat și se așază pe margine, apoi o scarpină pe Camden pe spate. Jules arată mult mai bine azi. În sfârșit e destul de puternică să audă ceea ce Arsinoe arde de nerăbdare să-i spună.

— Ce? o întreabă Jules. Ce e? Zici că ești Camden după ce dă iama prin ouă.

Arsinoe se uită pe coridor. Casa e pustie. Cait și Ellis sunt în livadă, iar Madrigal e în oraș cu Matthew.

— Trebuie să-ți spun ceva. Despre bomboana aia.

— Ce? E vorba despre Billy? El a făcut-o?

— Nu. Nu știu. Nu cred. Înghite în sec și se uită la Jules cu ochii strălucitori. Și eu am mâncat, spune.

Jules se uită fix la ea, confuză.

— Când am pus cutia pe masă, continuă Arsinoe. Înainte să vin să te iau de pe câmp. Am mâncat trei bomboane. Două de ciocolată și o caramela.

— Arsinoe!

— Când m-ai văzut tu vreodată pe mine să rezist la bomboane?

— Nu înțeleg, spune Jules.

— Nici eu n-am înțeles. La început. Ți-a fost așa de rău! Și Joseph a spus că ai mâncat una singură. Și am fost așa de îngrijorată din cauza ta, că o vreme nici nu m-am gândit la asta. Dar apoi ți-ai revenit. Iar eu am înțeles. Arsinoe se apleacă în față, sprijinindu-se în coate. Nu am fost o regină fără har în tot acest timp, Jules. Incapabilă să fac să înmugurească o creangă, să coc o roșie sau să fac o pasăre idioată să vină pe umărul meu.

Vocea ei devine tot mai tare și mai grăbită, dar apoi se calmează și vorbește mai încet.

— În tot acest timp, am crezut că sunt un nimeni. Dar nu sunt un nimeni, Jules. Arsinoe ridică ochii spre ea și zâmbește. Sunt o toxică.

MULȚUMIRI

Hei, salut. Asta a fost o adevărată odisee. Ani de muncă. O grămadă de oameni cărora trebuie să le mulțumesc. Dar de unde să încep?

De la idee, presupun. Noi, scriitorii, suntem deseori întrebați de unde ne luăm ideile, și eu niciodată nu am un răspuns bun. Deci e chiar o bucurie pentru mine că de data asta am. Îi mulțumesc foarte mult prietenei mele Angela Hanson și amicului ei apicultor, Jamie Miller, pentru că împreună cu ei am discutat despre invaziile de albine, și de la asta a pornit totul. Și berea de coacăze a fost bună. Albine și bere, fraților, voi știți să vă distrați.

Apoi a fost îndemnul de a trece de la idee la scris. Trebuie să-i mulțumesc agentului meu, Adriann Ranta, pentru asta (și pentru multe, multe altele). Când i-am spus lui Adriann, au început să-i strălucească ochii. Apoi m-a ascultat politicoasă când îi povesteam despre o altă carte de care voiam să mă apuc. Ba chiar a citit-o când am terminat-o. Dar știam că o voia pe asta. Deci, mulțumesc, Adriann, pentru că ai susținut 3CÎ atunci când nu era mai nimic din ea, dar și mai apoi.

Îi mulțumesc minunatului meu redactor, Alexandra Cooper. Ai reușit să aduci atât de multe în lumea reginelor! Și ador migălozitatea ta. Cuvântul ăsta nu există. Sau există? În fine, știi la ce mă refer. În plus, ești un promotor fantastic pentru carte. Reginele astea au avut noroc.

Îi mulțumesc întregii echipe creatoare de cărți de la *Harper-Teen*: Aurora Parlagreco, un designer extraordinar, și lui Erin Fitzsimmons, un redactor artistic de legendă! Oliviei Russo, magiciană a reclamelor, lui Kim Vandewater și lui Lauren Kostenberger, adevărate forțe în marketing! Lui Jon Howard, un editor mai mult decât strălucit. Redactorului fabulos care e Jeannie Ng. Sunt fascinată de pasiunea pe care o puneți în proiectele

voastre. Și de cât de multe reușiți să faceți!

Virginia Allyn, cu harta ei nemaipomenită. John Dismukes, cu coroanele lui mortale. Tipii ăștia sunt așa de talentați!

Le mulțumesc lui Allison Devereux și lui Kirsten Wolf, de la *Wolf Literary*.

Îți mulțumesc ție, Amy Stewart – nu te-am întâlnit niciodată, dar cartea ta excelentă, *Wicked Plants: The Weed That Killed Lincoln's Mother Other Botanical Atrocities*, m-a ajutat mult, experto în otrăvuri. Evident, mi-am luat multe libertăți, așa că nu o învinuiți pe ea pentru chestiile trase de păr.

Mulțumesc romancierei April Genevieve Tucholke, pentru că mi-a citit o primă variantă a cărții și mi-a spus că i-a plăcut.

Le mulțumesc cititorilor, bibliotecarilor, bloggerilor, librarilor, booktuberilor, celor care ling cărțile (am văzut și eu câțiva, nu vă jenați, lingeți cu mândrie).

Le mulțumesc părinților mei (sunteți gata pentru un alt grătar cu care să sărbătorim lansarea?), fratelui meu, Ryan, și prietenei mele, Susan Murray. Îi mulțumesc lui Missy Goldsmith.

Și îi mulțumesc lui Dylan Zoerb, pentru că mi-a purtat noroc.

*În fiecare generație de pe insula Fennbirn se naște un set de triplete:
trei regine, toate moștenitoare cu drepturi egale la coroană
și fiecare posedând puteri magice mult râvnite.*

Mirabella stăpânește cele patru elemente, e capabilă să stârnească
vâlvătăi laconice sau furtuni violente doar pocnind din degete.

Katharine este o otrăvitoare și poate înghiți cele mai ucigătoare veninuri
fără să simtă aproape nimic.

Arsinoe domină natura și despre ea se spune că ar avea harul de a face
să înflorească trandafirul cel mai roșu și să îmblânzească leul cel mai aprig.

Dar pentru a deveni Regină Încoronată ai nevoie doar de originea
regală. Fiecare soră trebuie să lupte pentru asta. Și nu e doar un joc în care
cineva câștigă sau pierde, e o luptă pe viață și pe moarte.

În noaptea în care surorile împlinesc paisprezece ani, bătălia începe.

ULTIMA REGINĂ RĂMASĂ ÎN VIAȚĂ PRIMEȘTE COROANA.

*Începutul unei serii fantasy întinse ca smoala. Blake a construit o
societate insulară matriarhală din detalii intime convingătoare, personaje
complicate și vibrante și o proză magnifică, plină de poezie.*

KIRKUS REVIEWS

LEDA SEDGE
Savage

ISBN: 978-606-793-097-9

ISBN: 978-606-793-098-6

www.editurocorint.ro